ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΣΤ'

1932

Αρ. 29/308

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΩΝ
ΔΙΠΕΙ ΡΙΤΑΝΙΑ

Διὰ τὴν δροσιὰ τοῦ σώματες ἕνα μπάνιο.

Διὰ τὴν δροσιὰ τοῦ στόματες μιὰ καραμέλλα.

ΠΙΚ-ΝΙΚ

Προϊόντα ΣΠ. ΛΑΜΠΡΟΥ καὶ Σια.

Κάθε κεμψὴ Κυρία δὲν πρέπει νὰ βιασθῇ γιὰ τὰ καλοκαιρινά της φορέματα. Ἂς ἐπισκεφθῇ τὸν ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Διπλωματεύγευ μοδιστας

ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α.

Θὰ εὕρῃ ὅλα τὰ τελευταῖα μοντέλλα τῆς θερινῆς σαιζὸν μὲ χάρι. Παριζιάνικο γοῦστο καὶ τιμὰς λογικάς.

Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καὶ ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρῳ.

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ο "ΦΟΙΝΙΞ,,

Ἀποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εἰς τὰς διαφορους ἰαματικὰς πηγάς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ΙΩΝΟΣ 5, παραπλεύρως θεάτρου Κοτοπούλη. Τὰ ἰαματικὰ τεχνητὰ Λουτρὰ τῶν διαφορῶν Λουτροπόλεων ΑΙΔΗΨΟΥ—ΜΕΘΑΝΩΝ—ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ—ΥΠΑΤΗΣ, ἀναπληροῦν τελείως τὰ ἰαματικὰ λουτρὰ τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων ἰαματικῶν πηγῶν. Ἰατρικαὶ συμβουλαὶ δωρεάν. Τέλεια ἀνακαίνισις.

Ὧραι ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ.—8 μ. μ.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ

ΓΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ 4 1)4 ο)ο μέχρι δραχμῶν 100.000

ΕΝΟΙΚΙΑΣΙΣ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΩΝ

42 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Ἀρωματικὸν ἐντομοκτόνον

Ἐξολοθρεύει: Μύγες, κουνούπια κορέους γύλους, κατσαρίδες κτλ

ΤΖΟΥΡΟΣ - ΚΑΡΡΑΣ & ΣΙΑ ΠΛΑΤ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9

Διὰ νὰ ἔχετε ὡραῖον δέρμα, μεταχειρίζεσθε τὴν

ΚΡΕΜΑ

ΓΚΑΣΤΟΝ

Χρησιμοποιεῖτε τὴν πρωΐαν τὴν κρέμαν ΓΚΑΣΤΟΝ No 1 ὅπως προφυλάσσετε τὸ πρόσωπόν σας ἀπὸ τὰς καυστικὰς τοῦ ἡλίου ἐπιδράσεις καὶ τὴν ἰδίαν No 2 τὸ ἑσπέρας πρὸς καθαρισμὸν τῆς ἐπιδερμίδος σας.

Ἡ ΚΡΕΜΑ ΓΚΑΣΤΟΝ πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεῖα: τὸ «Γαλλικὸν» παρὰ τὴν Ὁμόνοιαν, «Μοντιάλ» ὁδὸς Ἀθηνᾶς, Σάχου καὶ Καραμερτζάνη. Πειραιῶς 2, καὶ Μπακάκου, πλατεῖα Ὁμονοίας.

Δ' ἀρκῆς παρακαταθήκη Φ ρμακεῖον κ. Γ. Ἀλεξίου, Ἀθηνᾶς 64.

Δι' ἰδιαιτέρας πληροφ ρίας ἡ κ. Γκαστὸν δέχεται ἕκαστον Σάββατον ἀπόγευμα κάθε φιλόκαλλον κυρ'αν εἰς τὸ ἐργαστήρ όν της, Συνοικισμὸς Παλαιοῦ Πολυγώνου No 105 β (παρὰ τὴν Σχολὴν Εὐελπίδων).

ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΤΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΙΤΙΔΟΣ

Τὸ καλύτερον φάρμακον διὰ τὴν θεραπείαν τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως καὶ ἀρθρίτιδος ἀπεδείχθη ὅτι εἶνε ἡ Arteriovaccine Dr Cilimbaris. Ἡ ἀρτηριοσκλήρωσις θεραπεύεται ταχέως διὰ τῆς ἀρτηριοβαξίνης Τσιλιμπάρη, ἄνευ διαιτης καὶ ἀφαιμάξεων, ἐπίσης καὶ ἡ ἀρθρίτις ἄνευ λουτρῶν.

Τὴν συνιστοῦν οἱ διαπρεπέστεροι ἰατροὶ τῆς Εὐρώπης.

Εἶνε ἐγκεκριμένη ὑπὸ τοῦ Ἰατρο συνεδρίου τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τῆς Γερμανικῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπὸ τοῦ Διεθνοῦς Ἰατροσυνεδρίου τῆς Βέρνης. Εὑρίσκεται εἰς τὰ ταμεῖα κεῖα.

Ἀντιπρόσωπος

Σ. ΒΟΣΥΝΙΩΤΗΣ

Φαρμακοποιός. Ἁγίου Κωνσταντίνου 15. Ἀθῆναι.

ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ ΚΑΙ ΟΦΘΑΛΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΣΩΤΗΡΙΟΥ Κ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 9 ΑΘΗΝΑΙ

Κατασκευάζονται διάφορα καλλιτεχνικὰ κοσμήματα.

Ἐπισκευαὶ ὡρολογίων

Ἐπιχρυσώσεις καὶ ἐπαργυρώσεις.

Πώλησις κοσμημάτων καὶ διαφόρων ὡρολογίων.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἰατρὸς δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαεξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέας 1.

Ὧραι 8—11 π.μ. καὶ 4—7 μ.μ.

Ἀριθ τηλεφ. 80215

Ν. Γ. ΚΡΟΝΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ

Χειρουργὸς-ὀδοντίατρος

Μητροπόλεως 22 - Σύνταγμα

4—8 μ. μ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ Διδασκάλισα Γαλλικῆς διὰ μικρὰν Ἐπαρχίαν μὲ ὑγιεινὸν κλῖμα, διὰ ν' ἀναλάβῃ δύο μικρὰ παιδάκια. Πληροφορίαι εἰς τὰ Γραφεῖα μας.

ΣΟΛΩΝ Γ. ΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ

Ἀπόφοιτος τῶν Πανεπιστημίων

ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ & ΑΘΗΝΩΝ

Δέχεται καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 9ης—1 μ. μ. καὶ 3—8 μ. μ. εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μιλτιάδου ἀριθ. 9 Κλινικήν του.

Ἰδιαίτερον τμῆμα ἐργαστηρίου τεχνητῶν ὀδόντων

ΕΤΟΣ ΣΤ'. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 29 (308) ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 4.—

Οἰκογένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ... ΔΡΧ. 200
» ΕΞΑΜΗΝΟΣ ... » 100
» ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ... $ 6
» ΑΜΕΡΙΚΗΣ ... $ 6
» ΑΦΡΙΚΗΣ ... ΣΕΛΙΝΙΑ 30
» ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ » 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ, 17 Ἰουλίου 1932

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21—419

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:
Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New-York city.
Ἐν Αἰγύπτῳ ὁ κ. *Χρ. Σαράφης* 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
Ἐν Βελγικῷ Κογκὸ ὁ κ. *Γ.' Αντωνιάδης* B.P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ
Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Πολλοὶ ἀναγνῶσται μας μᾶς γράφουν, ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθοῦν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ τοῦ περιοδικοῦ μας, ἀλλὰ ἐυσκολεύονται εἰς τὴν ἔκδοσιν ἐπιταγῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν, ὅτι δεχομεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλων, βιβλίων, Ἡμερολογίων, κτλ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα οἱασδήποτε τιμῆς.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΖΥΛ ΛΑΦΟΡΓΚ

Γιὰ τὸ Λαφόργκ θὰ μποροῦσε νὰ πῇ κανεὶς ὅτι εἶναι ὁ ποιητὴς ποὺ ἐπηρέασε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον — ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Μπωντελαίρ—τοὺς νέους μας. Ἡ ἐπίδρασή του στὸν Καρυωτάκη, γιὰ νὰ φέρουμε αὐτὸν ὡς παράδειγμα, διακρίνεται καθαρά, παρ' ὅλα τὰ προσωπικὰ χαρίσματα τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ ποιητοῦ μας, ὁ ὁποῖος, ὅπως κ' ὁ Λαφόργκ, πέθανε τόσο νέος... Στὴ Γαλλία σήμερα ὁ Λαφόργκ εἶναι λίγο «ντεμοντέ», μὰ αὐτὸ συνέβη, ὄχι γιὰ ἄλλο λόγο, ἀλλ' ἐπειδὴ ἄλλοτε εἶταν τῆς μόδας περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον. Ὅταν ὅμως ἀποκατασταθῇ μιὰ τάξις πραγμάτων στὴ σύγχρονη ποίηση — κ' αὐτὸ ἄρχισε νὰ γίνεται πιὸ λας — ὁ Λαφόργκ θὰ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς λίγους ποὺ θὰ βγοῦν κερδισμένοι, γιατὶ μέσα στὰ ποιήματά του μιλάει ἡ ψυχὴ τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου, τοῦ ἀνθρώπου ποὺ εἶναι ἄρρωστος καὶ πλήττει.

Πραγματικά, ἡ ἀρρώστεια, μαζί, φυσικά, μὲ τὴ μεγαλοφυΐα, ἀνάδειξε τὸ Λαφόργκ ἕναν ἀπ' τοὺς μεγαλείτερους ποιητὰς τοῦ τέλους τοῦ περαμένου αἰῶνος. Ὑπάρχει ἀσφαλῶς στὸ ἔργο του ἕνα σημαντικὸ μέρος ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς τεχνητό, μὰ ὁ ἀνθρώπινος πόνος, ἡ ἀλήθεια, ἡ ἀηδία κ' ἡ μελαγχολία ποὺ βρίσκονται συγκεντρωμένα πυκνότατα μέσα στὰ ποιήματά του, κάνουν ἀμέσως τὸν ἀναγνώστη νὰ τὸ ξεχνάει αὐτό... Ἡ ψυχὴ τοῦ ποιητοῦ, μ' ἕνα ἀκράτητο λυρικὸ φτερούγισμα, πετάει μέσ' ἀπ' τὴν οἰκουμένη, ὅπως μιὰ πεταλούδα, τὴ νύχτα, μέσα σ' ἕνα κλειστὸ δωμάτιο.

Ἀπὸ τὴν ἀηδία του πρὸς τὴν ἀρρωστημένη μας ζωή, πρὸς τὴ ζωὴ τὴν κακομοίρικη καὶ τὴ φτωχή, οἱ στίχοι τοῦ Λαφόργκ ἔχουν ἕνα τόνο μακάβριο κ' ἐπειδὴ δὲν ἐκφράζει τὴ δύναμι, ὅπως ὁ Μπωντελαίρ, γιὰ νὰ ἐπαναστατήσῃ, γιὰ νὰ καταραστῇ καὶ νὰ βλαστημήσῃ, ζητοῦσε μέσα στὴ μελαγχολικὴ λατρεία τῆς σελήνης, τῆς μοναδικῆς αὐτῆς φίλης τῆς πονεμένης του ζωῆς, νὰ βρῇ τὴ μυστικὴ ἐκείνη χαρά, τὴν ψυχικὴ ἱκανοποίησι, πού, ἀλλοίμονο! δὲν βρῆκε ποτέ.

Ὁ Λαφόργκ χαρακτηρίζεται ἀπ' ὅλους τοὺς κριτικούς του ὡς ἀδελφὸς τοῦ Μπωντελαίρ. Ἐν τούτοις, οὔτε ὁ Μπωντελαίρ, οὔτε κανεὶς ἄλλος δὲν τὸν ἐπέδρασε, γιατὶ ἡ ποίησί του πηγάζει ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὴ θλῖψι τῆς ζωῆς κ' ἀπὸ τὸν ἀνόητο καὶ σκληρὸ πολιτισμό μας. Ἀντιθέτως, ὁ ἴδιος ἐξάσκησε μεγάλη ἐπίδρασι στὴ μοντέρνα ποίηση, ἂν καὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς «μοντέρνους» τὸν ἀπαρνοῦνται. Ὑπῆρξε κυρίως ὁ διδάσκαλος τῶν ποιητῶν τῶν λεγομένων «φανταιζίστ», μεταξὺ τῶν ὁποίων συμπεριλαμβάνονται σήμερα πολλοὶ ἐξαιρετικοὶ ποιηταί, ὅπως ὁ Μὰξ Ζακόμπ, ὁ Ἀντρὲ Σαλμόν, ὁ Κοκτώ, κτλ.

Ὁ Λαφόργκ ὑπῆρξε ἕνας ἀπελπισμένος τῆς ζωῆς, στὸν ὁποῖο, ἀντιθέτως πρὸς τοὺς ἄλλους, ἡ ποιητικὴ του μεγαλοφυΐα, ἀντὶ νὰ ἐξουδετερώνῃ τὸν πόνο του, τὸν μεγάλωνε ἀκόμα περισσότερο καὶ στὸν ὁποῖο ἡ δόυνη του χρησίμευσε ὡς μέσο γιὰ ν' ἀκουστῇ τὸ πέρασμά του ἀπὸ τὸν κόσμο. Ἡ ποίησίς του εἶταν σὰν τὸ ἴδιο τὸ αἷμα τῶν πληγῶν του καὶ γι' αὐτὸ οἱ ἄνθρωποι βρίσκουν σ' αὐτόν, ἕναν ἀδελφό, ἕνα φίλο... Εἶταν μιὰ ἀπὸ τὶς ψυχὲς ἐκείνες πού, μολονότι δὲν μπόρεσαν νὰ καταλάβουν τὴν πραγματικότητα καὶ νὰ τὴν ὑποφέρουν, ἐν τούτοις μᾶς βοηθοῦν γιὰ νὰ τὴν καταλάβουμε, καὶ νὰ τὴν ὑποφέρουμε ἐμεῖς.

* * *

Ὁ Λαφόργκ γεννήθηκε τὸ 1860 στὸ Μοντεβίδεο τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ἀπὸ γονεῖς Γάλλους. Πολὺ γρήγορα πῆγε κι' αὐτὸς στὴ Γαλλία, ὅπου καὶ σπούδασε. Σὲ ἡλικία εἴκοσι ἐτῶν εἶχε γίνει κιόλας διάσημος. Ἐντούτοις εἶταν δειλὸς καὶ συνεσταλμένος σὰν κοριτσάκι. Γιὰ νὰ λάβετε μιὰ ἰδέα τῆς συστολῆς του, ἀρκεῖ νὰ σᾶς διηγηθοῦμε τὸ παρακάτω ἀνέκδοτο.

Κάποτε εἶχε δώσει ραντεβοῦ μὲ τὸ φίλο του τὸν ποιητὴ Γουσταῦο Κὰν ο' ἕνα φιλολογικὸ καφενεῖο. Ὅταν ὁ Λαφόργκ ἔφτασε στὸ καφενεῖο, ὁ Κὰν βρισκόταν κιόλας ἐκεῖ. Μὰ δὲν τόλμησε νὰ μπῇ μέσα, γιατὶ δὲν εἶχε μπεῖ ποτὲ του ὡς τότε σὲ καφενεῖο καὶ ντρεπόταν φοβερά!

Μολονότι δὲ ἔβρεχε ραγδαῖα, προτίμησε νὰ σταθῇ ἀπ' ἔξω καὶ νὰ περιμένῃ τὸν Κὰν στὴν ἔξοδο τοῦ καφενείου, παρὰ νὰ αἰσθανθῇ κραφωμένα ἀπάνω του τὰ ἐξεταστικὰ βλέμματα τῶν ἄλλων θαμώνων.

Τέλος, ἡ βροχὴ ἔπαψε κάποτε κι' ὁ Κάν, ὁ ὁποῖος εἶχε βαρυθῇ πιὰ νὰ περιμένῃ, νομίζοντας ὅτι ὁ φίλος του δὲν θἀρχόταν, σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγῃ.

Φαντάζεστε λοιπὸν τὴν κατάπληξί του, ὅταν, βγαίνοντας ἔξω, εἶδε τὸν Λαφόργκ νὰ τὸν περιμένῃ ἐκεῖ.

Στὸ 1884 ὁ Λαφόργκ προσελήφθη ὡς ἀναγνώστης τῆς αὐτοκρατείρας τῆς Γερμανίας Αὐγούστας, ἡ ὁποία, ὅπως κ' ἡ Ἐλισάβετ τῆς Αὐστρίας γιὰ τὸ Χρηστομάνο, ἐνοιωθε γι' αὐτὸν ἐξαιρετικὴ ἐκτίμησι.

Ἔμεινε κοντά της δυὸ χρόνια καὶ τὸ 1886 ξαναγύρισε στὸ Παρίσι γιὰ νὰ παντρευτῇ. Ἕνα χρόνο ὅμως μετὰ τὸ γάμο του πέθανε, σὲ ἡλικία 27 ἐτῶν, σὲ ἡλικία δηλαδὴ ποὺ οἱ περισσότεροι κι' ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἀκόμη ποιητὰς βρίσκονται στὴν περίοδο τῶν ἐλπίδων...

ΕΥΠΑΛΙΝΟΣ

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΤΟ ΟΠΛΟ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝΟΣ ΚΡΟΥΣΟΥ

Κάποιος Ἄγγλος συλλέκτης παλαιῶν ἀντικειμένων, ἔχει στὴ συλλογή του ἕνα ὅπλο πού, καθὼς ἰσχυρίζεται, ἀνήκει στὸν Σκωτσέζο ναύτη Ἀλέξαντρο Σέλκιρκ, τοῦ ὁποίου ἡ περιπλανήσεις ἔδωσαν ἀφορμὴ στὸν συγγραφέα Δανιὴλ Φόε νὰ δημιουργήσῃ τὸν ἥρωα Ροβινσῶνα Κροῦσο στὸ ὁμώνυμο ἔργο του.

Πραγματικὰ ὁ Σέλκιρκ, συνεπείᾳ μιᾶς φιλονεικίας μὲ τὸν πλοίαρχό του, εἶχε ἀποβιβαστεῖ τὸ 1704 σὲ κάποιο νησὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἀκατοίκητο τότε, ὅπου ἔζησε ἐντελῶς μόνος ὡς τὸ 1724.

Ἐπάνω στὸ κοντάκι τοῦ ὅπλου εἶνε χαραγμένα «Τὸ ὅπλο τοῦ Σέλκιρκ» καὶ ὁ τόπος τῆς καταγωγῆς τοῦ ναύτου, τὸ «Λάγκο. Βόρειος Βρεττανία».

ΛΑΪΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Ἂν κάθεσαι στὸ μέρος σου, κανεὶς δὲν σὲ σηκώνει.

—Ἀπὸ ἕναν βγαίνει ὁ λόγος κι' ἑκατὸ εὐθὺς τὸν ξέρουν.

—Γείτονάς σου ἂς σὲ παινάει κι' ὄχι τὸ δικό σου στόμα.

—Γεράματα καὶ φτώχεια, πληγὲς ἀγιάτρευτες.

—Ἂν καινούργιο φίλο κάνεις, τὸν παλιὸ μὴν τὸν ξεχάνεις.

ΓΑΜΟΙ

Ἰωάννης Γ. Ροζάκης — Λιλίκα Δ. Γκάβα, ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των ἐν Πάτραις. Παράνυμφος παρέστη ὁ πρόεδρος ἐφετῶν Πατρῶν κ. Ι. Περτρονυκάκος.

Ἡ «Οἰκογένεια» εὔχεται εἰς τοὺς νεονύμφους πᾶσαν εὐτυχίαν.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΜΠΛΕ ΤΑΓΙΕΡ

ΤΟΥ ΦΡΕΙΔ. ΜΠΟΥΤΕ

Ω γλυκειά μου Σαρλότ! Τί χαρὰ μοῦ προξένησε σήμερα τὸ πρωῒ τὸ γράμμα σου!... Θὰ ξαναγυρίσης λοιπόν;... Ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μέρες θὰ βρίσκεσαι ἐδῶ, καὶ δὲν θὰ μὲ ξαναφήσης πειὰ ποτέ!... Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἔφυγες, ἀγάπη μου, κατάλαβα τί θὰ πῆ πόνος κι' ἐρημιά... Ἔχεις πάρει μαζύ σου τὴν ψυχή μου... Σ' ἀγαπῶ τόσο πολύ!... τόσο βαθειά!... Ἡ ἀγάπη σου ἦλθε νὰ φωτίσῃ τὴ ζωή μου σὰν ἕνα ἄγνωστο καὶ θεῖο φῶς...».

Κι' ἀκολουθοῦσαν ἄλλες τέσσερες σελίδες, γραμμένες ὅλες στὸ ἴδιο ὕφος... Ὅταν ὁ Ζὰν Πρεφὲ τελείωσε τὸ γράμμα του αὐτό, τὸ ξαναδιάβασε ἄλλη μιὰ φορά. Ὅλα τὰ γράμματα ποὺ στέλνε καθημερινῶς στὴ Σαρλότ, τρεῖς βδομάδες τώρα, ἀπὸ τότε δηλαδὴ ποὺ ἡ φιλενάδα του εἶχε φύγει γιὰ τὴν ἐπαρχία γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ κάποια ἄρρωστη γρηᾶ θεία της, τὸν ἔβαζαν πάντα στὴν ἴδια ἀμφιβολία: Ἦσαν ἄραγε ὅσο ἔπρεπε θερμά, χωρὶς κουραστικὲς φλυαρίες καὶ ὑπερβολές;... Μήπως τυχὸν ἄφινε νὰ φαίνεται ἡ ἀδικαιολόγητη ζήλεια ποὺ ἔνιωθε ὁ Ζάν, μόνο καὶ μόνο γιατὶ ἡ ἀγαπημένη του βρισκόταν μακρυὰ του;...

Μπροστὰ στὸ γραμματοκιβώτιο, ὁ νέος ξαναδιάβασε καὶ πάλι τὸ γράμμα του. Ἦταν τάχα ὅσο ἔπρεπε καλογραμμένο;... Μὲ τὴ σκέψη αὐτὴ ἄρχισε νὰ διστάζῃ καὶ νὰ μὴ τολμᾶ νὰ τὸ ρίξῃ στὸ κουτί. Ἀλλὰ ἡ ὥρα ποὺ θὰ ἔφευγε τὸ ταχυδρομεῖο πλησίαζε. Βεβαιώθηκε λοιπὸν ἄλλη μιὰ φορὰ ὅτι ἡ διεύθυνσις ἦταν σωστή, ἔκλεισε τὸ γράμμα καὶ τὸ ἔριξε μέσα στὸ κιβώτιο. Ἔβγαλε ἔπειτα τὸ μονόκλ του — ἡ μυωπία του τὸν ἀνάγκαζε νὰ μεταχειρίζεται μονόκλ, γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὰ ἄκομψα ματογυάλια — καὶ ἀπομακρύνθηκε.

Προχωρῶντας, συλλογιζόταν τὴ Σαρλότ. Τὴν εἶχε γνωρίσει πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες, τὴν εἶχε ἀμέσως ἐρωτευθῆ καὶ εἶχε ἀρχίσει νὰ τῆς κάνῃ κόρτε, ἐπίμονο ἀλλὰ καὶ διακριτικό. Ἡ νέα γυναῖκα, χήρα ἔπειτα ἀπὸ δυὸ χρόνια ἄτυχης συζυγικῆς ζωῆς, τὸν εἶχε στὴν ἀρχὴ ἀποφύγει. Ἐπὶ τέλους ὅμως εἶχε ὑποχωρήσει καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες ἐπρόκειτο νὰ γίνουν οἰ γάμοι τους.

Ἔξαφνα, μιὰ καταραμένη θεία τῆς Σαρλότ εἶχε τὴν ἀτυχῆ ἔμπνευσι ν' ἀρρωστήσῃ καὶ νὰ προσκαλέσῃ κοντά της τὴν ἀνηψιά της. Κι' ἡ Σαρλὸτ ἔφυγε, ἀφίνοντάς τον μόνο κι' ἔρημο τρεῖς ὁλόκληρες βδομάδες! Πόσο ποθοῦσε τώρα νὰ τὴν ξαναϊδῇ!

Σκάφθηκε νὰ περάσῃ ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι της, στὴν ὁδὸν Ὠτεῖγ. Θὰ ἦταν μιὰ παρηγοριὰ γι' αὐτὸν νὰ ξαναβλέπε τὰ παράθυρά της, τὸν κῆπο της!...

Μὲ βῆμα σιγανό, μὲ τὴ λαχτάρα μέσα στὴν καρδιά, περνοῦσε σὲ λίγο ἔξω ἀπ' τὸ κομψὸ σπιτάκι. Ἡ σκέψις ὅτι δὲν μποροῦσε, ὅπως συνήθως, νὰ μπῇ μέσα καὶ νὰ δῇ τὴν ἀγαπημένη του, τὸν ἔκανε ἄνω-κάτω. Ἔπειτα ὅμως συλλογίσηκε μὲ χαρὰ πὼς ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ θὰ ξοῦσε πειὰ ἐκεῖ μέσα μαζύ της!...

Εἶχε ἀρχίσει πειὰ νὰ νυχτώνῃ. Ὁ Ζὰν ξαναπῆρε τὸν ἴδιο δρόμο, ἀπ' τὸν ὁποῖο εἶχε πάει ὥς ἐκεῖ, καὶ προχώρησε στὴν τύχη ἀφοτὴ ὥρα. Ἐπὶ τέλους, κουρασμένος, μπῆκε σ' ἕνα μεγάλο καφενεῖο καὶ κάθησε στὸ βάθος τῆς αἴθουσας, δίπλα στὴν καμπίνα τοῦ τηλεφώνου.

Εἶχε λίγα λεπτὰ ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ, ὅταν ἕνας ψηλὸς κι' ἀδύνατος κύριος κάθησε σ' ἕνα γειτονικὸ τραπέζι, παράγγειλε ἕνα κονιὰκ κι' ἔπειτα μπῆκε μέσα στὴν τηλεφωνικὴ καμπίνα. Οἱ τοῖχοι τῆς καμπίνας ἦσαν λεπτοὶ κι' ἡ φωνὴ τοῦ κυρίου δυνατή. Ἔτσι ὁ Ζάν, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἄκουσε τὸν ἀριθμὸ ποὺ ζήτησε ἐκεῖνος: 77-27.

Ὁ Ζὰν τινάχτηκε ἀμέσως σὰν νὰ τὸν εἶχε δαγκάσει σκορπιός. Τὸ 77-27 ἦταν ὁ ἀριθμὸς τοῦ τηλεφώνου τῆς Σαρλότ! Τί ἐσήμαινε τάχα αὐτό;...

—Εἶσαι σύ, ἀγαπημένη μου; ἔλεγε ὁ ἄγνωστος νέος, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀρχίσει νὰ τηλεφωνῇ. Τί εὐτυχία ποὺ ἀκούω τὴ φωνή σου! Ἐπὶ τέλους γύρισες;... Πόσο ἀτελείωτος μοῦ φάνηκε ὁ καιρός!... Κι' ἔχεις τρεῖς μέρες ἐλευθερία ὥς ποὺ νὰ ξαναρχίσουν τὰ βάσανά σου μ' αὐτὴ τὴ φώκια... Τί χαρά!... Ἔλα γρήγορα, χρυσῆ μου. Σὲ περιμένω στὸ συνηθισμένο καφενεῖο μας...

Ὁ κύριος βγῆκε ἀπ' τὴν καμπίνα μὲ ὕφος εὐτυχισμένο καὶ ξαναγύρισε στὸ τραπέζι του. Ὁ Ζὰν χλωμός, παγωμένος, μ' ἕνα τρομερὸ χτυποκάρδι, νόμισε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅτι τὸ μυαλό του γύριζε, ὅτι χανόταν ἀπ' τὸν κόσμο. Ἡ Σαρλὸτ τὸν ἐπρόδιδε... Ἡ Σαρλὸτ τὸν κορόϊδευε!...

Τοῦ εἶπε κρίνει τὴν ἐπιστροφή της, εἶχε ἕνα φίλο κι' αὐτὸν τὸν ἀπατοῦσε... Μὰ τότε γιατὶ ὅλη αὐτὴ ἡ κωμωδία; Γιατὶ δέχτηκε νὰ γίνῃ γυναῖκα του;... Ἴσως γιατὶ ἦταν πλούσιος... Μὰ κι' αὐτὴ εἶχε ἀρκετὴ περιουσία... Ἡ μᾶλλον γιὰ ν' ἀποκατασταθῇ, γιὰ ν' ἀποκτήσῃ μιὰ μόνιμη κοινωνικὴ θέσι, σὰν γυναῖκα παντρεμένη. Ναί! Αὐτὸ ἦταν!...

□□□□ ΜΙΑ ΥΠΕΡΟΧΗ ΤΟΙΧΟΓΡΑΦΙΑ □□□□

Οἱ διάσημοι ζωγράφοι Μιχαὴλ Ἄγγελος Καραβάτζιο, Μπελλίνι, Τζιοτζιόνε, Πόττερ, Ρουϊσνταέλ, Λωραίν, Πουσσέν.
(Ἔργον τοῦ Πὼλ Ντελαρός, στὴ Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν τῶν Παρισίων).

Παληὲς ἀόριστες ὑποψίες ξαναγύριζαν τώρα στὸ μυαλὸ τοῦ Ζὰν καὶ γινόνταν τεκμήρια, ἀποδείξεις τῆς ἀπιστίας τῆς Σαρλότ... Ὥστε τὸν χορόϊδευε πάντα!... Κι' ἂν δὲν τύχαινε αὐτὴ ἡ σύμπτωσις;... Ὡστόσο, τώρα πειὰ ποὺ τὰ ἤξερε ὅλα, θὰ ἔκανε ὅ,τι ἔπρεπε...

* * *

Φώναξε τὸ γκαρσόν, πλήρωσε καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ καφενεῖο. Ἀπομακρύνθηκε λίγα βήματα καὶ στάθηκε περιμένοντας στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο. Ὅταν ἡ Σαρλὸτ θὰ ἔφτανε καὶ θὰ ἔμπαινε στὸ καφενεῖο, αὐτὸς θὰ τὴν ἀκολουθοῦσε καὶ θὰ περνοῦσε μπροστὰ σ' αὐτὴ καὶ τὸν φίλο της σοβαρὸς κι' ἀμίλητος... ἂν μποροῦσε νὰ κρατηθῇ...

Περίμενε ὥρα ἀρκετή, χωρὶς νὰ νοιώθῃ τὴν ψῦχη ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ πέφτῃ στὸ μεταξύ. Ἔξαφνα, μπροστὰ στὸ καφενεῖο σταμάτησε ἕνα ταξί. Μιὰ νέα γυναῖκα κατέβηκε, πλήρωσε τὸν σωφὲρ καὶ χώθηκε μέσα στὸ καφενεῖο. Ὁ Ζάν, μ' ὅλη τὴ μυωπία του καὶ τὰ δάκρυα ποὺ τοῦ θάμπωναν τὰ μάτια, γνώρισε ὡστόσο τὸ μπλὲ ταγιὲρ μὲ τὶς γοῦνες, ποὺ φοροῦσε συνήθως ἡ Σαρλότ.

Πνιγμένος ἀπ' τὸν πόνο καὶ τὴ λύσσα, περίμενε λίγα λεπτὰ ἀκόμη κι' ἔπειτα μπῆκε κι' αὐτὸς στὸ καφενεῖο. Τὸ ζευγάρι ποὺ καθόταν στὸ βάθος, τὸν εἶδε. Ἡ νέα γυναῖκα ταραγμένη τινάχτηκε ἀπάνω, ψιθύρισε κάτι στὸν συνοδό της κι' ἔτρεξε νὰ κρυφτῇ μέσα στὸ καμαράκι τοῦ τηλεφώνου.

Ὁ Ζὰν τὰ εἶδε ὅλ' αὐτὰ ἀπὸ μακρυά. Πλησίασε σιγὰ-σιγά, ἔπιασε ἕνα τραπέζι ἀπέναντι σ' αὐτὸ ποὺ καθόταν ὁ ἀντίζηλός του καὶ περίμενε, ἀκίνητος καὶ σοβαρός. Πέρασε λίγη ὥρα. Κάποιος πελάτης θέλησε νὰ τηλεφωνήσῃ, ἀλλὰ βρῆκε τὴν καμπίνα κλειστή. Ἡ νέα γυναῖκα ἔμενε κλεισμένη ἐκεῖ μέσα. Ὁ συνοδός της εἶχε ἀρχίσει τώρα νὰ δείχνῃ σημεῖα ἀνυπομονησίας καὶ ταραχῆς.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ὁ πελάτης πῆγε καὶ πάλι γιὰ νὰ τηλεφωνήσῃ. Βρίσκοντας ὅμως ἀκόμα κλειστὴ τὴν πόρτα, ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται. Τότε ὁ συνοδὸς τῆς κυρίας σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέσι του, πλησίασε τὸν Ζὰν καὶ τοῦ εἶπε μ' εὐγένεια:

—Ἡ διαγωγή σας, κύριε, μ' ἐκπλήττει. Ἕνας κύριος ὅπως πρέπει, ἔχει τὸ καθῆκον νὰ φαίνεται διακριτικός, ὅταν τύχει νὰ μάθῃ μερικὰ μικρὰ μυστικὰ τῆς παρισινῆς ζωῆς... Μὲ τὴν παραμονή σας ἐδῶ, φέρνετε σὲ δύσκολη θέσι ἕνα πρόσωπο, τὸ ὁποῖο ντρέπεται νὰ σᾶς ἀντικρύσῃ...

Ὁ Ζὰν ἔμεινε ἔκπληκτος μὲ τὸ θράσος αὐτό.

—Καὶ βέβαια πρέπει νὰ ντρέπεται, φώναξε, ὅταν ἔρχεται καὶ βρίσκει ἐδῶ πέρα ἐσᾶς, τὸν φίλο της!...

—Τὸν ἀρραβωνιαστικό της, κύριε! διόρθωσε ὁ ἄλλος. Τὸν ἄλλο μῆνα παίρνω μιὰ θέσι καλὴ κι' ἔτσι θὰ μποροῦσα νὰ παντρευτῶ τὴν Κωνστάνς... Ἀλλὰ ὁ κύριος φαίνεται σαστισμένος! Μήπως δὲν μᾶς γνώρισε ἀκόμη;... Εἶμαι ὁ Λουΐ, ὁ μαὶτρ ντ' ὁτὲλ τοῦ κ. Βαγκλάντ, στὸ σπίτι τοῦ ὁποίου ὁ κύριος τρώει τρεῖς φορὲς τὸν χρόνο. Ἡ νέα ποὺ εἶνε κλεισμένη ἐκεῖ μέσα, εἶνε ἡ Κωνστάνς, ἡ καμαριέρα τῆς κυρίας Σαρλὸτ ντὲ Μπλέδ, τῆς μνηστῆς σας. Εἶνε πολὺ ντροπαλὴ καὶ γι' αὐτὸ μόλις σᾶς εἶδε, ἔτρεξε ἀμέσως νὰ κρυφτῇ!...

Κι' ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ὁ Λουΐ πλησίασε στὴν καμπίνα τοῦ τηλεφώνου κι' ἐφώναξε τὴ νέα. Ἐκείνη βγῆκε καὶ πλησίασε τὸν Ζὰν κατακόκκινη ἀπὸ τὴ ντροπή της.

—Ἤρθα, τραύλισε μπερδεμένη, πρὶν ἀπὸ τὴν κυρία στὸ Παρίσι γιὰ νὰ ἑτοιμάσω τὸ σπίτι. Μόλις λοιπὸν σᾶς εἶδα ἐδῶ, φοβήθηκα μὴ σχηματίσετε κακὴ ἰδέα γιὰ μένα καὶ κρύφτηκα... Κατάλαβα ὅτι ὁ κύριος μὲ γνώρισε ἀπ' τὸ ταγιὲρ αὐτὸ τῆς κυρίας Σαρλότ...

Ὁ Ζὰν Πρεφὲ μουρμούρισε μερικὲς λέξεις κι' ἔβγαλε γρήγορα ἀπ' τὸ καφενεῖο. Ἔννοιωθε μιὰ ἀπέραντη εὐτυχία! Ἦταν ὅμως τρομερὰ θυμωμένος μὲ τὸν ἑαυτό του! Ἄκου�details ἐκεῖ νὰ ὑποπτευθῇ ἔτσι τὴ Σαρλότ! Εὐτυχῶς ποὺ αὐτὴ δὲν ἤξερε τίποτε ἀπ' ὅλ' αὐτά... Ἀλλὰ θὰ τῆς τἄλεγε ὅλα, γιὰ νὰ τιμωρηθῇ μόνος του!...

* * *

—Ἔκανα κάτι πολὺ κακό! ἔλεγε ὁ Ζὰν στὴν ἀγαπημένη του ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες. Ἀμφέβαλα γιὰ σένα, Σαρλότ, ἀλλὰ εἶχα ἄδικο!...

Καὶ τῆς διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία τοῦ καφενείου. Ὅταν τελείωσε, ἡ Σαρλὸτ φαινόταν θυμωμένη. Τὰ μάτια της πετοῦσαν σπίθες.

—Ἀκοῦς ἐκεῖ, φώναξε, νὰ τολμήσῃ νὰ φορέσῃ ἡ Κωνστὰνς τὸ μπλὲ μου ταγιέρ! Ἄ, δὲν θὰ τῆς τὸ συχωρέσω αὐτό! Αὔριο θὰ τὴ διώξω χωρὶς ἄλλο!... Τὸ παληοκόριτσο!...

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΙ

ΡΕΚΛΑΜΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Ἕνας ἐργοστασιάρχης παλοποιΐας στὴ Βαλτιμόρη, ἐδημοσίευσε ἕνα πρωῒ στὶς ἐφημερίδες μιὰν ἀγγελία, διὰ τῆς ὁποίας ζητοῦσε νὰ γνωρίσῃ τὴ γυναῖκα ἑνὸς ὁποιουδήποτε κακούργου, καταδικασμένου σὲ θάνατο. Πραγματικά, ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες παρουσιάστηκε στὸ γραφεῖο του ἡ γυναῖκα ἑνὸς καταδίκου μελλοθανάτου. Ὁ ἐργοστασιάρχης τῆς μέτρησε 5,000 δολλάρια καὶ πῆρε τὴν ἔγγραφη ὑπόσχεσί της ὅτι ὁ σύζυγός της θὰκανε τὴν ἡμέρα τῆς ἀποκεφαλίσεώς του δ,τι θὰ τοῦ ἔπρόστεινε. Ἡ ἡμέρα τῆς ἐκτελέσεως ἔφτασε. Ὁ κατάδικος μιλήθηκε καταλήλως καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ βρισκόταν ἀπάνω στὸ ἱκρίωμα, ἐβροντοφώνησεν ἀπευθυνόμενος στὸ πλῆθος:

—Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θέλω νὰ πῶ τὴν τελευταία ἐτούτη στιγμή, εἶνε ὅτι ὁ κύριος Μπλάγκ — αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ ἐργοστασιάρχου — ἔχει τὰ καλύτερα ἀνδρικὰ καπέλλα ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους. Ὅταν φορᾶς στὸ κεφάλι σου καπέλλο τοῦ κυρίου Μπλάγκ, δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῇς οὔτε τὶς ζέστες τοῦ καλοκαιριοῦ, οὔτε τὰ κρύα τοῦ χειμῶνα!.

Ὕστερα ἔβαλε τὸ κεφάλι του στὴν τρύπα τῆς λαιμητόμου, ἡ λεπίδα ἔπεσε βαρειὰ καὶ ἡ τραγικὴ... ρεκλάμα ἔλαβε τέλος...

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Νικολ. Β. Δαμιανοῦ, Δεωφόρος Ἀλεξάνδρας 209. Ἀναλαμβάνονται παντὸς εἴδους ἀστικαὶ ὑποθέσεις παρ' ἅπασι τοῖς ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίοις. Εἰδικότης: Φορολογικαί, Διοικητικαὶ καὶ ἐν γένει Οἰκονομικαὶ ὑποθέσεις. Ὧραι γραφείου 8—9 π.μ.

ΑΠΟ Τ' ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΔΕΣΜΟΦΥΛΑΚΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΓΓΛΙΚΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

Ὅπου ἡ τύχη προδίδει τοὺς ἐγκληματίας. Τὸ πάθημα ἑνὸς λωποδύτου. Πῶς πλήρωσε τὶς ἁμαρτίες τοῦ συναδέλφου του. Τὸ αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα ποὺ φανερώνει τὸν κλέφτη τοῦ περιδεραίου. Τὸ κάπνισμα στὶς ἀγγλικὲς φυλακές. Δυὸ χιλιάδες λίρες γιὰ ἕνα κουτὶ τσιγάρα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Δημοσιεύουμε καὶ σήμερα μερικὰ παράξενα περιστατικὰ ἀπ' τὴ ζωὴ τῶν φυλακισμένων, ὅπως τὰ διηγεῖται ὁ Ἄγγλος ἀρχιδεσμοφύλαξ Γκρέγκορι, στὰ τελευταῖος ἐκδοθέντα «Ἀπομνημονιεύματά» του.

Ἡ τύχη—γράφει ὁ Γκρέγκορι—προδίδει συχνὰ τοὺς ἐγκληματίες, τὴ στιγμὴ μάλιστα ἀκριβῶς ποὺ νομίζουν ὅτι εἶνε ἀσφαλεῖς.

Κάποτε ἕναν λωποδύτης εἶχε κλέψει μιὰ χρυσὴ καρφίτσα μὲ μαργαριτάρια ἀπὸ κάποιον διαβάτη κι' ἀνέβηκε σὲ κάποιο λεωφορεῖο γιὰ νὰ πάῃ νὰ τὴν πουλήσῃ στὸν συνηθισμένο του κλεπταποδόχο.

Μέσα στὸ λεωφορεῖο λοιπὸν αὐτό, βρισκόταν καὶ μιὰ κυρία, ἡ ὁποία σὲ κάποια στιγμὴ ἀντελήφθη ὅτι τῆς ἔλειπε ἡ τσάντα της.

Νομίζοντας λοιπὸν πὼς τὴς τὴν εἶχαν κλέψει, ἔβαλε τὶς φωνὲς κι' ἀφοῦ κύτταξε ὅλους τοὺς ἐπιβάτες, γιὰ νὰ ἰδῇ ποιὸς μποροῦσε νάναι ὁ κλέφτης, ἡ ὑποψίες της ἔπεσαν στὸν λωποδύτη μὲ τὸ μαργαριτάρι, ὁ ὁποῖος ἐν τούτοις ἦταν ἐντελῶς ἀθῶος. Φώναξε λοιπὸν ὅτι αὐτὸς τῆς εἶχε κλέψει τὸ τσαντάκι της.

Οἱ ἄλλοι ἐπιβάτες συνέλαβαν τότε τὸν ἀθῶο λωποδύτη, παρ' ὅλες τὶς διαμαρτυρίες του καί, κατεβάζοντάς τον ἀπ' τὸ λεωφορεῖο, τὸν παρέδωσαν σ' ἕναν ἀστυφύλακα. Ἀπ' τὴ σωματικὴ ἔρευνα ποὺ τοῦ ἔγινε, ἀπεδείχθη ὅτι δὲν εἶχε ἐπάνω του τὸ τσαντάκι τῆς κυρίας. Βρέθηκε ὅμως ἡ καρφίτσα μὲ τὸ μαργαριτάρι, ὁ κάτοχος τῆς ὁποίας εἶχε καταγγείλει ἐντωμεταξὺ στὸ τμῆμα τὴν κλοπή. Αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ τὸν ἐνοχοποιήσῃ καὶ γιὰ τὴν ἄλλη κλοπή. Ἔτσι ὁ Ἀστυνόμος ἔμεινε μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι αὐτὸς εἶχε κλέψει καὶ τὸ τσαντάκι, ἀλλὰ πρόφθασε νὰ τὸ «πασάρῃ» σὲ ἄποιον συνένοχό του.

Τὸν ἔστειλαν ἀμέσως στὸ Δύτόφορο Πλημμελειοδικεῖο ὅπου, μαζὺ μὲ τὴν κλοπὴ τῆς καρφίτσας κατακάστηκε καὶ γιὰ τὴν κλοπὴ τῆς τσάντας.

Τὸ κωμικότερο ὅμως εἶνε ὅτι ἡ κυρία, γυρίζοντας, τὸ βράδυ, στὸ σπίτι της, θυμήθηκε ὅτι εἶχε ξεχάσει τὴν τσάντα της σ' ἕν' ἀπ' τὰ δημόσια λουτρὰ τοῦ Ταμέσεως, ὅπου εἶχε κάνει τὸ ἀπογευματινό της μπάνιο. Ἔτρεξε ἐκεῖ καὶ τὴν βρῆκε πραγματικά.

Τότε μὲ τύψεις συνειδήσεως, πῆγε στὸ ταμεῖα κι' εἶπε τὴν ἀλήθεια στὸν Ἀστυνόμο. Ἀλλὰ ἦταν ἀργὰ πειά. Ἐξ αἰτίας τῆς ἀφηρεμάδας καὶ τῶν φωνῶν της ὅτι «τῆς ἔκλεψαν τὸ τσαντάκι της», ὁ δυστυχὴς λωποδύτης εἶχε προδοθεῖ γιὰ τὴν κλοπὴ τῆς καρφίτσας.

* * *

Ἀκόμα πιὸ ἄτυχος ἀπ' αὐτὸν ἦταν ἕνας ἄλλος λωποδύτης. Αὐτὸς εἶχε κλέψει ἀπὸ κάποιο κοσμηματοπωλεῖο ἕνα μεγάλο περιδέραιο. Καθὼς περνοῦσε εὐχαριστημένος γιὰ τὴν «ἐπιχείρησί» του, ἀπ' τὸ σταυροδρόμι τοῦ Οὐάϊτ χώλλ, τὸν παρέσυρε ἓν' αὐτοκίνητο καὶ τὸν ἔριξε κατάγης, ἀναίσθητον καὶ τραυματισμένο σοβαρά.

Γιὰ τὴν κακή του τύχη, ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποὺ ἔτρεξε νὰ τὸν σηκώσῃ, ἦταν ἕνας ντετέκτιβ τῆς Σκότλαν Γιὰρδ μὲ πολιτικά. Τὸν μετέφερε στὸ πιὸ κοντινὸ νοσοκομεῖο. Ἐκεῖ ὁ ἀστυνομικὸς θέλησε νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ταυτότητα τοῦ τραυματισμένου γιὰ νὰ συντάξῃ τὴν ἀναφορά του γιὰ τὸ δυστύχημα. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ λωποδύτης ἦταν ἀναίσθητος κι' ἄρρωστος νὰ συνέλθῃ, ὁ ἀστυνομικός, ὁ ὁποῖος διαζόσανε νὰ φύγῃ, ἔψαξε στὶς τσέπες του, γιὰ νὰ βρῇ κανένα ἔγγραφο ταυτότητος. Καὶ ἀντ' αὐτοῦ, βρῆκε τὸ κλεμμένο περιδέραιο. Ἔτσι ὁ λωποδύτης, ὅταν συνῆλθε ἀπ' τὰ τραύματά του, πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὴ φυλακή.

* * *

Στὶς ἀγγλικὲς φυλακὲς ἀπαγορεύεται αὐστηρὰ τὸ κάπνισμα στοὺς φυλακισμένους. Καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ φανταστῇ κανεὶς ὡς ποῦ φτάνουν μερικοὶ ἀπ' αὐτούς, ποὺ εἶνε μανιῶδεις καπνισταί, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν ἕστω κι' ἕνα τσιγάρο.

Μιὰ φορά, ἕνας πλούσιος Λονδρέζος, ὁ ὁποῖος εἶχε καταδικαστεῖ σὲ φυλάκισι δυὸ ἐτῶν, ἐπὶ ἐξυβρίσει κάποιου γνωρίμου του, ἔφθασε σὲ τόση ἀπόγνωσι ἀπ' τὴν ἔλλειψι τοῦ τσιγάρου, ὥστε πῆρε κατὰ μέρος ἕναν δεσμοφύλακα καὶ τοῦ προσέφερε 500 λίρες στερλίνες—δηλαδὴ περίπου 150.000 δραχμὲς—γιὰ νὰ τοῦ φέρῃ κρυφὰ ἕνα πακέτο τσιγάρα. Ὁ δεσμοφύλαξ ὅμως ἀρνήθηκε καὶ τότε ὁ φυλακισμένος τοῦ εἶπε:

—Διπλασιάζω τὴν προσφορά μου. Σοῦ προσφέρω χίλιες λίρες. Ὁρίστε, σοῦ τὶς δίνω προκαταβολικῶς.

Καὶ συγχρόνως ἔβγαλε ἀπ' τὸ πορτοφόλι του χαρτονομίσματα χιλίων λιρῶν. Ἀλλὰ καὶ πάλι ὁ δεσμοφύλαξ ἀρνήθηκε νὰ δεχτῇ.

Ὁ φυλακισμένος ὅμως δὲν ἐνοῦσε νὰ ὑπαγωρήσῃ καὶ κατέληξε νὰ πάῃ στὸν ἴδιο τὸ διευθυντὴ τῆς φυλακῆς, στὸν ὁποῖον προσέφερε δυὸ χιλιάδες λίρες γιὰ νὰ τοῦ προμηθεύσῃ ἕνα κουτὶ τσιγάρα.

Ἕνας ἄλλος φυλακισμένος πάλι δραπέτευσε κάποτε ἀπ' τὴ φυλακὴ τοῦ Ντάρτμουρ, ἀφοῦ τραυμάτισε καὶ δυὸ δεσμοφύλακες ποὺ ὡρμήσαν νὰ τὸν καταδιώξουν. Ἔπειτα ἀπὸ συνεχεῖς ἔρευνες εἴκοσι τεσσάρων ὡρῶν, τὸν βρῆκανε καλυσιένον στὴν ὄχθη ἑνὸς ποταμοῦ νὰ καπνίζῃ μακαρίως ἕνα πούρο. Δὲν κινήθηκε καθόλου, ὅταν εἶδε νὰ τὸν πλησιάζουν οἱ φύλακες, ἀλλὰ ἄρησε νὰ τὸν πιάσουν, χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἀντίστασι, λέγοντας:

—Τὸ ἤξερα ὅτι θὰ μὲ βρίσκατε καὶ θὰ μὲ πιάνατε. Δὲν ἐδραπέτευσα γιὰ νὰ γλυτώσω τὸ ὑπόλοιπο τῆς φυλακίσεώς μου, ἀλλὰ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μπορέσω νὰ καπνίσω!...

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ EDMOND HARAUCOURT

Η ΚΑΡΔΟΥΛΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΤΗΣ...

..."Οταν ή Κλάρα Κλάρκ, ή μεγάλη 'Αμερικανίς τραγωδός, έχασε τὸ ἀγγελοῦδι της, ἔνοιωσε τὴν ψυχή της νὰ σπαράζεται ἀπ' τὴ θλῖψι... Τὸ λάτρευε σὰν ἕναν μικρούλη Θεὸ τὸ ἀγαπημένο της μοναχοπαίδι, μὲ τὴν ἀπέραντη ἐκείνη λατρεία ποὺ ἔνοιωθε ἡ Παναγωμη, ὅταν κρατοῦσε, ἐκοσι αἰῶνες πρίν, τ' ὁλόγλυκο θεῖο βρέφος στὴ μητρική της ἀγκαλιά...

'Απὸ τότε ποὺ πρωταντίκρυσε τὸ φῶς, τὸ ἄμετρο μωρὸ της, ἡ Κλάρα, ἡ ἀνυπέρβλητη καλλιτέχνις τοῦ θεάτρου, ξαναβάφτισε τὴν ὕπαρξί της σὲ μιὰ ζωὴ ὁλότελα διαφορετική... Σὲ μιὰ ζωὴ κανούργια, φωτισμένη ἀπὸ ἀγνότητα, φρονιμάδα καὶ μητρικὴ στοργή...

"Εννοιωσε, κατάβαθα στὴν ψυχή της, τὶς καινούργιες της ὑποχρεώσεις πρὸς τὸ παιδί της, παράτησε τὶς ἐλεύθερες συνήθειές της, τὰ ὁλονύχτια γλέντια καὶ τὴν ἀτακτη ζωή της καὶ' ἀφοσιώθηκε ὁλοκληρωτικὰ σ' αὐτό...

Δυὸ ἱεροὶ βωμοὶ στήθηκαν ἀπὸ τότε στὴν ψυχή της: Τὸ σπίτι γιὰ τὸ Παιδί της καὶ τὸ θέατρο γιὰ τὴν Τέχνη...

Τὰ κοσμικὰ μέγαρα τῆς Νέας 'Υόρκης καὶ τὰ νυχτερινὰ κέντρα διασκεδάσεων τὴν ἔχασαν μονομιᾶς... Ντυμένη μὲ σεμνὰ φορέματα κυκλοφοροῦσε σπάνια στοὺς δρόμους, κι' ὅταν οἱ πάμπολλοι θαυμαστὰ της τὴν ἔψαχνε νὰ τὴν χαιρετοῦν, λαχταρισμένοι ἀπ' τὸ διάβα της, τοὺς ἀπαντοῦσε στὸ χαιρετισμό τους μ' ἕνα χαμόγελο γεμάτο ἐπιφύλαξι...

"Εκανε κρότο κι' ἐντύπωσι βαθειά, ἡ ἀναπάντεχη ἐκείνη ἀλλαγὴ τῆς ὑπεροχης καλλιτέχνιδος... Καμπάνιες δημοσιογραφικὲς καὶ στίχοι στὸ νεογέννητο καὶ στὴν εὐτυχισμένη μάνα του ἀφιερώθηκαν καὶ ὅροχη τὰ συγχαρητήρια πλημμύριζαν τὸ μέγαρό της...

Καὶ τώρα;... "Ω!... Τώρα λὲς καὶ τοῦ τάφου ἡ μοῦχλα ἀπλώθηκε γιὰ σκέπασε τὴ μητρικὴ καρδιά... Ἡ χαρὰ κι' ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς ἔχασαν τὴν ἀξία τους στὰ μάτια τῆς σπαραγμένης μάνας... Μὲ τὴν τρέλλα στὰ μάτια καὶ στὰ λόγια της, καταχλωμη σὰν νάταν αὐτὴ ἡ πεθαμένη κι' ὄχι τὸ μικρό της, ἄφινε τὰ δάκρυά της νὰ κυλοῦν ἄφρεα κι' ἐλεύθερα καὶ νὰ καῦνε τὰ ξέθωρα, λιπόσαρκα μάγουλά της...

Βαλσάμωσε τὸ λατρευτό κι' ἄψυχο ἐκεῖνο κορμάκι τῆς ἴδιας της τῆς σάρκας, γιατὶ δὲν ἀνεχόταν τὴ σκέψι πὼς τὰ σκουλήκια τῆς ἄραχλης καὶ μαύρης γῆς θὰ τὸ σιγοτσάρωναν, σὲ λίγες μέρες...

Κι' ἔπειτα, ἐπιτήδειη χειρούργος γέρι ἄνοιξε τὸ ἀποσκίτσιο στηθάκι χρωμα, μιὰ τρύπη θὰ κηρδοῦλα, ποὺ μέσα της εἶχε στειρέψει πειὰ γιὰ πάντα τῆς ζωῆς ὁ χυμός, κύλησε στὴν κρύα χειρουργικὴ λεκάνη... Ἡ Κλάρα, ἡ μάνα, παράγγειλε, ἐπίτηδες γι' αὐτήν, μιὰ κασετίνα ὁλόχρυση καὶ ἡ καρδούλα ἐκείνη, λατρευτὴ μικρογραφία τῆς ἴδιας της καρδιᾶς, τοποθετήθηκε κεῖ μέσα ἀπ' τὸ τρεμάμενο καὶ στοργικό της χέρι...

* * *

'Ενῶ γινόντουσαν ὅλ' αὐτά, κλεισμένος στοῦ γραφείου τὴ μοναξιὰ ὁ ποιητὴς Χάντυβιλ, ταραγμένος ἀκόμα ἀπ' τὰ Ολιβερὰ ἐκεῖνα γεγονότα, ἐμπνεόταν κι' ἔγραφε συνεχῶς...

'Ο Χάντυβιλ... Τῆς 'Αμερικῆς ὁ ἄρθαστος ποιητὴς καὶ δραματογράφος, ποὺ ἔνοιωθε ἀπὸ καιρὸ μιὰ κρυφὴ λατρεία γιὰ τὴν ὑπέροχη τραγωδό... Κι' ἦταν ἀνάμικτο τὸ αἴσθημά του αὐτό... "Εκλεινε στὴν ψυχή του ὁ ποιητὴς ἄσουστη δίψα καὶ λαχτάρα γιὰ τὴν Κλάρα - γυναίκα, κι' ἀπεριόριστο θαυμασμὸ γιὰ τὴν Κλάρα - καλλιτέχνιδα...

Κι' ἔγραφε ἀκούραστα, μέρα καὶ νύχτα, ἐμπνευσμένος ἀπ' τὸ διπλὸ του πάθος κι' ἀπ' τὴν ἀλησμόνητη, ἐντύπωσι ποὺ προξένησε στὸν ψυχικό του κόσμο τὸ ἄδολο, ἀνυπόκριτο, κι' ἀφόραστο μεγαλεῖου ξεχείλισμα ἐκεῖνο τοῦ μητρικοῦ πόνου...

. . . . . .

Πέρασε ἕνας μῆνας... Μιὰ χειμωνιάτικη βραδειά, πνιγμένη σὲ παγωμένες καταχνιὲς κι' ἀντάρες, ἕνας διαβάτης στέκεται διστακτικὸς στὴν εἴσοδο τοῦ μεγάρου τῆς Κλάρας. Τέλος ἁπλώνει τὸ χέρι του στὸ κουδοῦνι, τὸ ξανατραβάει χωρὶς νὰ κουδουνίσῃ, φεύγει, μὰ καὶ... ξαναγυρίζει!...

Μιὰ στερνὴ φορὰ διστάζει ἀκόμα. Τέλος ἀπεφασίζει κι' ἕνα ἔντονο κι' ἐπιτακτικὸ κουδούνισμα ἀκούγεται... Σὲ λίγο ἡ πόρτα ἀνοίγει κι' ὁ Χάντυβιλ. — αὐτὸς ἦταν — προχωρεῖ μὲ βῆμα σταθερὸ στοῦ σπιτιοῦ τὸ ἐσωτερικό...

Γνώριμος τοῦ σπιτιοῦ παληός. Ἐξαίρετος τῆς εὐτυχισμένης ἐποχῆς σύντροφος κι' ἀχώριστο τῶν γλεντιῶν τῆς Κλάρας μέλος τῆς εὐθυμης παρέας... Ἡ καμαριέρα, ἡ ἴδια κι' ἀφοσιωμένη καμαριέρα τόσων χρόνων, τοῦ μουρμουρίζει σ' αὐτὶ μὲ θλῖψι...

—Τίποτε δὲν τὴν παρηγορεῖ... Συχωρὶς νὰ τὰ φωτίζῃ μιὰ ὁποιαδήποτε ἔκφρασι, κυττάζει μηχανικὰ κάποιο ξερὸ καὶ ζαρωμένο καὶ μαυροκόκκινο κομμάτι σάρκας: Εἶνε τοῦ παιδιοῦ της ἡ καρδούλα!...

'Ο Χάντυβιλ, συγκρατῶντας μὲ μεγάλη δυσκολία τὴ συγκίνησί του, τῆς ψιθυρίζει μὲ ἄχρωμη φωνή:

—'Η θλῖψι σου, ἀγαπημένη φίλη, ἔθωσε φτερὰ στὴν ἐμπνευσί μου... "Εγραψα γιὰ σένα τὴν «Κλυταιμνήστρα ἐν Αὐλίδι»... Εἶνε ἡ ἀποθέωσι τοῦ πόνου σου, τοῦ τόσο ὡμορφου καὶ μεγάλου, ποὺ σπάραξε τὰ στήθεια σου καὶ τά... δικά μου...

'Η Κλάρα, ἀκούγοντας τὸν ἦχο τῆς φωνῆς του, γυρίζει πρὸς αὐτὸν τὴ θολωμένη της ματιὰ καὶ τὸν κυττάζει μὲ ἀπόβεια γεμάτη ἀπὸ μυστήριο, σὰν νἄβλεπε μπροστά της κάτι ποὺ τὄξερε ἀπὸ πρίν... Σὰν νἄκουγε μιὰ μακρυνή, αἰθέρια, ὑπόκωφη φωνὴ νὰ τῆς μιγάη τὸ γρήγορο ἀντίκρυσμα τοῦ πλάστη της... Καὶ τοῦ εἶπε:

—Σ' εὐχαριστῶ ἀπ' τὴν ψυχή μου... 'Η θλῖψι μου εἶνε ἀνείπωτη... Θέλει κάπου νὰ ξεσπάσῃ... 'Η Κλυταιμνήστρα ξέσπασε στὴν ἐκδίκησι... Μὰ ἐμένα κανένας δὲν μοῦ σκότωσε τὸ παιδί μου... 'Η Μοῖρα μου τ' ἔκοψε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά μου... Σὲ ποιὸν νὰ ξεσπάσω;

Τότε ὁ Χάντυβιλ τῆς ἔπε μ' ἕντονη φωνή:

—Ἐκδικήσου τὴ Μοῖρα!... Ξέσπασε ἀπάνω της... Θὰ διορθώσω σύμφωνα μὲ τέτοιο ἀπότομο σκοπὸ τὴν τραγωδία ποὺ γράψα... Παῖξε τὸ ἔργο μου, κι' ἂν θέλεις μὴν ξαναπαίξεις ποτέ... "Αφησε στὸν κόσμο τὴ στερνὴ ἀνάμνησί σου... Τὴν ἀνάμνησι μιᾶς μάνας, ποὺ βυθισμένη ἀκόμα στὸ πένθος, σκαρφάλωσε στὴ σκηνή, προσκάλεσε τὰ πλήθη ν' ἀποθεώσουν τὸν πόνο της καὶ τὸ χαμένο σπλάχνο της, κι' ἔπειτα μονομιᾶς ἐξαφνίστηκε ἀπὸ τὰ μάτια ὅλων...

Συνεπαρμένη, ἡ Κλάρα, τινάχτηκε ὀλόρθη καὶ ξεφώνισε μὲ λαχτάρα:

—Διόρθωσε τὸ ἔργο σου, Χάντυβιλ... Θὰ παῖξω!...

. . . . . .

Τὸ πιὸ ἐκλεκτὸ κοινὸ τῆς 'Αμερικῆς ἔχει πλημμυρίσει τὰ θεωρεῖα καὶ τὴν πλατεία τοῦ ἀπέραντου Μητροπολιτικοῦ Θεάτρου τῆς Νέας 'Υόρκης...

"Οταν στκώθηκε ἡ αὐλαία, ἡ Κλάρα μὲ τὸ ὄεῖο παῖξιμό της ξαναγκόπισε πάλι κύματα ἀναριχίλας στὰ γλωμιασμένα μάγουλα τῶν θεατῶν... 'Η Κλάρα - Κλυταιμνήστρα!... Μιὰ ὑπέροχη Κλυταιμνήστρα ποὺ ἔσπειρε τὴν τρυφεράδα τῆς στοργῆς, τὸν πανικὸ τῆς τρέλλας καὶ τὸ ὑπόκωφο τῆς λύσσας καὶ τοῦ πόνου ξέσπασμα στὴ σάλα...

Καὶ ἡ σκηνὲς τοῦ ἔργου, γοργὲς καὶ ἐπιβλητικὲς σὰν κεραυνός, ἀκολουθούσανε ἡ μιὰ τὴν ἄλλη: Στὶς Μυκῆνες ἡ Κλυταιμνήστρα - μάνα, κρατοῦσε στοργικὰ στὴν ἀγκαλιά της τὴ μικρούλα της 'Ιφιγένεια... "Επαιζε μαζύ της κοῦκλες καὶ τὴ νανούριζε γλυκὰ στὴν κούνια... "Επειτα ἔρχεται ἡ ἀντάρα τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ποὺ ἀναστατώνει τὴν 'Ελλάδα... Κλαίνε παντοῦ μανάδες τ' ἀδικοσκοτωμένα, γιὰ τὰ ὡραῖα τῆς 'Ελένης μάτια, παιδιά τους... Οἱ "Ελληνες, πρὶν φύγουν γιὰ τὴν Τροία, ζητοῦν συμβουλὴ ἀπ' τοὺς Θεούς... Καὶ οἱ Θεοί, γιὰ νὰ χαρίσουνε τὴ νίκη στὴν Ἑλλάδα, ζητοῦν θυσία αἱματηρή: Τὸ σφάξιμο τῆς μοναχοκόρης τοῦ βασιλῆ τῶν βασιλήδων, τοῦ 'Αγαμέμνονα!...

'Ο μάντις Κάλχας φτάνει μὲ πάνοπλους σφαττιῶτες στὶς Μυκῆνες, δίνει τὴν εἴδησι τὴ φριχτὴ στὴν ἔξαλλη μάνα, κι' ἁρπάζει ἀπ' τὴν ἀγκαλιά της τὴν πανώρια πειὰ κοπέλλα, τὴν 'Ιφιγένεια...

Κι' ἐκεῖ, στὴν παραλία τῆς Αὐλίδος, μουρμουρίζοντας ὕμνους καὶ ψαλμοὺς στὴν προστάτιδα τῶν 'Ελλήνων 'Αθηνᾶ, ὁ Κάλχας, μ' ἕνα τσεκούρι ἀσπλαχνο, χώρισε τὸ ὡμορφο τῆς κοπέλλας κεφάλι ἀπ' τὸ πιὸ ὡμορφο ἀκόμα καὶ λυγερὸ κορμί της...

'Η μόνα - ἡ Κλυταμνήστρα - ἡ Κλάρα οὐρλιάζει ξετρελλαμένη ἀπ' τὸ ἀπαίσιο τοῦ νεκροῦ πειὰ παιδιοῦ της μαρτύριο, καταριέται τοὺς Θεοὺς καὶ κάνει νὰ ξεσκίσῃ τὸ δῆμιο τοῦ παιδιοῦ της καὶ τῆς ψυχῆς της... Στρατιῶτες τὴν κρατοῦν σφιχτὰ καὶ γέρνει στὴν ἀγκαλιά τους μὲ ὁλότελα χαμένες τὶς αἰσθήσεις της...

Τελευταία πρᾶξι... Μουγκὴ ἡ σάλα... Βαρειὲς ἡ ἀνάσες... Κίτρινα καὶ μουσκεμένα μὲ κρύο ἱδρῶτα ὁλονῶν τὰ πρόσωπα... Θ' ἀκουγόταν καὶ τῆς μυίγας ἀκόμα τὸ πέταγμα, ἂν δὲν τὸ σκέπαζαν τὰ ἀργὰ δήματα τῆς Κλάρας - Κλυταιμνήστρας, ποὺ ἀργοπερπατάει τώρα στὴ σκηνή...

Εἶνε τρελλή... Ξέπλεκα τὰ μαλλιά της ἀνεμίζονται σὰν φείδια... Κρατάει στὰ χέρια της μιὰ ὁλόχρυση κασετίνα ποὺ κλείνει μέσα της τὴ στάχτη τοῦ κορμιοῦ τῆς ἀδικοχαμένης κόρης της...

Πλησιάζει στὸ ἄγαλμα τῆς Θεᾶς 'Αθηνᾶς νὰ τὴν καταραστῇ γιατὶ τῆς πῆρε τὸ παιδὶ ἀπὸ τὴ μητρική της ἀγκαλιά... Νὰ τῆς ζητήσῃ λόγο γιὰ τὴ σκληρὴ ὀρφάνεια ποὺ σπάραξε τὴν ψυχή της...

Νά την!... Στέκεται μπροστὰ στὸ ἄγαλμα ἡ Κλάρα - Κλυταμνήστρα καὶ κατάρες φριχτὲς ἀνακατεμένες μὲ κόκκινο, ματωμένο ἀφρὸ βγαίνουν ἀπ' τὰ χείλια της... Μά...

'Η τρέλλα της πλημμύρισε καὶ τὴ γεμάτη σάλα τώρα... "Ορθιοι οἱ θεατὲ πηδοῦν ἀπ' τὰ καθίσματά τους καὶ τρέχουν φριχτὰ τρομαγμένοι στὴ σκηνή... Βουίζουν σ' αὐτιά τους τὰ τελευταῖα τῆς ξαπλωμένης χάμω, βουβῆς κι' ἀκίνητης τώρα, καλλιτέχνιδος... Γιατί;... Γιατὶ δὲν ἦταν πειὰ ἡ Κλυταμνήστρα, ποὺ οὐρλιαζε καὶ καταριόταν ἐκείνη τὴ στιγμή... 'Ησαν ἡ Κλάρα—ἡ χαροκαμμένη μάνα —ποὺ σάλεψε πειὰ τὸ μυαλό της, γιατὶ ἔννοιωθε κι' αὐτή, ἀνείπωτον, στὴν καρδιά της τὸν πόνο τῆς Κλυταμνήστρας...

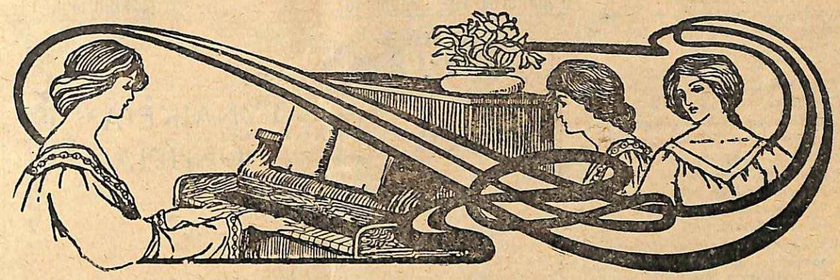
Κι' ἐνῶ παράδινε τὴν ψυχή της μ' ἕναν πνιγμένο στεναγμό, κρατοῦσε μὲ λαχτάρα τὴν ἀνοιγμένη κασετίνα, ποὺ, καθὼς τῆς ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια, κάτι κύλησε ἀπὸ μέσα της. Αὐτὸ τὸ κάτι ἦταν ἡ... καρδούλα τοῦ παιδιοῦ της!...

ΜΕ ΤΡΙΑ ΛΟΓΙΑ

ΤΙ ΕΙΝΕ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Γιὰ τὴ θρησκεία ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἡ εἰκόνα καὶ ἡ ὁμοίωσις τοῦ Θεοῦ. Γιὰ τὸν ποιητὴ εἶνε ἕνα ἐφήμερο παιγνιδάκι ποὺ δημιούργησεν ἡ φύσις πτὶς ὧρες της... ἀνίας της. Γιὰ τὸν φυσικό, τέλος, τὸ ἀνθρώπινο σῶμα εἶνε κράμα δέκα χιλιογράμμων ἀνθρακος, ἑνὸς χιλιογράμμου ἀσβέστου, 670 γραμμ. φωσφόρου καὶ 28 γραμμ. σιδήρου, σοδίου, ποτάσσης, μαγνησίας καὶ χώματος!...

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΡΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑφηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Παν)μίῳ. Μενάνδρου 27,'Αθῆναι, Τηλ. 1-68.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΕΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΘΡΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

— ΠΩΣ ΠΛΑΣΤΗΚΕ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Γιὰ τὴ δημιουργία τῆς γυναικὸς ὑπάρχει μιὰ ἰνδικὴ παράδοσις, ἡ ἑξῆς:

"Οταν ὁ Θεὸς τῆς Φωτιᾶς θέλησε νὰ πλάσῃ τὴ γυναῖκα, εἶδε μὲ στενοχώρια του ὅτι εἶχε ξοδέψει ὅλα τὰ ὑλικὰ του γιὰ τὴ δημιουργία τοῦ ἀνδρός. 'Αφοῦ λοιπὸν δὲν τοῦ ἀπόμενε πειὰ τίποτε, ἀναγκάστηκε νὰ πάρῃ τὸ κυματιστὸ σύρσιμο τοῦ φειδιοῦ, τὴν τρεμοῦλα τῆς χλόης, τὴ λυγεράδα τοῦ καλαμιοῦ, τὴν ἁβρότητα τοῦ ρόδου, τὴν ἐλαφρότητα τοῦ φύλλου, τὸ μάτι τοῦ ζαρκαδιοῦ, τὴ λάμψι τῶν ἀκτίνων τοῦ 'Ηλίου, τὰ δάκρυα τῶν γαλάζιων νεφῶν, τὴν ἀστάθεια τῶν ἀνέμων, τὴ γλύκα τοῦ μελιοῦ, τὴ σκληρότητα τῆς τίγρεως, τὴ φλόγα τῆς φωτιᾶς, τὴ φλυαρία τῆς κίσσας καὶ τὴν πονηράδα τῆς ἀλεποῦς κι' ἔτσι μ' ὅλ' αὐτὰ ἔπλασε τὴ γυναῖκα, τὸ πιὸ ὡραῖο ἀπ' τὰ δημιουργήματά του, τὴ γυναῖκα ποὺ στολίζει τὸν κόσμο καὶ τὸ σπίτι.

* * *

— ΠΩΣ Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΕΠΛΑΣΕ ΤΗΝ ΑΙΘΙΟΠΙΚΗ ΦΥΛΗ

Γιὰ τὴ δημιουργία τῆς Αἰθιοπικῆς φυλῆς ὑπάρχει ἡ ἑξῆς ἑβραϊκὴ παράδοσις:

"Οταν ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν 'Αδάμ, θέλησε κι' ὁ Σατανᾶς, ἀπὸ ἀντιζηλία, νὰ δημιουργήσῃ κάτι παρόμοιο καὶ σκάρωσε τὸν Αἰθίοπα. 'Επειδὴ ὅμως τὸ δεύτερο αὐτὸ πρωτόπλαστο ὄν εἶχε τὸ χρῶμα τῆς πίσσας ἀπ' τὴν ἐπίδρασι τῶν μαύρων χεριῶν τοῦ δημιουργοῦ του, κι' ἐπειδὴ καταλάβαινε ὁ Σατανᾶς ὅτι τὸ χρῶμα αὐτὸ ἀποτελοῦσε ἕνα σοβαρὸ μειονέκτημα γιὰ τὸ δημιούργημά του, θέλησε νὰ πλύνῃ τὸν ἄνθρωπό του καὶ νὰ τὸν κάνῃ κι' αὐτὸν λευκό. Τὸν πῆρε λοιπὸν καὶ τὸν πῆγε νὰ τοῦ κάνῃ ἕνα λουτρὸ στὸν 'Ιορδάνη, ἀλλὰ τὸ ποτάμι, ἔχοντας συναίσθησι τῆς θείας ἀποστολῆς του, τράβηξε μὲ ἀποτροπιασμὸ τὰ νερά του. Τότε ὁ Σατανᾶς πῆγε στὴν ἔρημο κι' ἐκεῖ ἄρχισε νὰ τρίβῃ τὸν μαῦρο μὲ ψιλὴ ἄμμο κάνοντάς του ἕνα εἶδος μασσάζ σ' ὅλο του τὸ σῶμα. Μὰ καὶ πάλι δὲν κατάφερε παρὰ μόνο τὰ πέλματα καὶ τὶς παλάμες νὰ τοῦ ἀσπρίσῃ. Χολοσκασμένος λοιπὸν ὁ Σατανᾶς ἀπ' τὸ κακὸ του γιὰ τοὺς ἄδικους κόπους του καὶ μὴ ἔχοντας ποῦ ἄλλοῦ νὰ ξεθυμάνῃ, κατεῦ μαύρου ἀνθρώπου του καὶ τοῦ ἔμεινε πλακουτσωτή.

'Ο δυστυχὴς μαῦρος, τσακισμένος, ἀφανισμένος ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἀπροσδόκητες περιπέτειες, σωριάστηκε γοητιστὸς μπροστὰ στὸ δημιουργό του κι' ἄρχισε νὰ ἐπικαλεῖται τὸ ἔλεός του.

Τότε ὁ Σατανᾶς, ὁ ὁποῖος στὸ μεταξὺ εἶχε μετανοιώσει γιὰ τὸ κακὸ φρόνημά του, θέλησε νὰ ἐκδηλώσῃ τὴ μετάνοιά του καὶ τὴν εὐνοιά του πρὸς τὸν ἀξιολύπητο μαῦρο, κι' ἄρχισε νὰ τοῦ χαϊδεύῃ στοργικὰ τὸ κεφάλι καὶ νὰ τὸν παρηγορῇ. 'Αλλὰ ἀπ' τὸ χαϊδεμμα τοῦ πυρωμένου χεριοῦ τοῦ Σατανᾶ, τὰ μαλλιὰ τοῦ μαύρου τσουρουφλίστηκαν ὅλα, ἐκεῖνα δὲ ποὺ φύτρωσαν κατόπιν στὴ θέσι τους ἔμειναν κοντά, στριμμένα καὶ κακορρίζικα, ὅπως εἶνε καὶ σήμερα.

* * *

—Η ΠΡΩΤΗ ΒΕΝΤΑΓΙΑ

Γιὰ τὴν προέλευσι τῆς βεντάγιας ὑπάρχει ὁ ἑξῆς ποιητικὸς μύθος:

Κάποτε ἡ Ψυχή, ἡ ὡραία κόρη ποὺ τόσο τὴν ἀγάπησε ὁ φτερωτὸς υἱὸς

τῆς 'Αφροδίτης, ὁ "Ερως, κοιμόταν ἡσυχη, παραδομένη στὰ γλυκά της ὄνειρα, κάτω ἀπὸ τὴν ὁλόδροση φυλλωσιὰ μιᾶς φιλύρας.

"Εξαφνα ὅμως ἔτυχε νὰ περάσῃ ἀπὸ κεῖ ἕνας ἄλλος μικρὸς θεός, ὁ Ζέφυρος, καὶ γοητεύθηκε ἀπὸ τὴν ὡμορφιά της τόσο, ὥστε τῆς ἔδωσε ἕνα λαθραῖο φιλί κι' ἔφυγε τρεχάτος.

Στὶς φωνὲς τῆς Ψυχῆς ποὺ ξύπνησε τρομαγμένη, ἔτρεξε ὁ ἀγαπημένος της "Ερως, ὁ ὁποῖος τοιγούρνες ἐκεῖ κοντά της, κι' ἄρχισε νὰ κυνηγάη ὀργισμένος τὸν ἀντιζηλό του, 'Ο Ζέφυρος, καθὼς ἔτρεχε σὰν ζαρκάδι γιὰ νὰ τοῦ ξεφύγῃ, μπλέχτηκε σὲ κάποια κλαδιὰ κι' ἔχασε ἕνα ὡραῖο του φτερό, τὸ ὁποῖο πῆρε ὁ "Ερως καὶ τὸ πῆγε θριαμβευτικὰ σὰν τρόπαιο στὴν ἀγαπημένη του.

'Η Ψυχὴ πῆρε τότε μὲ χάρι τὸ φτερὸ κι' ἄρχισε ν' ἀερίζῃ τὸ πρόσωπό της, τὸ καταπόρφυρο ἀπὸ παρθενικὴ συστολή...

Κι' ἔτσι ἔγινε ἡ πρώτη βεντάγια...

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ ΤΥΡΕΝ

Μιὰ μέρα ὁ ἔνδοξος Γάλλος στρατάρχης Τυρὲν εἶχε βγεῖ περίπατο μὲ τ' ἀμάξι του. Σὲ κάποιο στενὸ δρόμο ὅμως, τὸ ἀμάξι βρέθηκε μπρὸς σὲ διάφορα ἐμπόδια καὶ ὁ ἀμαξᾶς ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσῃ. Πίσω ἀπὸ τὸ ἀμάξι τοῦ στρατάρχου ἐρχόταν κάποιο ἄλλο ἁμαξάκι, πολυτελείας, τὸ ὁποῖο ὁδηγοῦσε ἕνας νεαρὸς δανδῆς.

'Ο δανδῆς, μὴ ἀναγνωρίζοντας μὲ ποιὸν εἶχε νὰ κάνῃ, κατέβηκε ἀπὸ τ' ἀμάξι του θυμωμένος καὶ προχώρησε ἐναντίον τοῦ ἀμαξᾶ τοῦ στρατάρχου μὲ τὸ μπαστοῦνι ὑψωμένο. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, κάποιος ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, ποὺ εἶχε παρακολουθήσει τὴ σκηνή, ἐφώναξε μὲ ἀγανάκτησι:

—Πῶς! Θ' ἀρχίσουν λοιπὸν τώρα νὰ δέρνουν τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἐνδόξου μας στρατάρχου ντὲ Τυρέν!...

'Ακούγοντας τὸ ὄνομα αὐτό, ὁ ἀσυλλόγιστος νέος ἔτρεξε στὴν πορτιέρα του τοῦ ἀμαξιοῦ τοῦ ντὲ Τυρέν, γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ συγγνώμη. Φανταζόταν πὼς θἄβρισκε τὸν στρατάρχη ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸν θυμό του. Αὐτὸς ὅμως τοῦ εἶπε χαμογελώντας:

—Παρατηρῶ, ἀγαπητέ μου κύριε, πὼς ἔχετε ὅλη τὴν καλὴ διάθεσι νὰ τιμωρήσετε τοὺς ὑπηρέτας μου. "Οταν κάνουν λοιπὸν καμμιὰ κουταμάρα, πρᾶγμα ποὺ τοὺς συμβαίνει συχνά, νὰ εἶστε βέβαιος πὼς θὰ τοὺς στέλνω σὲ σᾶς, γιὰ νὰ μποῦτε νὰ ξεσπάξετε πάνω τους ὅλο τὸ πολεμικό σας μένος!...

ΚΟΡΙΝΘΟΣ

'Απ' τὴν ξερὴν ἀνηφοριὰ στὸν ἥλιο ἀ(ποσταμένος,
τοῦ ἀρχαίου ναοῦ προσκυνητής, πέφτω (βαριὰ στὸ χῶμα.
Κοιμοῦμαι κι' ὀνειρεύομαι: Στὴν Κό(ρινθο εἶμαι ξένος,
στὴν ἀγκαλιὰ μου εἶν' ἡ Λαΐς καὶ μὲ (φιλεῖ στὸ στόμα.

Π. ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ MARINO MORETTI

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΟΝΗΡΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΡΟΔΟΛΦΟΣ ΜΑΡΚΟΤΖΙ, 40 χρόνων, δικηγόρος. ΕΜΜΑ, 25 χρόνων, γυναῖκα του. ΛΙΖΑ, καμαριέρα. ΕΝΑΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ.

(Στὸ σπίτι τους, πέντε μῆνες ὕστερ' ἀπὸ τὸ γάμο τους. Τὸ ἀπόγευμα. Καθὼς ἑτοιμαζόταν νὰ φύγῃ γιὰ τὸ γραφεῖο του ὁ Ροδόλφος, περνῶντας ἀπὸ τὸ διάδρομο, διακρίνει ἕνα γράμμα, χωρὶς φάκελλο, στὸ πάτωμα, ἀπέξω ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς κάμαρας τῆς γυναίκας του. Σκύβει καὶ τὸ παίρνει).

ΡΟΔΟΛΦΟΣ, *(ἀνοίγει μὲ ἀγωνία τὸ γράμμα καὶ διαβάζει).* — «Ἀγαπημένη μου κουκλίτσα! Ἔχω τρεῖς ἡμέρες νὰ πάρω γράμμα σου καὶ καταλαβαίνεις βέβαια πόσο ἡ σιωπή σου μοῦ πληγώνει τὴν καρδιά. Πέρασε ἀπὸ τὸ Πόστ-Ρεστάντ τῆς λεωφόρου Γαριβάλδι νὰ πάρῃς ἕνα γράμμα μου. Ζήτησέ το, ὅπως πάντοτε, μὲ τὰ ἀρχικά μου Μ. Μ. 25. Ἀγάπα με πάντα, ὅσο κι' ἐγὼ σὲ λατρεύω. Περιμένω μὲ ἀγωνία ἀπάντησί σου. Μὲ χίλια φιλιά. Μ.».

(Σφίγγοντας νευρικὰ τὸ γράμμα στὸ χέρι του). Διάβολε!... Εἶν' ἀπίστευτο!... Ἡ Ἔμμα, ἡ Ἔμμα ἄπιστη καὶ προδότρα!... Εἶν' ἐξωφρενικό! Πῶς ἀκούστηκε τέτοιο πρᾶγμα, νειόπαντρη γυναῖκα ν' ἀπατᾷ τὸν ἄντρα της!... Ἄμ βέβαια, αὐτὰ παθαίνουν ὅσοι παντρεύονται ἀπὸ συμφέρον, χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ ξέρουν τί λαβύρινθος εἶνε ἡ καρδιὰ τῆς γυναίκας ποὺ παίρνουν. *(Ὀργίζεται).* Ἄ, τὴν ὑποκρίτρια! Ἐνόμισε, μὲ τὸ φτωχὸ μυαλουδάκι της, πὼς μποροῦσε νὰ μοῦ ξεφύγῃ... Δὲν θὰ τὴ λυτηρθῶ καθόλου! Θὰ τὴν ἀρπάξω ἀπὸ τὰ μαλλιὰ καὶ θὰ τὴν πετάξω στὸ δρόμο!... Ἔτσι τῆς χρειάζεται! Δὲν φαντάζομαι νἄχῃ τὸ θράσος νὰ μοῦ ἀρνηθῇ... Κρατῶ στὰ χέρια μου τὰ πειστήρια τοῦ ἐγκλήματος...

Ὁρμᾶ μανιασμένος στὸ μπουντουὰρ τῆς γυναίκας του).

ΕΜΜΑ, *(ἔκπληκτη).* — Πῶς; Ἀκόμα ἐδῶ εἶσαι, Ροδόλφε; Κι' ἐγὼ ἑτοιμαζόμουν νὰ σοῦ τηλεφωνήσω στὸ γραφεῖο...

ΡΟΔΟΛΦΟΣ, *(μὲ ὑποκριτικὴ ψυχραιμία).* — Γιατί; Σοῦ συμβαίνει τίποτε τὸ ἔκτακτο;

ΕΜΜΑ. — Ἄ, μπᾶ, κάθε ἄλλο... Ἀπλούστατα, θὰ σοῦ τηλεφωνοῦσα πὼς θἄβγαινα νὰ πάω στὴ μοδίστα μου καὶ πὼς θὰ περνοῦσα ὕστερ' ἀπὸ τὸ γραφεῖο σου γιὰ νὰ πηγαίναμε στὸ ρεστωράν τοῦ «Ἐτουάλ». Ξέχασα νὰ στὸ πῶ προτοῦ φύγεις. Μὰ νὰ ποὺ εἶσαι ἀκόμα ἐδῶ, κι' ἔτσι...

ΡΟΔΟΛΦΟΣ, *(μὲ ἀργιεμένη ὀργή).* — Ὥστε θὰ πήγαινες στὴ μοδίστα σου, ἔ; Καὶ ἀσφαλῶς ἡ μοδίστα σου ἔχει τὸ ἀτελιέ της στὴ λεωφόρο Γαριβάλδι. Δὲν εἶν' ἔτσι;

ΕΜΜΑ, *(χωρὶς νὰ ταραχθῇ).* — Μὰ τί ἔχεις, Ροδόλφε; Τί σοῦ συμβαίνει; Γιατί μοῦ μιλᾶς ἔτσι ἀγριεμένος; Τὸ πρόσωπό σου ἔχει γίνει κατάχλομο, τὰ μάτια σου εἶνε γουρλωμένα καὶ τρέμεις σύγχρονος. Πές μου, χρυσέ μου ἀντρούλη, τί ἔχεις;

ΡΟΔΟΛΦΟΣ, *(μέσα του).* — Ἄκου την!... Ἄκου τὴν ἐχιδνα: «Χρυσέ μου ἀντρούλη»! *(Στὴ γυναῖκα του ἀγανακτισμένος).* — Ὥστε ἔχεις ἀκόμα τὸ θάρρος νὰ ὑποκρίνεσαι;

ΕΜΜΑ, *(κατάπληκτη).* — Ροδόλφε!... Μὰ τί λόγια εἶν' αὐτὰ ποὺ μοῦ λές; Τί σοῦ ἔκαμα ποὺ μοῦ φέρνεσαι ἔτσι;

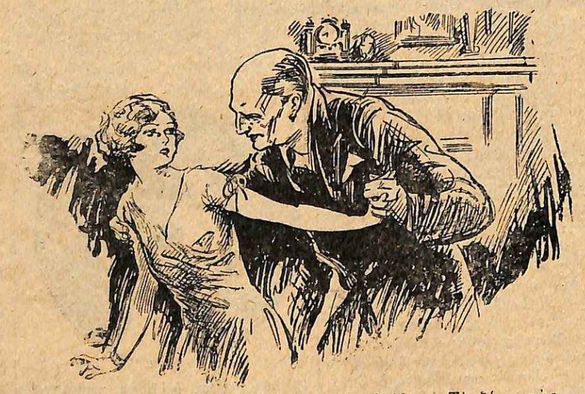
ΡΟΔΟΛΦΟΣ, *(εἰρωνικά).*—Τί μοῦ ἔκαμες!... Φτάνει πειά!... Εὐτυχῶς πού σ' ἀνακάλυψα πολὺ γρήγορα!... *(Βγάζοντας καὶ δείχνοντάς της τὸ γράμμα).* — Δὲν μοῦ λέτε, κυρία, ἀναγνωρίζετε τὸν γραφικὸ χαρακτῆρα αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς;

ΕΜΜΑ, *(ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὸ γράμμα. Μὲ βεβιασμένη ὑποκρισία).* —Σὲ καλό σου, Ροδόλφε! Πῶς σοῦ ἦρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα;

ΡΟΔΟΛΦΟΣ, *(τὴν πιάνει ὁρμισμένος ἀπὸ τὰ μπράτσα καὶ τὴν τραντάζει).* — Γιατί δὲν μοῦ λὲς τὴν ἀλήθεια; Τὸ ξέρω πολὺ καλὰ πὼς εἶνε τοῦ φίλου σου!... Γιατί ὑποκρίνεσαι;

ΕΜΜΑ, *(συγκινημένη).* — Μὴ μὲ κατηγορεῖς ἄδικα, Ροδόλφε! Μὴ μὲ βριζεις τόσο βάναυσα. Ἐμένα νὰ ὑποπτευθῇς, ποὺ σ' ἀγαπῶ τόσο, ποὺ εἶμαι ἕτοιμη καὶ τὴ ζωή μου ἀκόμα νὰ θυσιάσω γιὰ σένα;...

ΡΟΔΟΛΦΟΣ, *(βλέποντας δακρυ-*

ΡΟΔΟΛΦΟΣ.—Γιατί δὲν μοῦ λὲς τὴν ἀλήθεια; Τὸ ξέρω πὼς εἶνε τοῦ φίλου σου!...

σμένη τὴ γυναῖκα του, γίνεται πιὸ ἥρεμος). — Αὐτὸ τὸ γράμμα τὸ βρῆκα ἐκεῖ ὀλίγου στὸ διάδρομο, ἀκριβῶς ἔξω ἀπὸ τὴν κάμαρά σου. Ἀνήκει σὲ σένα! Σοῦπεσε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς...

ΕΜΜΑ. — Τί λόγια εἶν' αὐτά, Ροδόλφε! Κι' ἂν τὸ γράμμα αὐτὸ ἔπεσε τῆς καμαριέρας μας; Δυστυχῶς δὲν εἶνε αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐδῶ ἡ Λίζα. Ἔχει βγεῖ νὰ κάνῃ μερικὰ ψώνια. Κάμε ὑπομονὴ κι' ὅταν θὰ γυρίσῃ, θὰ μᾶς ὁμολογήσῃ ὅλη τὴν ἀλήθεια...

ΡΟΔΟΛΦΟΣ, *(μὲ τὴ σκέψι αὐτὴ γίνεται κάπως ἠσυχότερος).* — Ἔστω!... Ὡστόσο, ἐγὼ θὰ περάσω ἀπὸ τὸ ταχυδρομικὸ παράρτημα τῆς λεωφόρου Γαριβάλδι καὶ θὰ πάρω τὸ γράμμα. Κι' ἔτσι θὰ καταλάβω ποιὰ εἶνε ἡ ἔνοχη. Ἐσὺ ἢ ἡ Λίζα; Σὲ συμβουλεύω ὅμως, ἂν πραγματικὰ τὸ γράμμα ἀπευθύνεται σὲ σένα, τώρα ποὺ θὰ φύγω, νὰ ἐπωφεληθῇς τῆς ἀπουσίας μου καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃς αὐτὸ τὸ σπίτι, γιατὶ δὲν θὰ μπορέσω νὰ σὲ ἀνεχθῶ πειά!...

(Φεύγει. Ἡ Ἔμμα σωριάζεται σὲ μιὰ καρέκλα ἐκμηδενισμένη. Γρήγορα ὅμως ξαναβρίσκει τὴν ψυχραιμία της).

ΕΜΜΑ, *(μονολογοῦντας).* — Ὦ, Θεέ μου!... Τί θὰ κάμω τώρα; Ὁ ἄντρας μου σὲ λίγο θὰ πάρῃ τὸ ἐνοχοποιητικὸ γράμμα καὶ θὰ καταλάβῃ πὼς ἀνήκει σὲ μένα!... Τί συμφορὰ ποὺ μὲ περιμένει!... *(Ἐξαφνα μιὰ ἰδέα φωτίζει σὰν ἀστραπὴ τὸ μυαλό της. Διευθύνεται στὸ τηλέφωνο κι' ἁρπάζει βιαστικὰ τὸ ἀκουστικό).* Ἀλλό!... Ἀλλό!... Δόστε μου, σᾶς παρακαλῶ, γρήγορα τὸ ταχυδρομικὸ παράρτημα τῆς λεωφόρου Γαριβάλδι!... *(Ἀγωνιᾷ).* Ὦ, Θεέ μου!... Πῶς χτυπάει ἡ καρδιά μου!... Κι' ἂν ὁ ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος δὲν θελήσει νὰ μ' ἐξυπηρετήσῃ; Ἂν εἶνε κι' αὐτὸς κανένας δυστυχισμένος σύζυγος ποὺ τὸν ἔχει ἀπατήσει ἡ γυναῖκα του καὶ φανεῖ ἀδυσώπητος;

(Ἀκούεται κουδούνισμα τηλεφώνου).

ΕΜΜΑ, *(μὲ ἀγωνία).* — Ἀλλό!... Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ, παρακαλῶ;

ΜΙΑ ΦΩΝΗ. — Ὁ ὑπάλληλος τοῦ Πόστ-Ρεστάντ τοῦ ταχυδρομικοῦ παραρτήματος τῆς λεωφόρου Γαριβάλδι.

ΕΜΜΑ. *(μὲ ἀνακούφισι).* — Ἄ, ὡραῖα! Ἀκοῦστε με, σᾶς παρακαλῶ, κύριε. Σᾶς μιλεῖ μιὰ δυστυχισμένη γυναῖκα, τὴν ὁποία μπορεῖτε νὰ σώσετε ἢ νὰ καταδικάσετε σὲ θάνατο!... *(Καταλαμβάνεται ἀπὸ λυγμοὺς καὶ σωπαίνει).*

Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ. — Ἀλλό!... Ἀλλό!... Δὲν ἀκούω τίποτε!... Μιλήστε καθαρώτερα, κυρία!...

ΕΜΜΑ, *(συνερχομένη).* — Ἀκοῦστε με προσεχτικά, σᾶς παρακαλῶ, κύριε. Εἶμαι ἡ ξανθιὰ κυρία ποὺ ἔρχομαι συχνὰ καὶ παίρνω γράμματα μὲ τὰ ἀρχικὰ «Μ. Μ. 25». Μὲ θυμᾶστε;...

Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ. — Μάλιστα!

ΕΜΜΑ. — Λοιπόν, κύριε, σᾶς ἐξορκίζω σ' ὅ,τι ἀγαπᾶτε πιὸ πολὺ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο... Ἀκοῦστε τὸ μυστικό μου κι' ἐλπίζω πὼς θὰ θελήσετε νὰ μὲ σώσετε. Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πῶς τὸ παθα καὶ μοῦπεσε ἕνα γράμμα, στὸ ὁποῖο ὁ φίλος μου μὲ εἰδοποιοῦσε πὼς μοῦ εἶχε στείλει κι' ἕν' ἄλλο, ἐντενέστερο, στὸ γραφεῖο σας. Ὁ ἄντρας μου τὸ βρῆκε αὐτὸ τὸ γράμμα κι' ἔρχεται τώρα σὰν τρελλὸς ἐκεῖ γιὰ νὰ πάρῃ τὸ ἄλλο... Ἂν δὲν ἔχει ἔρθει ἀκόμα, σᾶς ἱκετεύω, κύριε, νὰ μὴ τοῦ τὸ δώσετε. Ἂν ὅμως ἐπιμείνει καὶ τὸ πάρει καὶ σᾶς ζητήσει τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς γυναίκας ποὺ ἔρχεται καὶ παίρνει αὐτὰ τὰ γράμματα, θυμηθεῖτε νὰ τοῦ πῆτε πὼς ἔρχεται μιὰ δεσποινὶς ὡς εἰκοσιτέτε χρόνων, ψηλή, ξεραγκιανή, μελαχροινή, μὲ μεγάλα μαῦρα μάτια καὶ κατάμαυρα σγουρὰ μαλλιά. Εἶνε τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς καμαριέρας μας. Εἶμαι βέβαιη ὅτι θὰ σᾶς πιστέψῃ! Εἶνε πεπρωτὸ νὰ σᾶς πῶ, κύριε, πόση εὐγνωμοσύνη θὰ σᾶς ὀφείλω...

Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ, *(διακόπτοντάς την).* — Ἔννοια σας, κυρία! Μπορεῖτε νἄχετε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Ξέρω!... Ξέρω ἀπὸ τέτοιου εἴδους ἱστορίες. Μοῦ συμβαίνουν συχνά... Μείνατε ἥσυχη!...

ΕΜΜΑ, *(μὲ ἱκανοποίησι).* — Ἐπὶ τέλους!... Τὰ κατάφερα μιὰ χαρά!... Κι' ἔτσι ὁ Ροδόλφος θὰ καταπιῇ τὸ χάπι, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ!...

ΛΙΖΑ, *(ἀπ' τὸ διάδρομο).* — Κυρία!...

ΕΜΜΑ, *(τρέχοντας πρὸς τὸ μέρος της).* — Ἄ!... Ἤρθες στὴν ὥρα, Λίζα. Ποῦ νἄξερες τί κόντεψα νὰ πάθω!...

ΛΙΖΑ, *(μὲ ἀγωνία).* — Τί σᾶς συνέβη, κυρία;

(Ἡ Ἔμμα τῆς διηγεῖται λεπτομερῶς τὰ διατρέξαντα).

ΛΙΖΑ. — Ἔννοια σας, κυρία. Ἔχετε πεποίθησι σὲ μένα. Ξέρετε δὰ πόσο σᾶς εἶμαι ἀφοσιωμένη!...

(Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα. Ὁ Ροδόλφος μπαίνει στὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας του. Φαίνεται μετανοιωμένος).

ΕΜΜΑ, *(βλέποντάς τον. Μὲ ψυχραιμία).* — Λοιπόν; Τί ἀνακάλυψες; Ποιὰ εἶνε ἡ ἔνοχη;

ΡΟΔΟΛΦΟΣ, *(τὴν πλησιάζει συμαζεμμένος καὶ παίρνει τὰ χέρια της μέσα στὰ δικά του).* — Συγχώρησέ με, χρυσῆ μου γυναικοῦλα!... Ὦ, δὲν ξέρεις πόσο εἶμαι συντριμμένος, πόσο εἶμαι μετανοιωμένος, ποὺ σοῦ φέρθηκα προτήτερα τόσο βάναυσα, ποὺ ὑποπτεύθηκα τόσο ἄδικα τὴν ἀγάπη σου!... Συγχώρησέ με, ἀγαπημένη μου Ἔμμα, ποὺ σ' ἔκαμα τόσο σκληρὰ νὰ ὑποφέρῃς!... *(Τῆς φιλεῖ μὲ συγκίνησι τὰ χέρια).*

ΕΜΜΑ. — Ροδόλφε μου!... Σὲ συγχωρῶ!... Ναί, σὲ συγχωρῶ, λατρευτέ μου ἀντρούλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς πὼς δὲν ἄφειλες ποτὲ νἀμφιβάλλῃς γιὰ τὴν ἀγάπη μου!... Ὦ, πόσο σ' ἀγαπῶ, Ροδόλφε!...

(Ἀγκαλιάζονται καὶ φιλιοῦνται).

MARINO MORETTI

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣΦΑΓΗΣ

ΤΑ ΠΙΟ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Τὰ «Ἀπομνημονεύματα» ἑνὸς Ἄγγλου ἀντισυνταγματάρχου. Μιὰ παράξενη ἐπιδρομὴ τῶν Ἄγγλων. Πῶς βγῆκαν ἀπ' τὰ χαρακώματά τους κατάλευκοι. Μιὰ συγκινητικὴ Χριστουγεννιάτικη ἀνακωχή. Οἱ Γερμανοὶ καὶ οἱ Ἄγγλοι στρατιῶτες ἀνταλλάσσουν ἐπισκέψεις μεταξύ τους. Ἡ τραγικὴ συνέχεια. Ἡ φάρσα ἑνὸς Γερμανοῦ ἀεροπόρου, κ.τ.λ.

ΕΝΑ ἀπὸ τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα ἔργα ποὺ ἔχουν γραφεῖ γιὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸ πόλεμο, εἶνε καὶ τὸ βιβλίο τῶν ἀναμνήσεων τοῦ Ἄγγλου ἀντισυνταγματάρχου Γκράχαμ Ἄτκινσον, ποὺ ἐξεδόθη τελευταῖα. Ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς ὑπηρέτησε στὸ Δυτικὸ Μέτωπο συνεχῶς, ἀπ' τὴν ἀρχὴ τῶν ἐπιχειρήσεων, τὸ 1914, ὡς τὴν ἀνακωχή, τὸ 1918.

Καὶ στὸ βιβλίο του ἀφηγεῖται περιεργότατα περιστατικά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ σᾶς μεταφράσουμε ἐδῶ μερικά.

Κάποτε τὸ ἀγγλικὸ γενικὸ στρατηγεῖο ἤθελε νὰ ἐξακριβώσῃ ποια γερμανικὰ συντάγματα βρισκόντουσαν ἀπέναντι στὰ δικά του, στὸν τομέα τοῦ Σὰν Κεντέν. Καί, ὅπως πάντοτε, διέταξε νὰ κάνῃ ἐπιδρομὴ στὰ γερμανικὰ χαρακώματα ἕνας λόχος πεζικοῦ καὶ νὰ συλλάβῃ ὅσο τὸ δινατὸν περισσότερους αἰχμαλώτους, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ μάθῃ ἀπ' αὐτοὺς τὶς πληροφορίες ποὺ τοῦ χρειαζόντουσαν.

Μιὰ τέτοια ἐπιδρομὴ ὅμως ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ πετύχῃ αἰφνιδιαστικά, γιατὶ ἦταν χειμώνας κι' ὅλο τὸ μέτωπο τὸ σκέπαζε παχύτατο στρῶμα χιονιοῦ. Ἔτσι, μόλις οἱ Ἄγγλοι στρατιῶτες θὰ πηδοῦσαν ἔξω ἀπ' τὰ χαρακώματά τους, ὅσο πυκνὸ κι' ὂν ἦταν τὸ νυχτερινὸ σκοτάδι, οἱ Γερμανοὶ θὰ τοὺς διέκριναν ἀπὸ μακρυὰ ἐπάνω στὴν ἀπέραντη λευκότητα τοῦ χιονιοῦ.

Γι' αὐτό, τὸ ἀγγλικὸ στρατηγεῖο ἔφερε ἐπειγόντως μιὰ μεγάλη ποσότητα ἄσπρης μπογιᾶς καὶ μ' αὐτὴν ἔβαψαν λευκά, κατάλευκα, 400 ὅπλα, 400 λόγχες, 400 κάσκες, 400 στολές, 400 ζευγάρια γκέττες καὶ ἀρβύλες καὶ 400 ζευγάρια γάντια. Ἐκτὸς τούτου, ὅλοι οἱ ἄνδρες τοῦ λόχου ποὺ ἐπρόκειτο νὰ κάνῃ τὴν ἐπιδρομή, βάψανε μὲ ἄσπρη μπογιὰ τὰ μαλλιά τους, τὰ πρόσωπά τους, τοὺς λαιμούς τους καὶ τὰ χέρια τους.

Ὅταν οἱ τετρακόσιοι ἄνδρες τοῦ λόχου βγῆκαν ἔξω ἀπ' τὰ ὑπόγεια ἀμπρί τους καὶ παρατάχθηκαν γιὰ νὰ τοὺς ἐπιθεωρήσῃ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐπιδρομῆς, ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν ἀντισυνταγματάρχη Ἄτκινσον, ξεσπάσανε σ' ἀκράτητα γέλια κι' αὐτοὶ κι' οἱ ἴλιοι συνάδελφοί τους ποὺ τοὺς βλέπανε.

Ὡστόσο, χάρις στὸ βάψιμο αὐτό, ἡ ἐπιδρομὴ πέτυχε περισσότερο ἀπ' ὅ,τι εἶχαν προβλέψει κι' οἱ δργανωταί της. Ὁλόασπροι σὰν ποντικοὶ ἀλευρωμένοι, οἱ στρατιῶτες προχωρήσανε ἕρποντας κι' ἔφταναν ὡς τὰ χαρακώματα τῶν Γερμανῶν ἀπαρατήρητοι ἀπ' αὐτοὺς κι' ἀνενόχλητοι ἀπ' τὸ πυροβολικό τους καὶ τὰ πολυβόλα τους.

Καὶ τότε ξαφνικὰ πετάχτηκαν δλόρθοι, ὥρμησαν στὰ ἐχθρικὰ χαρακώματα, σκότωσαν τοὺς διπλοσκοπούς, συνέλαβαν καμμιὰ ἑξηντάριὰ Γερμανούς, πῆραν καὶ δυὸ πολυβόλα καὶ γύρισαν πίσω στὰ δικά τους χαρακώματα.

Ἕνα ἀπ' τὰ συγκινητικώτερα περιστατικὰ τοῦ πολέμου ἦταν καὶ ἡ ἀνεπίσημη ἀνακωχὴ ποὺ κήρυξαν κάποτε μεταξύ τους οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Γερμανοὶ στρατιῶτες τοῦ τομέως τοῦ ποταμοῦ Λύς.

Λίγες μέρες πρὶν ἀπ' τὰ Χριστούγεννα τοῦ 1914, οἱ Ἄγγλοι στρατιῶτες ἑνὸς λόχου σκεφτήκανε νὰ προτείνουν στοὺς Γερμανοὺς συναδέλφους των νὰ συνάψουν μιὰ ἀνεπίσημη ἀνακωχὴ γιὰ τὶς δυὸ μέρες τῶν Χριστουγέννων, γιὰ νὰ τὶς γιορτάσουν μὲ ἡσυχία, κι' ἀμέσως ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἤξερε καλὰ γερμανικὰ ἔγραψε ἐκ μέρους των μιὰ ἐπιστολὴ στοὺς Γερμανούς. Ἕνας ἄλλος πάλι στρατιώτης, πιὸ τολμηρός, τὴν ἔπηξε, τὴν ἔβαλε μέσα σ' ἕνα τενεκεδένιο κουτὶ καπνοῦ, πῆρε καὶ μιὰ σφεντόνα μαζύ του καὶ κρατώντας ἕνας ἄσπρο μαντῆλι στὸ χέρι, προχώρησε μερικὰ μέτρα ἔξω ἀπ' τὰ χαρακώματα κι' ἐκεῖ, μὲ τὴ σφεντόνα πέταξε τὸ κουτὶ στὶς γερμανικὲς γραμμές.

«Ἐπειτ' ἀπὸ δυὸ ὧρες ἕνας Γερμανός, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ἔρριξε στὶς ἀγγλικὲς γραμμὲς ἕνα ἄλλο κουτί, μ' ἕνα γράμμα συνταγμένο ἀγγλικά, στὸ ὁποῖο οἱ Γερμανοὶ ἀπαντοῦσαν ὅτι ἦσαν σύμφωνοι νὰ κλείσουν ἀνακωχὴ γιὰ τὶς ἡμέρες τῶν Χριστουγέννων.

Πραγματικά, τὸ ἴδιο βράδυ, μετὰ τὸ συρρούπωμα, ἱερικοὶ Τζώνηδες — ἔτσι τοὺς λέγαν τοὺς Ἐγγλέζους φαντάρους —βγῆκαν ἀπ' τὰ χαρακώματά τους, προχώρησαν κάμποσα μέτρα, συναντήθηκαν μὲ μερικοὺς Φρίτσηδες — Γερμανούς — κι' ἀνταλλάξανε μαζύ τους διάφορα δῶρα, φανέλλες, γάντια, τσιγάρα, σοκολάτες κ.λ.π.

Τὴν αὐγὴ τῆς ἄλλης μέρας ἕνας Ἄγγλος στρατιώτης σπῆγε ὡς τὰ γερμανικὰ χαρακώματα κι' ἔμεινε ἐκεῖ ἐπὶ δυὸ ὧρες κουβεντιάζοντας καὶ πάνοντας ὑπόρα μὲ τοὺς Γερμανούς. Ἔπειτα δυὸ ἀπ' αὐτοὺς τὸν συνώδευσαν στὸ γυρισμό του ὡς τὰ ἀγγλικὰ χαρακώματα κι' ἔμειναν κι' αὐτοὶ ἐκεῖ ἀρκετὴ ὥρα.

Ἡ ἀνταλλαγὴ αὐτὴ τῶν ἐπισκέψεων δὲν ἄργησε νὰ γενικευθῇ. Κι' ἔτσι οἱ φαντάροι τῶν δυὸ ἐχθρικῶν κρατῶν πέρασαν φιλικὰ μεταξύ τους τὰ Χριστούγεννα.

Ἡ ἀνεπίσημη ἐκείνη ἀνακωχὴ εἶχε τραγικὸ τέλος. Οἱ Ἄγγλοι κι' οἱ Γερμανοὶ φαντάροι δὲν εἶχαν κανονισει πότε θὰ τελείωνε. Καὶ ξαφνικά, τὸ ἀπόγευμα τῆς τρίτης μέρας, στὸ γερμανικὸ τάγμα τῶν χαρακωμάτων ἔφτασε μιὰ διαταγὴ τοῦ στρατηγείου ποὺ ὥριζε νὰ γίνῃ, στὶς δέκα τὴ νύχτα, αἰφνιδιαστικὴ ἐπιδρομὴ στὰ ἀγγλικὰ χαρακώματα, γιὰ νὰ πιάσουν αἰχμαλώτους, ἀπ' τοὺς ὁποίους νὰ συγκεντρώσουν διάφορες χρήσιμες πληροφορίες.

Ὅταν τοὺς κοινοποιήθηκε ἡ διαταγὴ αὐτή, οἱ Γερμανοὶ φαντάροι ἀναστατώθηκαν. Ἡ ἀνεπίσημη ἀνακωχὴ δὲν εἶχε λήξει κι' ἡ ἐπισκέψεις ἐξακολουθοῦσαν, ὅπως ἐξακολουθοῦσε κι' ἡ ἀνταλλαγὴ δώρων κι' ἐνθυμίων. Ὅταν οἱ Ἄγγλοι στρατιῶτες θὰ τοὺς βλέπανε νὰ φτάνουν στὰ χαρακώματά τους, θὰ νόμιζαν ὅτι πάνε πάλι γιὰ φιλικὴ ἐπίσκεψη, ἐνῶ αὐτοὶ θὰ πήγαιναν σὰν ἐχθροί.

Ὅπως συνηθιζόταν σὲ κάθε τέτοια ἐπιδρομή, δυὸ ὧρες πρὶν ἀπ' αὐτήν, ἕνα ἀπόσπασμα πήγαινε κι' ἔκοβε κρυφὰ τὰ ἐχθρικὰ συρματοπλέγματα, ὥστε οἱ ἄνδρες ποὺ θὰ ἔκαναν κατόπι τὴν ἐπιδρομή, νὰ μπορέσουν νὰ περάσουν ἐλεύθερα.

Ἀλλὰ οἱ Γερμανοὶ φαντάροι ποὺ ὡρίστηκαν γιὰ τὸ κόψιμο τῶν συρματοπλεγμάτων, δήλωσαν στοὺς ἀξιωματικούς των ὅτι δὲν ἐννοοῦσαν νὰ κάνουν τίποτε, ἂν δὲν εἰδοποιοῦσαν προηγουμένως τοὺς Ἄγγλους συναδέλφους των ὅτι ἐπίκειται ἀνεπίσημη ἀνακωχὴ ἔληξε».

Ἔτσι κι' ἔγινε πράγματι.

Ἕνας Γερμανὸς στρατιώτης βγῆκε ἔξω ἀπ' τὸ χαράκωμά του, προχώρησε μερικὰ μέτρα κι' ἔρριξε πρὸς τὴ διεύθυνσι τῶν Ἄγγλων δυὸ χειροβομβίδες. Ἀλλὰ τὶς ἔρριξε χωρὶς δύναμι, γιὰ νὰ μὴν πέσουν μέσα στὸ ἀγγλικὸ χαράκωμα καὶ σκοτώσουν κανένα στρατιώτη. Αὐτὸ ὅμως ἦταν ἡ δική του καταστροφή. Γιατὶ οἱ χειροβομβίδες ἔπεσαν πολὺ κοντὰ του καὶ μερικὰ ἀπ' τὰ θραύσματά τους χτύπησαν αὐτὸν τὸν ἴδιο καὶ τὸν τραυμάτισαν βαρειά. Καὶ τὴν ἴδια νύχτα πέθανε.

Ἡ συνέχεια ἦταν ἀκόμη πιὸ τραγική.

Οἱ Ἄγγλοι κατάλαβαν ὅτι ἡ δυὸ ἐκεῖνες χειροβομβίδες ἐσήμαναν τὸ τέλος τῆς ἀνακωχῆς. Καταλάβαν ὅμως ἐπίσης ὅτι γιὰ νὰ τοὺς εἰδοποιήσουν ἔτσι ξαφνικὰ οἱ Γερμανοὶ συνάδελφοί τους, ἐσήμαινε ὅτι τὸ γερμανικὸ στρατηγεῖο εἶχε διατάξει ἐπὶ τέλους αἰφνιδιαστικὴ ἐπιδρομή, εἴτε κι' ἐπίθεσι γιὰ τὴ νύχτα ἐκείνη.

Καὶ, φυσικά, δὲν ἔκλεισαν μάτι. Φρουροῦσαν μὲ μεγαλύτερη προσοχὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Ὅταν δὲ στὶς δέκα ξεκίνησε τὸ συνεργεῖο γιὰ τὸ κόψιμο τῶν συρματοπλεγμάτων, τὸ ἀντελήφθησαν ἀμέσως καὶ τὸ βέρσαν μὲ τὰ πολυβόλα τους. Ἐπίσης καὶ τὰ μεσάνυχτα ποὺ ἔγινε ἡ ἐπιδρομή, τὸ γερμανικὸ ἀπόσπασμα δεκατίσθηκε ἀπ' τὸ ἀγγλικὸ πυροβολικὸ καὶ τὰ πολυβόλα.

* * *

Ἕνα κωμικὸ περιστατικὸ συνέβη τὸ καλοκαῖρι μετὰ τὴν ἐπίθεσι τοῦ Ἀρράς, στὴν ἀκροβαλασσιὰ τῆς Λὰ-Πάν.

Οἱ στρατιῶτες τῶν ἀγγλικῶν συνταγμάτων ποὺ ἦσαν στρατοπεδευμένοι ἐκεῖ περνοῦσαν τὶς περισσότερες ὧρες τῆς ἡμέρας τους κάνοντας μπάνιο μέσα στὴ θάλασσα. Συχνὰ ὅμως τοὺς χαλοῦσαν τὴν ἡσυχία τους τὰ γερμανικὰ ἀεροπλάνα ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ πάνω καὶ τοὺς φιλοδωροῦσανε μὲ μερικὲς βόμβες.

Μιὰ μέρα, ὅλοι σχεδὸν οἱ ἄνδρες τῶν συνταγμάτων ἔκαναν μπάνιο, ὅταν ἔξαφνα φάνηκε στὸν ἀέρα ἕνα γερμανικὸ ἀεροπλάνο. Ἀμέσως οἱ Ἄγγλοι ποὺ κολυμποῦσαν τὰ ἔχασαν. Ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς βγῆκαν στὴν ἀκτὴ καὶ ξαπλώθηκαν ὁλόγυμνοι στὴν ἀμμουδιά. Ἄλλοι ἔμειναν στὴ θάλασσα κι' ἄρχισαν νὰ κάνουν ἀλλεπάλληλες βουτιὲς γιὰ νὰ γλιτώσουν.

Ὁ Γερμανὸς ἀεροπόρος ὅμως, χωρὶς νὰ πυροβολήσῃ, κατέβασε τὸ ἀεροπλάνο του πολὺ χαμηλὰ κι' ἄρχισε νὰ κάνῃ βόλτες ἀπὸ πάνω τους. Θὰ μποροῦσε πυροβολώντας ἐναντίον τους νὰ σκοτώσῃ ἀρκετὲς ἑκατοντάδες ἀπ' αὐτούς. Ἐν τούτοις δὲν τὸ ἔκανε.

— Φαίνεται, λέει ὁ συνταγματάρχης Ἄτκινσον, ὅτι ὁ Γερμανὸς αὐτὸς ἦταν ἄνθρωπος μὲ εὐγενικὰ αἰσθήματα, ἀλλὰ καὶ μὲ πολὺ χιοῦμορ καὶ σκέφτηκε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ διασκεδάσῃ.

Ἐπὶ εἴκοσι λοιπὸν λεπτὰ τῆς ὥρας ἐξακολουθοῦσε νὰ κάνῃ βόλτες σὲ ὕψος πενῆντα μέτρων περίπου πάνω ἀπ' τὴ θάλασσα καὶ πυροβολοῦσε μὲ τὴν κάνῃ τοῦ πολυβόλου του γυρισμένη πρὸς τὸν οὐρανό, ἀπολαμβάνων τὸ θέαμα τῶν Τζώνηδων ποὺ κάναν

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΛΕΩΝ ΡΕΜΗ

ΤΟΥ GEORGES DUCQUOIS

ΝΑ καλοκαιριάτικο πρωί έγκαταστάθηκε στη Σαὶν Ζὰκ τῆς Νορμανδίας τὸ «Μέγα Θηριοτροφεῖον Ἐκτορος Παεικαλά».

Τὸ προσωπικὸ τοῦ θηριοτροφείου Παεικαλὰ ἀποτελεῖτο τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀπὸ τὰ ἑξῆς ζῶα:

1ον Ἀπὸ τὸν θηριοδαμαστὴ Ἐκτορα Παεικαλά, ἕνα νέο μουστακαλοκορα Παεικαλά, ἕνα νέο μουστακαλοκορα Παεικαλά, ἕνα νέο μουστακαλοκ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Η. DE GORSSE

ΓΑΜΟΣ ΜΕ ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Η δεσποινὶς ντὲ Σαντιέ, μιὰ καλοκάγαθη πενηντάρα, ποὺ γιὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους ἔμεινε γεροντοκόρη, ἄφησε νὰ πέσῃ ἀπ' τὰ δραστήρια χεράκια της τὸ ἐργόχειρό της καὶ κύτταξε μὲ κάποια ἀπογοήτευση τὸν νεαρὸ ἀνεψιό της Ρομπὲρ ντὲ Κουζάν... Κούνησε ὕστερα ἐλαφρὰ τὸ ψαρὸ κεφαλάκι της καὶ μουρμούρισε:

—Μὰ εἶνε φοβερό... Εἶνε τρομακτικό!... Εἶνε ἡ εἰκοστὴ πέμπτη φορὰ σήμερα ποὺ ἀρνιέσαι νὰ παντρευτῇς!... Καὶ ποιά, παρακαλῶ;... Αὐτὴ τὴν τόσο γοητευτικὴ νέα!...

—Μάλιστα, θεία μου... Εἶνε ὑπεργοητευτική... τῆς ἀπάντησε χαμογελῶντας ὁ ἀνεψιός της...

—Καὶ καλή!... Καὶ πλουσία!...

—Μάλιστα, θεία μου... Συμφωνότατος!...

—Καὶ μορφωμένη! Κι' ἔξυπνη!...

—Μάλιστα, θεία μου... Συμφωνότατος!...

—"Ασε με τουλάχιστον, παληόπαιδο, νὰ σοῦ πῶ τ' ὄνομά της...

—Περιττόν, θεία μου... Περιττόν! Κρέμασε στὸ ζεμπίλι σου, σὲ παρακαλῶ, καὶ τὴν εἰκοστὴ πέμπτη αὐτὴ δεσποινίδα, νὰ κάνῃ παρέα μὲ τὶς εἰκοσιτέσσερες προηγούμενες!...

Ἡ δεσποινὶς ντὲ Σαντιὲ βάγκωσε τὰ χείλια της, κύτταξε τὸν ἀνεψιό της μὲ σουφρωμένα φρύδια καὶ τοῦπε μὲ κάποιο πείσμα:

—Πές, καλύτερα, παιδί μου, πὼς σοῦ ἀρέσουν ἡ παραλυσίες καὶ ἡ ἐργένικη ζωή... Ὡμολόγησε, πὼς θέλεις ν' ἀποφύγῃς τὸν σωτήριο ζυγὸ τοῦ γάμου...

—"Ἄκουσε, θεία μου, τῆς εἶπε ὁ ἀνεψιός της... Μοῦ ἀρέσει ὁ γάμος ὅσο δὲν φαντάζεσαι... Καὶ θὰ παντρευτῶ μὲ πρώτη εὐκαιρία, καὶ μὲ γυναίκα ποὺ θὰ τὴν διαλέξω μόνος μου... Ἔννοια σου μὴν χολοσκᾶς καὶ γρήγορα θὰ τρίξῃς τὰ ματάκια σου, γιὰ νὰ μὲ καμαρώσῃς καὶ γαμπρό... Θὰ κάνω γάμο ἐπιστημονικό! Μὴν κουνᾶς τὸ κεφαλάκι σου καὶ δὲν τρελλάθηκα ἀκόμα... Γιὰ κύτταξε δῶ πέρα, μιὰ στιγμή... «Ἐγχειρίδιον Γραφολογίας»!...

Ἡ δεσποινὶς ντὲ Σαντιὲ σταυροκοπήθηκε καὶ κύτταξε τὸν ἀνεψιό της, ὅπως θὰ κύτταζε δραπέτη τοῦ φρενοκομείου... Μὰ κείνος, ἐνθουσιασμένος τώρα, τῆς φώναξε μὲ ὕφος θριαμβευτικό:

—Μάλιστα, καλή μου θείτσα... «Ἐγχειρίδιον Γραφολογίας»... Μ' αὐτὸ θὰ μάθω σίγουρα τὸν ψυχικὸ χαρακτῆρα ἐκείνης ποὺ θὰ διαλέξω γιὰ γυναίκα μου, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ μονάχα στὸν γραφικό της χαρακτῆρα. Ζήτω ἡ Ἐπιστήμη, θείτσα μου!... Ζήτω ἡ Γραφολογία... Ζήσωμε!...

Κι' ὁ Ρομπὲρ χοροπηδοῦντας σὰν τρελλὸς καὶ ξαφνίζοντας σὰν πιὸ τρελλὸς ἀκόμα, ἄρπαξε τὸ καπέλλο του καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ σαλόνι, ἀφίνοντας τὴ θεία του σὰν ἀποσβολωμένη καὶ μὲ μισοανοιχτὸ ἀπὸ τὴν ἔκπληξι τὸ σουφρωμένο στοματάκι της...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, ὅλες οἱ ἐφημερίδες δημοσίευαν τὴν ἀκόλουθη ἀγγελία:

«Ὁ κ. Ρ... ντὲ Κ..., 25 ἐτῶν, ἀνταλλάσσει κάρτ-ποστὰλ εἰκονογραφημένα. Γράψατε : Βουλεβάρτον Βιλιέ, ἀριθ. 15».

Πέρασαν ἐννέα μέρες καὶ τὴν δεκάτη ὁ Ρομπέρ, φορτωμένος κυριολεκτικῶς μὲ δυὸ μικρὲς βαλίτσες τοῦ χεριοῦ, γεμάτες ἀπὸ κάρτ - ποστάλ, ποὺ εἶχε ἤδη ἐντωμεταξὺ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης, παρουσιάστηκε στὴ θεία του... Τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ μπράτσο, φιλώντας την στοργικὰ στὰ δυό της μαραμένα μάγουλα, καὶ τὴν τράβηξε μαζύ του ἀπ' τὸ κεφαλόσκαλο, ὅπου εἶχε βγεῖ γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχτῇ, στὸ σαλόνι...

"Ἔσκυψαν κι' οἱ δυό τους, μὲ ὕφος σοβαρό, στοὺς πανύψηλους σωροὺς τῶν κάρτ - ποστάλ ποὺ τοὺς εἶχαν ἀδειάσει τώρα στὸ μεγάλο, στρογγυλὸ τραπέζι κι' ἄρχισαν νὰ ξεχωρίζουν τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα... Κρατοῦσαν κι' ἐξέταζαν προσεκτικὰ τὰ κάρτ-ποστάλ, ποὺ ἦσαν γραμμένα μὲ γυναικεῖο χαρακτῆρα, πετῶντας ἄσπλαγνα, χωρὶς κἂν νὰ διαβάζουν, ὅσα ἔβλεπαν γραμμένα μὲ χέρι ἀνδρικό...

"Ἐκαφνα ὁ Ρομπὲρ τινάχτηκε ἀπ' τὴν καρέκλα του ἐλόρθος, κρατῶντας στὰ χέρια του μιὰ κάρτα... Κύτταξε κατόπιν χαρούμενα τὴ θεία του καὶ μὲ φωνὴ γεμάτη λαχτάρα τῆς διάβασε τὴν κάρτα:

«Φάννυ Ζέλλερ... ὁδὸς Μὸν Μπλάν, ἀριθ. 30... Γενεύη».

"Υστερα ξεφώνησε:

—Θείτσα μου γλυκειά, νὰ ἡ γυναίκα τῶν ὀνείρων μου... Αὐτὴ θὰ πάρω, γάγουμε ὑγεία πρῶτα... Τί νοικοκυρεμμένο γράψιμο, Θεέ μου!... Δὲν λείπει οὔτε ἕνας τόνος, οὔτε ἕνα κόμμα... Τὰ κεφαλαῖα γράμματα ἔρχονται συνέχεια μὲ τὰ ἑπόμενα: σημεῖον καλωσύνης!... Τὰ «Ο» εἶνε ὁλοστρόγγυλα: σημεῖον εἰλικρινείας! Τὰ γράμματα εἶνε ὅλα στὸ ἴδιο ὕψος: δεῖγμα θετικοῦ μυαλοῦ καὶ τάσεων ψυχῆς εὐγενικῶν κι' ὀνειροπόλων!... Θείτσα μου, ἡ θὰ πάρω γιὰ γυναῖκα τὴ Φάννυ ἢ θὰ μείνω γεροντοπαλλήκαρο εἰς τοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων!...

Ἡ δεσποινὶς ντὲ Σαντιὲ τὸν κύτταξε εἰρωνικά, καὶ κουνῶντας πάλι μέχρι ξεδιάντροπατος τὸ γκρίζο της κεφάλι, τοῦ μουρμούρισε:

—"Αχ! παληόπαιδο, γιατὶ νὰ σ' ἀγαπῶ τόσο πολύ;... "Αν ἡ δυστυχισμένη ἀδερφή μου, ἡ μητέρα σου, ζοῦσε σήμερα καὶ σ' ἄκουγε, θὰ σοῦστριβε τὸ αὐτάκι χωρὶς πολλὲς διατυπώσεις... Μὰ ἐγὼ στάθηκα γιὰ σένα καὶ μητέρα καὶ πατέρας, θεόρελλό μου ὁρφανὸ καὶ μοῦ λείπουν ἡ δυνάμεις νὰ σοῦ χαλάσω τὸ χατῆρι...

"Ἄκουσε λοιπόν... Θὰ φύγουμε, ἀπόψε κιόλας, καὶ θὰ πᾶμε στὴ Γενεύη... Ζητοῦμε ὅσες πληροφορίες μᾶς χρειάζονται, βλέπεις καὶ προσωπικῶς τὴ δεσποινίδα Ζέλλερ, κι' ἂν σοῦ ἀρέσει ἡ τῆς... ἀρέσεις, τότε ἀναλαμβάνω μόνη μου τὰ ὑπόλοιπα... Σύμφωνοι;...

—Καὶ πάλι... συμφωνότατος, θείτσα μου καλή... Στάσου νὰ σὲ φιλήσω!...

—Μακρυά... μακρυὰ σαλιάρη... Φύλαξε τὰ φιλιά σου γιὰ τὴ δεσποινίδα Φάννυ...

***

"Υστερα ἀπὸ δυὸ μέρες, καθισμένοι κι' οἱ δυό τους στὸ σαλόνι τοῦ ξενοδοχείου, σχολίαζαν μεταξύ τους τὶς πληροφορίες ποὺχαν συγκεντρώσει γιὰ τὴ δεσποινίδα Ζέλλερ... Μὲ ὕφος σκεπτικό, ὁ Ρομπέρ, ψιθύριζε στὴ θεία του:

—"Αν εἶν' ἀλήθεια, τότε δὲν ἔχει τὸ Θεό της, τὸ μουλοκόριτσο αὐτό... Εἶνε 20 χρόνων, 'Αμερικανίδα, φῶς καὶ τρόμος τῆς Γενεύης, σκαρφαλώνει τὰ σκαλοπάτια τῶν σπιτιῶν καβάλλα στ' ἄλογό της, τρέχει ὅλη μερὶς μὲ τὴ μοτοσυκλέτα της, σὰν δαιμονισμένη, τὰ σοκάκια καὶ τὶς σοῦγες, ἀναποδογυρίζει τὰ πιτσιρίκια ποὺ παίζουν ἀμέριμνα στὸ δρόμο, λυώνει μὲ τ' αὐτοκίνητό της κότες, γάτες, σκύλους, ἔσπασε τὰ καζάνια τοῦ μικροῦ της γιώτ, θέλοντας νὰ τοῦ δώσῃ μεγαλειώτερη ταχύτητα σὲ κάποια ἐκδρομή της στὴ λίμνη καὶ εἶνε ἱκανὴ νὰ δώσῃ 10 δολλάρια ἐλεημοσύνη σήμερα, σὲ κάποιον ποὺ λυπήθηκε νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ δεκάρα χτὲς ἀκόμα... Θείτσα μου, τί νὰ σοῦ πῶ; Ζαλίστηκα κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀκούγοντάς τα ὅλ' αὐτά... Φαντάσου καὶ νὰ τὰ δῶ...

—Μὴν ἀπελπίζεσαι, Ρομπὲρ παιδί μου... Γνώρισε τὴν πρῶτα καὶ προσωπικῶς, κι' ὕστερα ὁλέπουμε... τοῦ ἀπάντησε ἡ θεία του, χαϊδεύοντάς του τὰ μαλλιά...

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ρομπέρ, παρουσιάστηκε στὸ μέγαρο τῆς δεσποινίδος Ζέλλερ, ντυμένος μὲ ἀσθαστη κομψότητα, καὶ ζήτησε δειλὰ - δειλὰ νὰ τὸν δεχθῇ, δίνοντας τὴν κάρτα του στὴν καμαριέρα της... Μπαίνοντας στὸ σαλόνι, σταμάτησε στὸ κατώφλι θαμπωμένος...

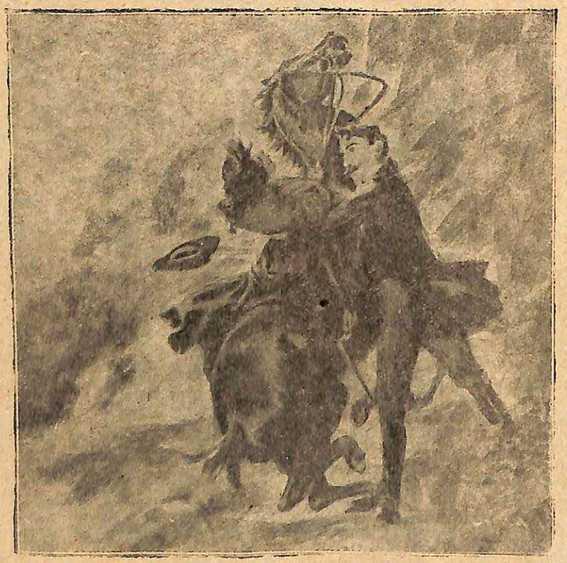
Μιὰ νέα γοητευτική, μὲ ἄφθονα χρυσὰ μαλλιὰ καὶ λεπτά, ἀριστοκρατικὰ χαρακτηριστικὰ στεκότανε μπροστά του, ντυμένη μὲ ὁλόμαυρη κι' ἐξαιρετικὰ σεμνὴ τουαλέττα... Τὸν δέχτηκε μ' ἕνα ὁλόγλυκο χαμόγελο καὶ μὲ μιὰ ἄφθαστη χάρι τοῦδειξε μιὰ πολυθρόνα... Ὁ Ρομπὲρ τάχασε ἀκόμα περισσότερο... Ὑποκλίθηκε μὲ κάποια ἀμηχανία καὶ ψιθύρισε:

—Ἡ δεσποινὶς Ζέλλερ;...

—"Οχι, κύριε ντὲ Κουζάν... Εἶμαι ἡ δεσποινὶς Ζερμαίν Πάζέ, σύζυγος τῆς. Ἡ δεσποινὶς Ζέλλερ δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ φανῇ.

Κάθησαν οἱ δυό τους, μονάχοι στὸ σαλόνι, καὶ πέρασαν μισὴ ὥρα, ἀπ' τὶς πιὸ ἀξέχαστες κι' εὐτυχισμένες ὧρες τῆς ζωῆς τους!... Εἶπαν ἕνα σωρὸ ἀόριστα κι' ἀδιάφορα πραγματάκια, γοητευμένοι καὶ οἱ δυὸ ἀπὸ τὴ γνωριμία τους καὶ δὲν ἄργησαν νὰ ὁμολογήσουν μέσα τους, μὲ δισταγμὸ στὴν ἀρχή, μὰ μὲ βεβαιότητα ἀργότερα, πὼς ἦσαν ἀκριβῶς πλασμένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον...

Ἡ ὥρα περνοῦσε... Καὶ στὸ γρήγορο, καθὼς τοὺς φαινόταν, πέρασμά της, ἡ ψυχές τους δέθηκαν ὁριστικὰ μὲ κείνη τὴ μοιραία καὶ ἀφάνταστη ταχύτητα, ποὺ κάνει μέσα σὲ λίγη ὥρα ἀλλοιώτικη τὴ ζωή μας... "Επαψαν πειὰ νὰ μιλοῦν μὲ τὸ στόμα κι' ἄφηναν τὰ μάτια τους νὰ φλυαροῦν μὲ ἀνείπωτη τρυφεράδα... Καὶ μέσα στὸ μυαλό τους, ζωγράφιζε ὁ καθένας τους τοῦ ἄλλου τὸ συμπαθητικὸ πορτραῖτο, μὲ χρώματα ἀνεξάλειπτα...

Κάποιος κομψὸς κύριος πρόλαβε καὶ μ' ἅρπαξε ἀπ' τὴ σέλλα...

Κι' ἔγνοιωθε πότε-πότε τὴ φωνή της ὁ Ρομπέρ, νὰ τοῦ κανουρίζῃ ἡδονικὰ τὴν διψασμένη, γιὰ τὴ γλυκειά της ὕπαρξι, ψυχή του...

"Ξέφαρα ἔσβυσε τὸ πλάνο ὄνειρό τους... Τινάχτηκαν ὄρθιοι κι' οἱ δυό τους, τρομαγμένοι ἀπ' τὸ ἀπότομο τῆς πόρτας ἄνοιγμα κι' ἀπ' τὶς ἀγριοφωνάρες ποὔβγαζε μιὰ νέα ἀναμαλλιασμένη, ντυμένη μὲ κοστοῦμι ἱππασίας, μπαίνοντας μέσα καὶ καλημερίζοντάς τους... Σωστὸ ἀγοροκόριτσο...

—Γειά σας, ἀδέλφια!... τοὺς εἶπε μὲ τὴν μαγκιὰ τῆς μόδας, πρωτοφορᾶ της, μὰ ὁλέποντας τὸν Ρομπέρ, ἕναν ἄγνωστό της, γύρισε πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦπε:

—Κι' ὁ κύριος;... Ρομπὲρ ντὲ Καζάν, Κουζάν, εἴπατε;... "Α... Κουζάν, παρτόν, ξίχστε, μὰ δὲν δίνω προσοχὴ στὰ ὀνόματα, ὅταν τὰ λέν, καὶ πάντα τὰ μπερδεύω... Χαίρω γιὰ τὴ γνωριμία σας, κύριε Κουζάν... "Εχετε μήπως κανένα τσιγάρο, γιατὶ κάπνισα κιόλας καὶ τὰ δυὸ πακέτα μου... Μερσί... "Αχ!... Ζερμαίν, νὰ μ' ἐδίλεπες ἀπὸ καμμιὰ μεριὰ πῶς κόντεψα νὰ πέσω ἀπ' τὸν καρρά μου, ποὺ ἀφηνίασε ὁ ἄθλιος. Μὰ κάποιος κύριος, κομψὸς καὶ σίκ, πρόλαβε καὶ μ' ἅρπαξε ἀπὸ τὴ σέλλα... Τί φλυαρία μ' ἔπιασε, Θεέ μου!... Δὲν εἶνε βέβαια ἀπ' τὴ συγκίνησι, γιατὶ προχθὲς ἔσπρωξα μὲ τ' αὐτοκίνητό μου μιὰ παληόγρια καὶ τὴν ἔκανα σὲ κακὰ χάλια, χωρὶς καθόλου νὰ συγκινηθῶ... Πλήρωσα 1.000 φράγκα γιὰ ἔξοδα νοσηλείας της κι' αὐτὸ ἦταν ὅλο... Εἶσθε φίλος τῆς Ζερμαίν, κύριε Κουζάν;... "Ε, Ἐλᾶτε μὴν κομπιζετε... Δῶστε μου τὸ χέρι σας καὶ νὰ σᾶς ὁλέπουμε τυχνά!...

Ξεστόμισε τὸ τρελλοκόριτσο ὅλα αὐτὰ τὰ λόγια, δίχως κἂν νὰ πάρῃ ἀνάσα... Κι' ἔπειτα, χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησι, χτύπησε τὸ μαστίγιο στὶς μπότες της, στριφογύρισε στὰ τακούνια της καὶ βγῆκε πηδῶντας ἔξω, κλείνοντας πιὸ δυνατόφωνα, ἀπὸ πρίν, τὴν πόρτα...

Ὁ Ρομπὲρ κύτταξε σὰν μεθυσμένος τὴν ἀπάσαχη Ζερμαίν, ποὺ μονάχα χαμογελοῦσε, χωρὶς νὰ ξεστομίξῃ λέξι... Αὐτὴ ἔννοιωσε τὴ στέψι του καὶ σιγομουρμούρισε:

—Μὴν τὴν παρεξηγεῖτε, κύριε ντὲ Κουζάν... Εἶνε θεσπαλῶδη, μὰ ἔχει χρυσῆ καρδιά...

—Πέστε μου δεσποινίς, παρακαλῶ, γνωρίζετε τὸν γραφικό της χαρακτῆρα;

—Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς κοντεύω νὰ τὸν ξεχάσω, κύριε ντὲ Κουζάν, γιατὶ τώρα τελευταία οὔτε κἂν πιάνει τὴν πέννα στὰ χέρια της... Ὅλο σὲ σπὸρ καὶ ἐκδρομὲς ξοδεύει τὸν καιρό της γιὰ νὰ μοῦ φορτώνεται ἐμένα μὲ τὶς ἀλληλογραφικές της ἀγγαρεῖες...

Ὁ Ρομπέρ, μὲ μιὰ κρυφὴ ἐλπίδα νὰ λαμποκοπᾷ στὰ μάτια του, ψαχτηκε μὲ χέρι νευρικό, ζόρτσε τὸ πορτοφόλι του καὶ τῆρε ἀπὸ κεῖ μέσα τὸ κάρτ - ποστάλ, ποὺβαλε στὸ Παρίσι... Τόδειξε δειλὰ στὴ δεσποινίδα Ζερμαίν, καὶ μὲ δισταχτικὴ φωνὴ τὴ ρώτησε:

—Καὶ αὐτό;... Αὐτὸ τὸ κάρτ - ποστάλ... μήπως κατὰ τύχην τὸ γράψατε σεῖς;

"Ἐριξε στὸ κάρτ - ποστὰλ μιὰ παιχνιδιάρικη ματιὰ ἡ ὁλόξανθη δεσποινιδούλα, διάβασε τὴν αὐτόρεα καὶ τυπωτὴ τὰ χεράκια της ξεφώνησε χαρούμενα:

—Μπά!... Ναί!... "Εχετε δίκηο... Δικά μου εἶνε τὰ γράμματα... Μοῦ φορτώθηκε τότε ἡ Φάννυ, λέγοντάς μου: «Δὲν γράφεις δυὸ λεξοῦλες καὶ σ' αὐτὸν τὸν βλάκα, νὰ δοῦμε τί κουταμάρες θὰ μᾶς γράψῃ;... Μὰ καὶ ἡ Φάννυ, κι' ἐγὼ ξεχάσαμε πειὰ τὸ περιστατικὸ αὐτό... Μέννυ, πού, πρὸ ὀλίγου μόλις μοῦπατε τ' ὄνομά σας, κάτι μέσα μου ἔννοιωσα πὼς δὲν μοῦ εἶνε ἄγνωστο τελείως!... Γιὰ φαντάσθητε... Τί σύμπτωσις!

—Τί εὐτυχισμένη σύμπτωσις, γιὰ μένα, νὰ λέτε καλύτερα, γλυκειὰ μοῦ δεσποινίς... Ὡρεσοῦδε... Ἀρκετὰ σᾶς ἀπασχόλησα...

Τὴν χαιρέτησε κι' ἔφυγε μὲ τὴν ψυχὴ χαρούμενη...

Πέρασαν μερικὲς μέρες, ποὺ κύλησαν γιὰ τὸν Ρομπὲρ σὰν δεσπεσόλεπτα... Μοιραζόταν τὸν καιρό του, ἀδρώνοντας κι' ἀγκαλιάζοντας πλάϊ στὴν ἄψυχη τὴ Φάννυ, καὶ βρίσκοντας ὕστερα ἀνακούφιση κι' οὐρανὰ γαλήνη πλάϊ στὴ γοητευτικὴ καὶ φρόνιμη καὶ γοητευτικὴ, τὴν κούκλα Ψυχή, Ζερμαίν...

Κι' ὕστερα ἀπὸ δυὸ ἑβδομάδες ἔστειλε τὴ θεία του νὰ ζητήσῃ τὸ χέρι τῆς Ζερμαίν ἀπ' τοὺς γονεῖς της, κι' ὅταν ἀργότερα τὸ ταιριαστὸ ζευγάρι δεχόταν, μὲ θουρκωμένα ἀπ' τὴν ἀμοιβαία εὐτυχία μάτια, τὴν εὐλογία τοῦ παπᾶ, ποὺ τοὺς στεφάνωνε, ἡ θεία τοῦ Ρομπὲρ μουρμούριζε πιγμένη ἀπ' τὴ συγκίνησι:

—Τί σοῦ εἶνε, τέλος πάντων, καὶ τούτη ἡ Γραφολογία!... Στὸ πι καὶ φὶ παντρεύει τοὺς ἀνθρώπους!

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

"Οπου ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ μητέρες δὲν πρέπει νὰ καπνίζουν. Πῶς δηλητηριάζονται τὰ παιδιὰ μὲ τὸ θήλασμα. Ἡ ψυχρολουσία τῶν "Αγγλων ἀπὸ μιὰ Ἰταλίδα καλλιτέχνιδα. Ἐννέα ἐτῶν φέβος καὶ ἀγωνία, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Σύμφωνα μὲ τ' ἀποτελέσματα τῶν παρατηρήσεων ποὺ ἔγιναν ἐπὶ 5.000 μητέρων, στὰ δημόσια μαιευτήρια τῆς πρωτευούσης τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Βάσιγκτων, ἡ γυναίκες δὲν πρέπει νὰ καπνίζουν, τουλάχιστον ἐκεῖνες ποὺ ἔχουνε μωρὰ παιδιὰ καὶ τὰ θηλάζουν μόνες τους. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μαιευτήρια αὐτά, ἔδωσαν σὲ μιὰ μανιώδη καπνίστρια τὴ δεύτερη μέρα τοῦ τοκετοῦ, τὸ νεογνό της γιὰ νὰ τὸ πρωτοθηλάσῃ. Ἀμέσως λοιπὸν μετὰ τὸ θήλασμα εἶδαν ὅτι τὸ παιδὶ ἄρχισε νὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ φριχτοὺς πόνους καὶ σὲ λίγες ὧρες πέθανε. Ἀπ' τὴ νεκροψία δὲ ποὺ ἔγινε κατόπιν, ἀποδείχθη ὅτι τὸ δυστυχισμένο παιδάκι εἶχε δηλητηριαστεῖ ἀπὸ τὴ νικοτίνη.

Γενικῶς, ὅλα τὰ μωρὰ τῶν γυναικῶν ποὺ καπνίζανε, ὁσάκις τὰ θήλαζαν ἡ ἴδιες ἡ μητέρες τους, ὑποφέρανε ἀπὸ γαστρικὲς διαταραχὲς δηλητηριώδους μορφῆς, ὀφειλομένης στὴ νικοτίνη ποὺ περιέχει τὸ μητρικὸ γάλα.

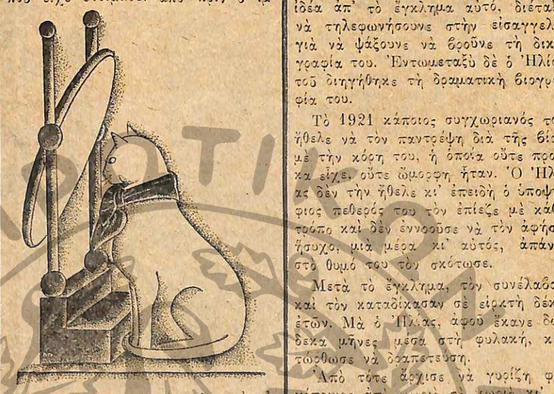
"Ωστε, ὅσες γυναῖκες ἔχουνε μωρὰ παιδιὰ καὶ τὰ θηλάζουν, δὲν πρέπει νὰ καπνίζουνε ἂν τ' ἀγαπᾶνε.

***

Συνήθως οἱ μεγάλοι καλλιτέχναι, ὅταν πηγαίνουν σὲ μιὰ ξένη χώρα γιὰ νὰ δώσουν συναυλίες ἢ παραστάσεις, φροντίζουνε, στὶς συνεντεύξεις ποὺ δίνουνε στὶς ἐφημερίδες τῆς χώρας αὐτῆς νὰ καλοπιάνουν τὴν κοινὴ γνώμη καὶ νὰ κάνουνε διάφορα κομπλιμέντα γιὰ τὸν τόπο, γιὰ τὸ λαό κ.λ.π.

Κάποια διάστιμη ὅμως Ἰταλὶς ἠθοποιός, ἡ ὁποία πῆγε τελευταῖα στὸ Λονδίνο, "ὅταν τὴ ρωτήσανε οἱ δημοσιογράφοι τί γνώμη ἔχει γιὰ τὴν Ἀγγλία, ἀκολούθησε ἐντελῶς ἀντίθετη τακτική. Ἐξέχυσε τὴν δαχτυλογραφημένη κολακευτικὴ συνέντευξι ποὺ εἶχε ἑτοιμάσει ἀπὸ πρίν ὁ ἰμπρεσσάριός της γιὰ νὰ δοῦ στὶς ἐφημερίδες καὶ εἶπε πρὸς τοὺς δημοσιογράφους:

—Μισῶ τὴ χώρα σας, ἡ ὁποία μοῦ φαίνεται ἀπαίσια. Ἡ γυναῖκες σας μὲ τὴ μανία ποὺ ἔχουνε στὰ σπόρ, μοῦ προκαλοῦν ἀηδία. Ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ κανενὸς εἴδους σπόρ. Τὸ ἀγγλικὸ κοινὸ τῶν θεάτρων μοῦ ἔνε ἀπὸ χαρακτικό, γιατὶ παρακολουθεῖ τὶς παραστάσεις μὲ ἠλίθιο ὕφος καὶ γιατὶ γελάει μὲ πράγματα ποὺ καὶ γυδαίο τρόπο.

Κατόπιν αὐτοῦ, οἱ Λονδρέζοι δημοσιογράφοι πρόβλεπονε ὅτι ἡ ὠραία καὶ τολμηρὴ Ἰταλὶς καλλιτέχνις, ὅταν θὰ πρωτοεμφανισθῇ ἀπόψε στὴ σκηνή, θὰ μαζέψουν καὶ θὰ τραγελασθοῦν ἀπὸ τὰ γέλια. Ἀλλὰ ἡ ἀπρόοπτη καὶ πεθύμητη ἐπιτυχία ἔστεψε μὲ δάφνες τὴ νέα καλλιτέχνι, ἡ ὁποία ἔκλεισε τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο τὸ ἐπίσημο κονσέρτο ποὺ ἔδωσε στὸ Βασιλικὸ Θέατρο τοῦ Λονδίνου, μὲ τὸ ἑξῆς πρόγραμμα:

Ἕνα ποτήρι γάλα.

Ἕνα ποτήρι γάλα.

Ἕνα ποτήρι γάλα.

Κατόπιν αὐτοῦ, οἱ Λονδρέζοι δημοσιογράφοι πρόβλεπονε ὅτι ἡ ὠραία καὶ τολμηρὴ Ἰταλὶς καλλιτέχνις, ὅταν θὰ πρωτοεμφανισθῇ ἀπόψε στὴ σκηνή, θὰ μαζέψουν καὶ θὰ τραγελασθοῦν ἀπὸ τὰ γέλια. Ἀλλὰ ἡ ἀπρόοπτη καὶ πεθύμητη ἐπιτυχία ἔστεψε μὲ δάφνες τὴ νέα καλλιτέχνι, ἡ ὁποία ἔκλεισε τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο τὸ ἐπίσημο κονσέρτο ποὺ ἔδωσε στὸ Βασιλικὸ Θέατρο τοῦ Λονδίνου, μὲ τὸ ἑξῆς πρόγραμμα:

Ἕνα ποτήρι γάλα.

Ἕνα ποτήρι γάλα.

Ἕνα ποτήρι γάλα.

Ἐπειτ' ἀπὸ ἕνα ἀπερίγραπτο ψυχικὸ μαρτύριο ἐννέα ὁλόκληρων χρόνων, τὰ ὁποῖα πέρασε κυριευμένος ἀπὸ συνεχῆ φόβο κι' ἀγωνία, ἕνας Σέρβος ἐγκληματίας ποὺ φυγοδικοῦσε σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, παραδόθηκε μόνος του στὶς ἀρχές, ἡ ὁποῖες εἶχανε ξεχάσει σχεδὸν τελεῖως κι' αὐτὸν καὶ τὸ ἔγκλημά του.

"Ακοῦστε ὅμως τὰ γεγονότα μὲ τὴ σειρά τους.

Ὁ διοικητὴς ἑνὸς ἀστυνομικοῦ τμήματος τοῦ Βελιγραδίου εἶδε κάποιο μεσημέρι, πρὸ τριῶν ἑβδομάδων, νὰ μπαίνῃ μέσα στὸ γραφεῖο του ἕνας ἄνθρωπος σχετικῶς νέος ἀκόμα, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀπόγνωσι ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του.

—Τί θέλεις; τὸν ρώτησε.

—Πιάστε με! τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄγνωστος. Εἶμαι ὁ Ἰλίας Γκρέγκοβιτς ποὺ σκότωσα τὸ 1921 τὸν πατέρα τῆς ἀρραβωνιαστικιᾶς μου.

Ὁ 'Αστυνόμος, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε ἰδέα ἀπ' τὸ ἔγκλημα αὐτό, διέταξε νὰ τηλεφωνήσουνε στὴν εἰσαγγελία γιὰ νὰ ψάξουνε νὰ βροῦνε τὴ δικογραφία του. Ἐντωμεταξὺ δὲ ὁ Ἰλίας τοῦ διηγήθηκε τὴ δραματικὴ βιογραφία του.

Τὸ 1921 κάποιος συγχωριανός του ἤθελε νὰ τὸν παντρέψῃ διὰ τῆς βίας μὲ τὴν κόρη του, ἡ ὁποία οὔτε πρίν ἔχε, οὔτε ὥμορφη ἦταν. Ὁ Ἰλίας δὲν τὴν ἤθελε κι' ἐπειδὴ ὁ ὑποψήφιος πεθερός του τὸν ἐπίεζε μὲ κάθε τρόπο καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸν ἀφήσῃ ἥσυχο μιὰ μέρα κι' αὐτός, ἀπάνω στὸ θυμό του τὸν σκότωσε.

Μετὰ τὸ ἔγκλημα, τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν καταδίκασαν σὲ εἴκοσι δέκα ἐτῶν. Μὰ ὁ Ἰλίας, ἀφοῦ ἔκανε δώδεκα μῆνες μέσα στὴ φυλακή, κατώρθωσε νὰ δραπετεύσῃ.

Ἀπὸ τότε ἄρχισε νὰ γυρίζῃ φυγόποινος ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ κι' ὅπου πήγαινε ἐργαζόταν ὡς γεωργός. Πουθενὰ ὅμως δὲν ἔμενε περισσότερο ἀπὸ ἕνα - δυὸ μῆνες. Φοβόταν μήπως ἀπαγγελθοῦν ἐναντίον του ἄλλα ἐγκλήματα ποὺ ἔκανε ἐπαναστάτης τῶν φυλακῶν καὶ ξαναμπλεχθῇ.

"Ἐτσι, ὁ ἑπτάχρονος Ἰλίας, ἀπὸ ἐννέα ὁλόκληρα χρόνια ἔζησε σὰν περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, γυρίζοντας ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ μὲ τὸ φόβο καὶ τὴν ἀγωνία μέσα στὴν ψυχή του. Τὸ ἀλάκοπο ὅμως αὐτὸ μαρτύριο τὸν εἶχε ἐκνευρίσει τόσο, ὥστε στὸ τέλος ἀποφάσισε νὰ παραδοθῇ, ἔστω κι' ἂν ἐπρόκειτο νὰ πεθάνῃ μέσ' στὴ φυλακή.

Εὐτυχῶς γι' αὐτόν, ἡ εἰσαγγελεὺς τοῦ Βελιγραδίου, ἀφοῦ ἐξακρίβωσε ὅτι, στὸ ἀνάστημα τῶν ἐννέα ἐτῶν, ὁ Ἰλίας εἶχε ζήσει σίγουρα, πρότεινε νὰ τοῦ χαρισθῇ τὸ ὑπόλοιπο τῆς ποινῆς του. Κι' ἡ πρόταση του ἔγινε δεκτή.

"Ἐτσι, ὁ Ἰλίας εἶν' ἐλεύθερος πειὰ καὶ ξέννοιαστος.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ JACK MORRISSON

Η ΖΗΛΕΙΑ

Ἀκουμπισμένη στὸ μπράτσο τοῦ συζύγου της ἡ δούκισσα τοῦ Κορνεσάϊρ, μπῆκε στὴν ὁλόφωτη αἴθουσα τοῦ «Ἐπίσερ Πάλας», τοῦ μεγαλοπρεποῦς ξενοδοχείου τῆς ὀνομαστῆς ἐκείνης γαλλικῆς λουτροπόλεως, ποὺ ὠργάνωσε γι' αὐτὴ τὴ θραδειὰ ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ πολύκροτους γοργούς...

Ἡ δούκισσα πέρασε τὸ πανύψηλο κατώφλι τῆς πόρτας, ἔκανε δυὸ - τρία βήματα στὴν πλημμυρισμένη ἀπ' τὸν πιὸ διαλεχτὸ κόσμο σάλα, καὶ σοϊντχηκε ὕστερα στὸ μπράτσο τοῦ συζύγου της λιγάκι τρομαγμένη... Μισόκλεισε τὰ παιδικά, γαλανὰ ματάκια της, σὰν θαμπωμένη ἀπ' τὸ ἄφθονο πλημμύρισμα τῆς φωτοχυσίας, καὶ στάθηκε ἀπότομα...

Ὁ δοὺξ ἔννοιωσε τὸ ἀπότομο σφίξιμο τοῦ χεριοῦ της καὶ τὸ ξαφνικὸ σταμάτημά της κι' ἐγύρισε ἀνήσυχος τὸ ὡωροφο, ἀνδρικὸ κεφάλι του νὰ δῇ τί συμβαίνει. Κύτταξε τὴ δούκισσα μ' ἀνήσυχη στοργὴ στὸ χλωμιασμένο λιγάκι πρόσωπό της, τὴν χάϊδεψε μὲ τὴ ματιά του καὶ τῆς μουρμούρισε:

—Τί ἔπαθες, ἀγαπημένη μου;... Γιατί αὐτὴ ἡ ταραχή σου;...

— Ἠσύχασε, Ἄρθουρ, ψιθύρισε ἡ δούκισσα. Δὲν εἶνε τίποτε. Λίγο τὰ φῶτα, λίγο ὁ κόσμος ὁ πολύς, μοῦφεραν μιὰ μικρὴ ζάλη... Ἔννοια σου ὅμως, ἀγαπητέ μου... Νά, μοῦ πέρασε κιόλας... Ἂς προχωρήσουμε...

Καὶ τὸ εὐτυχισμένο, τὸ ταιριαστὸ αὐτὸ ζευγάρι διέσχισε τὴ σάλα μὲ τὴν ἄνεσι ἐκείνη τῶν κινήσεων, ἀνάμεσα στὶς ἐπίσημες συγκεντρώσεις, ποὺ δίνει ἡ ἀλτηφινή, ἡ γνησία ἀριστοκρατία... Μοίρασε καὶ δέχτηκε χαμόγελα καὶ ὑποκλίσεις κι' ὕστερα διάλεξε ἕνα τραπεζάκι, στὸ βάθος τῆς αἰθούσης, καὶ κάθησε ἐκεῖ παραγγέλνοντας σαμπάνια παγωμένη...

Ἐφαντικὰ ἡ μικρούλα καὶ χαριτωμένη δούκισσα, πούχε συνέλθει στὸ μεταξὺ αὐτό, χλώμιασε πάλι περισσότερο ἀπὸ πρίν... Πέταξαν σπίθες τὰ ματάκια της καὶ τὰ χέρια της κουφέλιασαν μὲ νευρικὲς μηχανικὲς κινήσεις τὴν πολύτιμη βεντάλια ποὺ κρατοῦσε... Ξεφύνισε ὕστερα σιγαλὰ καὶ μὲ πόνο:

—Ἄρθουρ!... Μὰ αὐτὴ μὲ προκαλεῖ... Εἶνε ἀνυπέφορο, Θεέ μου!... Κύτταξε θράσος ποὺ σοῦ τῶχει!... Μὰ παντοῦ τρυπώνει, τέλος πάντων, ἡ γυναῖκα αὐτή;...

Ὁ Ἄρθουρ γύρισε τὸ κεφάλι του, ἀνύποπτος ἀκόμα, πρὸς τὴ διεύθυνσι τῶν ματιῶν τῆς ταραγμένης συζύγου του, μὰ ξαφνικὰ χλώμιασε κι' αὐτός. Ἐκεῖ, στὸ ἀντικρυνό τους τραπεζάκι, καθόταν μιὰ ὑπέροχη γυναῖκα, μελαγχρωνή, μὲ μαῦρα μάτια φλογερὰ καὶ λυγερὴ κορμοστασιά. Ἦταν ἕνα σωστὸ σπανιόλικο λουλούδι, ἀπὸ τὰ πιὸ διαλεχτά... Ἡ σειρήνα αὐτὴ καθισμένη ἀντίκρυ τους, μὲ ἄφθαστη νωχελεια, τοὺς κύτταζε καὶ τοὺς δυὸ μὲ βλέμμα μελαγχολικό, ποὺ γινόταν ὡστόσο φορὲς - φορὲς ἀφάνταστα σαρκαστικό...

—Ἔτσι μοῦρχεται νὰ ξεφωνίσω, Ἄρθουρ, εἶπε στὸ σύζυγό της, μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή, ἡ δούκισσα... Θὰ ξεχάσω καὶ τὴν ἀνατροφή μου, καὶ τὴ θέσι μου καὶ θὰ τὴν ξεπαλλιάσω... Ὄσὺ φταίς, Ἄρθουρ... Ἐσύ... Ἤξερες πὼς θὰ ἦταν κι' αὐτὴ δῶ πίρα καὶ γι' αὐτὸ ἐπέμενες νἀρθοῦμε... Ἔτσι εἶσαστε ἐσεῖς οἱ ἄνδρες... Μὰ ἔνοια σου, καὶ θὰ σᾶς δείξω...

—Ἄκουσε, Νέλλυ μου, ψιθύρισε ὁ ἀεαρὸς δούξ, προσπαθῶντας κι' αὐτὸς κάτσια νὰ συγκρατήσῃ τὴν ταραχή του... Μὴν εἶσαι ἄδικη μαζύ μου...

Μὴ μοῦ δηλητηριάζεις ἀνώφελα, χωρὶς κἀν ἀφορμή, τὴ χαρούμενη ζωή μας, μὲ ζήλειες καὶ σκηνὲς τελέως ἀδικαιολόγητες... Τὶ φταίω ἐγώ, ἂν ὁλόπουμε παντοῦ μπροστά μας μιὰ ἐπίμονη γυναῖκα, ποὺ νομίζει πὼς μπορεῖ νὰ ξαναρίξῃ μαζύ μου ἕναν δεσμὸ προσωρινό, χαλαρωμένον καὶ ξεχασμένον χρόνια τώρα;... Ἤμουν τρελλόπαιδο, πρὶν σὲ γνωρίσω, μικρούλα μου Νέλλυ. Εἶχα κι' ἐγὼ τὶς μικροπεριπέτειές μου, τοὺς νεανικούς μου ἔρωτες, ποὺ ἄναβαν ξαφνικὰ τὸ μεσημέρι καὶ τρεμόσβυναν ὁριστικὰ τὸ ἴδιο βράδυ... Πρέπει λοιπὸν τώρα νὰ δηλητηριάζω τὴ ζωή, κάθε φορὰ ποὺ βλέπω μπρός μου μιὰ ὁποιαδήποτε ἀπὸ τὶς πάμπολλες αὐτὲς γυναῖκες;... Ἔλα, Νέλλυ μου... Γίνου λογική...

Ἡ Νέλλυ δὲν τὸν ἄκουγε... Κι' ἂν τὸν ἄκουγε ἀκόμα, δὲν φαινόταν καθησυχασμένη... Ἀντίθετα, μάλιστα... Τὰ ὡωροφα γαλανὰ της μάτια εἶχαν βουρκώσει λίγο, καὶ δάγκανε τὸ μαντηλάκι της μὲ νευρικὲς κινήσεις... Κύτταζε μὲ ἀπειλητικὴ ματιὰ τὴν ἄγνωστη σ' αὐτὴν ἀντίπαλό της, ποὺ ἔχοντας τὴν ἴδια πάντα στάσι, ἀκίνητη καὶ σκεπτική, κάρφωνε τὴ ματιά της ἐξακολουθητικὰ στὸ πρόσωπο τοῦ Ἄρθουρ... Ἔκανε κάτι νὰ ξεφωνίσῃ, ἡ Νέλλυ, ἐνῶ μιὰ σύσσασι ταραχῆς καὶ πόνου παραμόρφωνε τὸ μουτράκι της, μὰ ὁ Ἄρθουρ ἅπλωσε γοργὰ τὸ χέρι του, τὴν ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τῆς ε'πε μὲ σιγαλὴ καὶ ἔντονη φωνή:

—Πρὸς Θεοῦ, παιδί μου, μακρυὰ ἀπὸ σκάνδαλο!... Δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου νὰ βλέπω στὶς ἐφημερίδες τὸ ὄνομα τῆς δουκίσσης Κορνεσάϊρ, ζευγαρωμένο μὲ ὀνόματα διεθνῶν ἀστέρων, ποὺ κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους στὰ ὕποπτα στερεώματα τῶν διαφόρων μιοῦζικ - χώλλ... Ἄλλωστε εἶμαι κι' ἐγὼ ὑπεύθυνος γιὰ κάθε ταραχοτράγουδο, ποὺ μπορεῖ νὰ σοῦ συμβῇ μὲ τὴν ἀθῶα καὶ ἀγνὴ ψυχή σου, κι' ἔχω ὑποχρέωσι νὰ συγκρατήσω μὲ κάθε μέσον, ἔστω κι' αὐστηρό, τὶς ἀδικαιολόγητες ἐξάψεις τοῦ παιδικοῦ σου χαρακτῆρος... Πᾶμε, μικρούλα μου, νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ πέρα... Πᾶμε καλύτερα στὸ δωμάτιό μας—στὴν ἀγαπημένη μας φωλίτσα—γιὰ νὰ ἠσυχάσουν λίγο τὰ ταραγμένα, χωρὶς λόγο, νεῦρα σου... Πᾶμε...

Τῆς ἔδωσε μὲ χάρι, κομψὸ καὶ λυγερὸς στὸ ἄψογό του φράκο, τὸ μπράτσο του κι' ἡ Νέλλυ στηρίχτηκε σ' αὐτὸ μὲ ἀνακούφισι ἀνέκφραστη... Ἔκανε δυὸ - τρία βήματα στὸ πλάϊ του, ἔστρεψε ἐλαφρὰ τὸ κεφαλάκι της, πρὸς τὴν αἰνιγματικὴ ἐκείνη σφίγγα, τὴν ἀμίλητη καὶ μελαγχολικὴ ἀντίζηλό της... Συναντηθήκαν οἱ ματιές τους μιὰ στιγμὴ κι' ἀστραποβόλησαν τὸ μῖσος καὶ τὴν πρόκλησι ἡ μιὰ—τῆς Νέλλυ — καὶ τὴ θλιμμένη ἐγκαρτέρησι ἡ ἄλλη—τῆς ἀντιζήλου... Ὁ Ἄρθουρ, μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι καὶ μὲ κρυφὴ ταραχὴ στὴν καρδιά, ἔσυρε ἐλαφρὰ κοντά του τὴ γυναῖκα του κι' ἀφοῦ διέσχισαν ξανὰ τὴ σάλα, ἀνέβηκαν στὸ διαμέρισμά τους...

'Ακίνητη καὶ σκεπτική, κάρφωσε τὰ μάτια της στὸ πρόσωπο τοῦ Ἄρθουρ...

Τὴν ἄλλη μέρα, πρωῒ - πρωΐ, ἕνα ἐπείγον τηλεγράφημα καλοῦσε τὸν δοῦκα νὰ πάῃ χωρὶς ἀναβολὴ στὸ Παρίσι... Ὁ κ. Σάρπ, ὁ δικηγόρος του, τὸν χρειαζόταν γιὰ κάποια σοβαρὰ ὑπόθεσι... Μιὰ δυσαρέσκεια σκοτείνιασε τὸ πρόσωπο τοῦ δουκός. Φίλησε τὴ γυναῖκα του, τῆς εἶπε λίγα λόγια, συμβουλευτικὰ καὶ καθησυχαστικά, τῆς ὑποσχέθηκε πὼς θὰ γύριζε τὸ ἴδιο θράδυ κιόλας, μ' αὐτοκίνητο, κι' ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι, νοιώθοντας κάπως παράξενα σφιγμένη τὴν ψυχή του ἀπὸ ἀόριστο κακὸ προαίσθημα...

Πλησίαζε μεσημέρι... Ἡ Νέλλυ, ξαπλωμένη σκεπτική σὲ μιὰ ντορμέζ, ξεφύλλιζε ἀφηρημένη κάποιο περιοδικό... Προσπαθοῦσε νὰ διαβάσῃ κάτι, γιὰ νὰ περνάῃ ἡ μονότονη καὶ πληκτικὴ ὥρα, μὰ τὸ μυαλό της ἀνήσυχα πετοῦσε στὸν ἄνδρα της καὶ σ' ἐκείνη, σ' ἐκείνη, τὴν ἀντίζηλό της... Ξαφνικὰ ταράχτηκε ὅλη ὡς τῆς ψυχῆς της τὰ σρίσαλα... Μιὰ ὑποψία τὴν ἔκανε νὰ τρέμῃ σύγκορμη... Μήπως;... Μήπως ἦταν πρόφασι τὸ ταξεῖδι τοῦ Ἄρθουρ στὸ Παρίσι;... Εἶδε κι' αὐτὴ τὸ τηλεγράφημα τοῦ Σάρπ, μὰ ξέρει κανένας τί γίνεται στὸν κόσμο;... Καὶ ἡ Ἄλλη;... Ποῦ εἶνε τώρα;... Μήπως ἔφυγε μαζύ του, γιὰ τὸ Παρίσι;... Μήπως τὸ ταξεῖδι του ἦταν μιὰ πρόφασι γιὰ νὰ συναντηθοῦν κρυφά;... Θεέ μου!... Φρίκη!...

Ἔβαλλη ἡ δούκισσα πινάχτηκε ἀπάνω, ἔτρεξε στὴν πόρτα κι' ἔκανε νὰ τὴν ἀνοίξῃ... Θὰ φώναζε τὴν καμαριέρα της ἢ κάποιο γκαρσόνι γιὰ νὰ θεσαιωθῇ... Μὰ κάποια σκέψι τῆς κράτησε μετέωρο τὸ χέρι;... Πῶς τὴν ἔλεγαν τὴν Ἄλλη;... Οὔτε τόνομά της κὰν δὲν ἤξερε... Τελείωσε!... Θὰ κατέβαινε μόνη της, στὸ Τάμπλ - ντ' ὅτ τοῦ ξενοδοχείου, τὸ μεσημέρι γιὰ νὰ φάῃ, παρὰ τὴν ἀπαγόρευσι τοῦ Ἄρθουρ, ποὺ φεύγοντας τῆς σύστησε νὰ φάῃ στὴν κάμαρά της... Κι' ἐκεῖ, ρίχνοντας ὁλόγυρα τὴ ματιά της, θὰ ἔβλεπε...

Τάκ!... Τάκ!... Δυὸ κτύποι ἐλαφροὶ στὴν πόρτα τὴν ξύπνησαν ἀπὸ τὶς σκέψεις της... Στήλωσε τὰ μάτια της πρὸς τὰ ἐκεῖ, μὲ ἔντασι ἀσυνήθιστη, ἡ καρδιά της σφυροκόπησε παράξενα κι' ἕνα «ἐμπρὸς» τρεμουλιαστὸ βγῆκε ἀπ' τὰ χείλη της...

Ἡ πόρτα ἄνοιξε σιγαλά, μιὰ γυναικεία σιλουέττα γλύστρησε ἀθόρυβα ἀπὸ τὸ μισοάνοιγμα ἐκεῖνο, ξανάκλεισε ἡ πόρτα πάλι, κι' ἡ Νέλλυ, χλωμὴ σὰν πεθαμένη, εἶδε μπροστά της, σὰν νἄβλεπε βρυκόλακα, τὸ θλιμμένο καὶ ἀλλόκοτο τῆς... Ἄλλης πρόσωπο!

Ἔκανε νὰ ξεφωνίσῃ, μὰ μιὰ ἁρμονικὴ φωνή, ὑπόκωφη λιγάκι σὰν νἄβγαινε ἀπὸ βαθὺ πηγάδι, τῆς ἔκοψε ἀμέσως τὴ λαλιά... Καὶ ἡ φωνὴ αὐτὴ τῆς ἔλεγε:

—Συγχωρῆστε, κυρία μου, τὴν ἐνόχλησι ποὺ σᾶς δίνω... Μὰ τῆς ψυχῆς ὁ σπαραγμὸς καὶ τῆς καρδιᾶς τὸ μάτωμα ἔχουν καὶ μικροδικαιώματα. Θεωρῆστε τὴν ἀδιακρισία μου λιγάκι δικαιολογημένη καὶ χαρίστε της μιὰ κρίσι ἐπιεικῆ... Εἶμαι ἡ δεσποινὶς Μπάρκομπ, ἀγγλικῆς καταγωγῆς μὰ γεννημένη καὶ μεγαλωμένη στὴ Μαδρίτη, ποὺ ὁ πατέρας μου ὑπηρετοῦσε ἀρχίατρος στὸν Ἱσπανικὸ στρατό... Ἡ μητέρα μου, μιὰ Ἱσπανίδα φλογερή, χήρεψε ἐνωρίς... Φτώχειες καὶ στερήσεις μᾶς ἀνάγκασαν ἀργότερα νὰ φύγουμε ἀπ' τὴ Μαδρίτη καὶ νὰ πᾶμε στὴ Σεβίλλη...

...Πέρασαν χρόνια... Μεγάλωνα σὰν τροφαντὸ λουλοῦδι μέσα σὲ ἀπελέϊωτη ξεραΐλα... Κληρονόμησα ἀπ' τὸν πατέρα μου τὴν ἐγγλέζικη ἐπιμονή κι' ἀπ' τὴ μάνα μου τὸ φλογερό της αἷμα... Ἁπλὸ νούμερο μπαλέττου στὴν ἀρχή, ἔφτασα σιγὰ - σιγὰ στὸ μεσουράνημα τῆς φήμης καὶ τὸ ἀγκαζάρισμά μου, ἔπειτα, στὸ μεγαλείτερο τῆς Σεβίλλης θέατρο ἔδιωξε ὁριστικὰ μακρυά μας τὸ φάντασμα τῆς πείνας...

...Ἤμουν εὐτυχής... Θριάμβευα... Μὰ πάντα κρατοῦσα τὸν κόσμο σὲ ἀπόστασι... Δὲν ἤμουν κακή... Δὲν ἤθελα νὰ σπαράξω καρδιὲς καὶ νὰ ξεκοκκαλίσω παχειὰ πορτοφόλια. Ἦσαν ἀρκετὰ γιὰ μένα τὰ τίμια κέρδη τῶν κόπων μου στὴ σκηνή... Μπορεῖ νὰ εἶχα θύματα... Μὰ γιὰ κανένα δὲν στάθηκα ὑπεύθυνη... Δὲν ἤμουν ὑποχρεωμένη νὰ φρενάρω ἐγὼ τοῦ κόσμου τὴν τρέλλα, ποὺ διψοῦσε τὸ κύλισμά μου στὴ λάσπη... Ἤμουν ἀγνὴ κι' εὐτυχισμένη... Μέχρι πρὸ δυὸ χρόνων ὅμως... Ἀπὸ τότε σπαράχτηκε ἡ ψυχή μου...

...Καὶ μοῦ τὴ σπάραξε ὁ σύζυγός σας, κυρία μου, ἐλεύθερος καὶ γλεντζὲς τότε... Πέρασε κεῖνη τὴν ἀπαίσια χρονιὰ ἀπ' τὴ Σεβίλλη, περιοδεία ἀναψυχῆς, μὲ μιὰ γερὴ παρέα ἀπὸ γνωστοὺς καὶ φίλους του... Ἤρθε στὸ θέατρο ἕνα θράδυ, καὶ τὸν ξεχώρισα ἀμέσως στὸ θεωρεῖο του, ἀπ' τὴ σκηνή ποὺ ἔπαιζα... Μαγνητισμένη ἀπ' τὴ γλυκειὰ ματιά του, γοητευμένη ἀπ' τὴ λυγερὴ κορμοστασιά του, διψασμένη νὰ ρουφήξω ἕνα φιλὶ ἀπὸ τὰ ἁλικά του χείλια, χείλια δροσερῆ παιδούλας, δέθηκα ἀπὸ τότε ἀχώριστα μαζύ του... Τί μ' ἔννοιαζε κι' ἂν ἦταν ὁ δοὺξ τοῦ Κορνεσάϊρ;... Τὴν ἀγάπη του διψοῦσα μόνο, καὶ γιὰ ὅλα τ' ἄλλα ἀδιαφοροῦσα...

...Πέρασαν δυὸ - τρεῖς μῆνες, καὶ τὸ γοητευτικὸ μελοῦσι τῆς ψυχῆς μου κόπηκε μονομιᾶς... Τὸν ἔχασα ξαφνικὰ κι' ἔχασα ἀπὸ τότε καὶ τοῦ μυαλοῦ μου τὴ γαλήνη καὶ τῆς ζωῆς μου τὸν σκοπό...

...Ἐμαθα πὼς παντρεύτηκε... Πὼς κάποια ἄλλη κέρδισε τὴν καρδιά του, τῆς τάξεώς του βέβαια... Ἐσεῖς, εὐτυχισμένη μου μικροῦλα—συγγνώμην —κυρία μου... Δὲν σᾶς ἀδικῶ... Οὔτε νοιώθω στὴν ψυχή μου κάκια ἢ πίκρα γιὰ λογαριασμό σας!... Κάθε γυναῖκα τὸ ἴδιο θἄκανε στὴ θέσι της. Ὁ Ἄρθουρ, ὁ κύριος δοὺξ, εἶνε ἄξιος γιὰ παρόμοιες καὶ μεγαλείτερες ἀφοσιώσεις...

...Ἀπὸ τότε ζῶ μονάχα γι' αὐτόν! Τὰν παρακο...λουθῶ...παν...παντοῦ...

Ξαφνικὰ σταμάτησε ἡ πενεμένη θεατρίνα... Κιτρίνισε σὰν τὸ κερὶ καὶ χοντρὲς σταγόνες ἵδρωτα κυλοῦσαν στὸ μέτωπό της... Κλονίστηκαν τὰ γόνατά της καὶ θἄπεφτε στὸ πάτωμα, ἂν δὲν προλάβαινε ἡ Νέλλυ, βουβὴ καὶ ταραμένη ἀπ' τὸ κρυφὸ ἐκεῖνο δράμα, νὰ τὴν δεχτῇ στὴν ἀγκαλιά της...

Ἡ δεσποινὶς Μπάρκομπ χαμογέλασε ἐλαφρά, μὲ πόνο, στὴ σκυμμένη μὲ στοργὴ ἐπάνω της Νέλλυ, καὶ καφρώνοντας τὴ ματιά της στὰ βουρκωμένα μάτια τῆς ἀντιζήλου της, ξαναμουρμούρισε καὶ πάλι:

—Εὐχαριστῶ!... Εἶστε πολὺ καλή. Σᾶς ἔννοιωσα πόσο εἶστε καλή, κι ἔννοιωσα καὶ τὴ δική μου ἀσκοτη ζωή... Τί τὸ ὄφελος νὰ μὲ βλέπεστε, δυὸ χρόνια τώρα, παντοῦ μπροστά σας;... Εὐτυχία γιὰ μένα, νὰ τὸν βλέπω... μὰ ἀνησυχία γι' αὐτόν... Δυστυχία γιὰ σᾶς, ποὺ κάποτε μὲ νοιώσατε... Ὄχι... Ὄχι... Μὴ χτυπᾶτε τὸ κουδοῦνι... Μὴ φωνάζετε κανέναν... Περιττόν... Ξεψυχάω... τώρα... Ναί... Πῆρα... φαρμάκι... πρὶν ἔρθω. Ζῆστε... εὐτυ...χισμέ...νοι... Εὐ... τυ...

Ἡ λαλιά της κόπηκε ἀπὸ κάποιο κύμα ματωμένου ἀφροῦ ποὺ ἀνέβηκε στὰ χείλια της... Μιὰ στερνὴ γαλανιά, παραπονιάρικη ματιὰ ἄστραψε στὰ θολωμένα ἀπ' τὸ δάκρυ μάτια της... Ἕνας στερνὸς σπασμός... Ἕνα μουρμουρητὸ ἀκατανόητο... Κι' ἡ ἄμοιρη θεατρίνα ξεψύχησε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀντιζήλου της, τῆς κατοπομαγμένης Νέλλυ, ποὺ τὴν ἔσφιγγε πάνω της μὲ πόνο καὶ τὴν ἔκλαιγε τώρα σὰν ἀδελφή της...

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΠΟΛΕΜΗΣΑΝ ΣΑΝ ΑΝΔΡΕΣ...

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ «ΚΥΡΙΑ - ΔΕΝ - ΜΕ - ΜΕΛΛΕΙ»

Τερέζα Φιγκέρ, ἡ ὡραία βασιλόφρων. Πῶς αἰχμαλωτίστηκε ἀπὸ τοὺς Δημοκρατικούς. Πῶς ἀπαρνήθηκε τὴν ἰδεολογία της. Τὰ ἀνταλλάγματα τοῦ στρατηγοῦ Καρνώ. Πρωτάσεις γάμου ἀποκρουόμενες. Μιὰ κωμικὴ ἱστορία. Πῶς δὲν ἔγινε ὁ γάμος τῆς Τερέζας. Ὅπου ἡ νύφη φεύγει ἀπὸ τὴν ἐκκλησία.

Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ προηγούμενα φύλλα μιλήσαμε γιὰ τὶς ἡρωϊκὲς γυναῖκες, ἡ ὁποῖες κατὰ τὴν περίοδο τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ κατόπιν τοῦ Ναπολέοντος, καταπάχθηκαν στὸ στρατὸ καὶ πολέμησαν σὰν ἄνδρες. Σήμερα θὰ σᾶς μιλήσουμε γιὰ μιὰ ἀκόμα ἀπ' αὐτές, τὴν πιὸ ἡρωϊκὴ καὶ τὴν πιὸ τολμηρὴ γιὰ τὴν Τερέζα Φιγκέρ, ἡ ὁποία ἀποθανατίστηκε μὲ τὸ παρατσούκλι «Κυρία δὲν μὲ μέλλει». Δὲν πρόκειται γιὰ τὴ δούκισσα τοῦ Δάντσιγκ, τὴν περίφημη στραταρχίνα Λεφέβρ, τὴν ὁποία ὁ Σαρδοῦ στὸ ὁμώνυμο θεατρικό του ἔργο ὀνομάζει «Κυρία δὲν μὲ μέλλει». Ἡ πραγματικὴ «Κυρία δὲν μὲ μέλλει» ἦταν ἡ Τερέζα Φιγκέρ.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν ὡραιοτάτη κι' ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὶς ἄλλες γυναῖκες ποὺ ἦσαν θερμοκρατικῶν αἰσθημάτων, αὐτὴ ἦταν ἀφοσιωμένη στὴ μοναρχικὴ ἰδεολογία καὶ γι' αὐτὸ μάλιστα κατατάχτηκε στὸ στρατὸ τῶν Βασιλοφρόνων, οἱ ὁποῖοι πολεμοῦσαν ἐναντίον τῶν στρατευμάτων τῆς ἐπαναστατικῆς Γαλλίας.

Στὴ μάχη τοῦ Ἀβινιὸν ὅμως, ἂν καὶ πολέμησε ἡρωϊκώτατα, συνελήφθη αἰχμάλωτος ἀπ' τὸ σύνταγμα τοῦ στρατηγοῦ Καρνώ, σύμφωνα δὲ μὲ τὴν τακτικὴ τῶν Γάλλων ἐπαναστατῶν, ἔπρεπε νὰ τουφεκιστῇ.

Ὁ Καρνὼ ὅμως αἰσθάνθηκε τέτοιον θαυμασμὸ γιὰ τὴν ἀνδρεία τῆς ὡραίας αὐτῆς γυναικός, ὥστε τῆς ἐπρότεινε νὰ τῆς χαρίσῃ τὴ ζωή, ὑπὸ τὸν ὅρο νὰ καταταχτῇ στὸ δημοκρατικὸ στρατό.

—Ἡ ζωὴ ποὺ θὰ μοῦ χαρίσῃς εἶνε πολὺ μικρὸ ἀντάλλαγμα τῆς καταπάτησός μου στὸ στρατό σας, τοῦ ἀπάντησε περήφανα ἡ Τερέζα, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸν τουφεκισμὸ ποὺ τὴν περίμενε.

Ὁ Καρνὼ ὅμως ἐννοοῦσε νὰ τὴν κάνῃ μ' ὁποιαδήποτε θυσία ὑπαδὸ τῆς Δημοκρατίας καὶ στρατιώτη τοῦ συντάγματός του. Ἐπειδὴ δὲ εἶχε ἀκούσει ὅτι ἡ Τερέζα ἦτανε μανιώδης ἱππεύτρια κι' ἀγαποῦσε μέχρι μανίας τὰ ἄλογα, τῆς εἶπε:

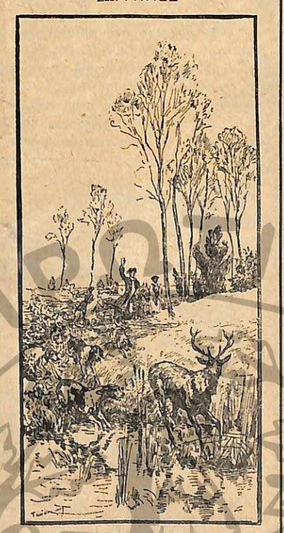
—Δὲν θὰ σοῦ χαρίσω τὴ ζωὴ μονάχα, ἀλλὰ καὶ τὸ καλύτερο ἄλογο τοῦ σταύλου μου.

—Δὲν μοῦ φτάνει οὔτε αὐτό, ἀπάντησε ἡ Τερέζα Φιγκέρ.

Καὶ ζήτησε νὰ χαριστῇ ἡ ζωὴ κι' ἡ ἐλευθερία τοῦ θείου της, ὁ ὁποῖος εἶχε πολεμήσει κι' αὐτὸς στὸ πλευρό της κι' εἶχε συλληφθεῖ ἐπίσης αἰχμάλωτος.

—Αὐτὴ τὴ χάρι δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὴν κάνω, δήλωσε ὁ Καρνώ, γιατὶ θὰ παρεξηγηθῶ ἀπ' τὸ στρατό μου... Θὰ μὲ κατηγορήσουν ὅτι χαρίζομαι στοὺς βασιλόφρονας.

ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ

ΣΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

(Τοῦ Ταβερνιέ).

—Τότε δὲν δέχομαι τίποτε, ἀπάντησε ἡ πεισματάρα Τερέζα. Δόστε διαταγὴ νὰ μὲ τουφεκίσουν.

Ὡστόσο ὁ Καρνὼ δὲν τὴν τουφέκισε κι' ἐξακολούθησε τὶς προσπάθειές του γιὰ νὰ τὴν μεταπείσῃ. Στὸ τέλος μάλιστα ὑποχώρησε ὁ ἴδιος κι' ἔνα ἀπόγευμα τῆς εἶπε:

—Θὰ σοῦ γίνῃ τὸ χατῆρι! Δέξου νὰ καταταχτῇς στὸ στρατό μας καὶ θὰ χαρίσω τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἐλευθερία στὸ θεῖο σου... Λοιπόν, δέχεσαι;

—Δέχομαι! ἀπάντησε χωρὶς δισταγμὸ πειὰ ἡ νέα γυναῖκα.

Ἔτσι κατατάχτηκε στὸ δημοκρατικὸ στρατὸ κι' ἔλαβε μέρος στὶς περισσότερες μάχες του.

Κατὰ τὴν πολιορκία τῆς Τουλὼν, ἡ Τερέζα ποὺ εἶχε βαθμὸ λοχαγοῦ, λογομάχησε μιὰ μέρα μὲ τὸ Ναπολέοντα, ὁ ὁποῖος ἦτανε τότε ταγματάρχης καὶ τοῦ φώναξε:

—Ἄσχημε νέγρο!

Ὅταν ἀργότερα ὁ Ναπολέων ἀναρρήχτηκε πρῶτος Ὕπατος, ἡ Ἰωσηφίνα, ποὺ ἔτρεφε μεγάλο θαυμασμὸ πρὸς τὴν «Κυρία δὲν μὲ μέλλει», τὴν πῆρε κυρία τῆς τιμῆς της. Ἀπὸ τότε ἡ Τερέζα ἔμεινε πειὰ στὸ παλάτι.

Ἐπειδή, ὅπως εἴπαμε, ἦταν ἐξαιρετικὰ ὡραία, πολλοὶ ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ τῆς κάναν προτάσεις γάμου, μὰ ἐκείνη τὶς ἀπέρριπτε ὅλες. Στὸ τέλος δέχτηκε τὴν πρότασι ἑνὸς νεαροῦ καὶ κομψοῦ ὑποστράτηγου, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν ὅρον ὅτι καὶ μετὰ τὸ γάμο θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ ζῇ σὰν ἄνδρας.

Τὴν ὡρισμένη ἡμέρα τοῦ γάμου, ἡ Τερέζα κι' ὁ μνηστήρ της, συνοδευόμενοι ἀπ' τοὺς καλεσμένους, πῆγανε στὴν ἐκκλησία.

Ἦτανε κι' οἱ δυό τους ὁμοιόμορφα ντυμένοι, μὲ στολὲς ἐντελῶς ὁμοιες, μὲ γαλόνια κι' ἐπωμίδες ὑποστρατήγου, μὲ μπότες, σπηρούνια καὶ ξίφη στὸ πλευρό.

Ὁ ἐφημέριος ὅμως τῆς ἐκκλησίας, μόλις τοὺς εἶδε ἔτσι, σάστισε.

Ἔτρεξαν ὅμως οἱ προάνυμφοι καὶ τοῦ ἐξηγήσανε τί συνέβαινε.

Τότε ἐκεῖνος κύτταξε τὴν Τερέζα στὰ μάτια μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο καὶ ρώτησε:

—Πρῶτα ἀπ' ὅλα, πρὶν ἀρχίσουμε τὴν γαμήλιο ἱεροτελεστία, θὰ ἤθελα νὰ μάθω ποιὰ ἀπὸ τοὺς δυό σας εἶνε ἡ νύφη καὶ ποιος εἶνε ὁ γαμπρός.

Ἡ Τερέζα πρυσελήφη ἀπ' τὴν ἐρώτησι ἐκείνη. Ἀγρίεψε, φύρσε τὸ μπαλλὸ της, ἔριξε ἕνα κεραυνοβόλο ὄλεμμα στὸν παπᾶ, ἔκανε μεταβολὴ κι' ἔφυγε βροντώντας τὸ σπαθὶ καὶ τὰ σπηρούνια της.

Ὁ μνηστήρ της κι' οἱ ἄλλοι καλεσμένοι τρέξανε ξοπίσω της καὶ προσπαθήσανε νὰ τὴν καθησυχάσουν καὶ νὰ τὴν γυρίσουν πίσω στὴν ἐκκλησία. Μὰ ἐκείνη ἦταν ἔξω φρενῶν, γιατὶ ὑπέθετε ὅτι ὁ μνηστήρ της ἢ κάποιος ἔμπιστός του εἶχανε βάλει τὸν ἐφημέριο νὰ τῆς μιλήσῃ ἔτσι γιὰ νὰ τὴν πειράξῃ. Στάθηκε λοιπὸν ἀδύνατον νὰ τὴν μεταπείσουν.

Περάσανε ἄλλα ἑκατὸ χρόνια, στὸ διάστημα τῶν ὁποίων ἡ Τερέζα Φιγκὲρ ἀπέκρουσε ὅλες τὶς προτάσεις γάμου ποὺ τῆς ἔγιναν. Στὸ τέλος ὅμως, αὐτὴ ποὺ εἶχε ἀποκρούσει τόσες λαμπρὲς προτάσεις, παντρεύτηκε ἕναν ἁπλὸ δραγώνο.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ MONK G. LEWIS

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΠΟΥΛΗΣΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΣΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Ἐξ ἄλλου—ἐξακολούθησε ὁ Ἀμβρόσιος—γιατί, ὦ Ἀντωνία, ἀρνεῖσαι μιὰ εὐτυχία τόσο μεθυστική, τόσο γλυκειά;... Κανένας δὲν μᾶς βλέπει κι' ἡ ἀγάπη μας θὰ μείνῃ μυστικὴ γιὰ ὅλο τὸν κόσμο... Ἀντωνία, ἀγαπημένη μου, ἀγκάλιασέ με κι' ἐσύ!... Ἔνωσε τὰ χείλη σου μὲ τὰ δικά μου. Ὦ! ἡ φύσις σοῦ ἔδωσε κάθε γάρισμα, μὰ σοῦ στέρησε τὸ πολυτιμώτερο, τὴν αἴσθησι τοῦ ἤθους... Μὰ εἶνε ἀδύνατο!... Τὰ χαρακτηριστικά σου, τὰ μάτια σου, ἡ κινήσεις σου φανερώνουν πὼς εἶσαι πλασμένη γιὰ νὰ δίνῃς καὶ γιὰ νὰ παίρνῃς τὴν εὐτυχία... Μὴ μὲ κυττᾶς λοιπὸν μὲ τόσο, ἐκτετυπωμένα μάτια!... Πῶς μπορῶ ν' ἀφήσω αὐτοὺς τοὺς θησαυρούς;... Αὐτὸ τὸ σῶμα τὸ τόσο λευκό, αὐτὰ τὰ χείλη τὰ τόσο γοητευτικά; Ὄχι, Ἀντωνία, ποτέ! Τὸ ὁρκίζομαι σ' αὐτὸ τὸ φίλημα, καὶ σ' αὐτό, καὶ σ' αὐτό, καὶ σ' αὐτό!...

Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, τὸ πάθος τοῦ μοναχοῦ μεγάλωνε περισσότερο. Ὅσο γιὰ τὴν Ἀντωνία, αὐτὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ γεμίζῃ τὸ ὑπόγειο μὲ τὶς κραυγὲς τῆς ἀπελπισίας της.

Ἔπειτα, ἐξαντλημένη καὶ μὲ τὴν πνοή της κομμένη, ἔπεσε γονατιστὴ κι' ἄρχισε νὰ ἱκετεύῃ τὸ μοναχὸ νὰ τὴ λυπηθῇ. Μὰ τὰ δάκρυά της κι' οἱ στεναγμοί της πήγαιναν χαμένα... Ὁ Ἀμβρόσιος ἔσκυψε κοντά της καὶ τὴν ἔσφιξε παράφορα στὴν ἀγκαλιά του, πεθαμένη σχεδὸν ἀπ' τὸ φόβο της. Ἔπνιξε τὶς κραυγὲς της μὲς στὰ φιλήματά του καί, χωρὶς νὰ δίνῃ προσοχὴ στοὺς θρήνους της, ἔγινε κύριός της. Δὲν ἐγκατέλειψε δὲ τὴ λεία του, παρὰ μόνο ὅταν τὸ ἀποτρόπαιο ἔγκλημα εἶχε συντελεστεῖ πειά.

Τότε μιὰ ἀπέραντη φρίκη κυρίευσε τὸ μοναχὸ γιὰ τὰ φαγιτὰ μέσα ποὺ χρησιμοποίησε γιὰ νὰ πετύχῃ τὸ σκοπό του. Μιὰ μυστικὴ φωνὴ τοῦ ἔλεγε μέσα του πόσο ἀσυγχώρητο ἦταν τὸ ἔγκλημά του.

Μὲ τὶς σκέψεις αὐτές, ἀνορθώθηκε ἀπότομα. Ἡ Ἀντωνία, τὴν ὁποία μὲ τέτοια λαγτάρα ἀγαποῦσε, τοῦ προκαλοῦσε τώρα ἀποστροφὴ καὶ λύσσα.

Ἡ δυστυχισμένη νέα κοίτονταν κάτω λιπόθυμη. Ὅταν κάποτε συνῆλθε, βλέποντας πόσο ἀνεπανόρθωτη ἦταν ἡ δυστυχία της, ἔλεινε ξαπλωμένη καναγῆς, παραδομένη σ' ἕναν ἄφωνο σπαραγμό. Τὰ δάκρυα κυλοῦσαν ἀργὰ ἀπάνω στὰ μάγουλά της κι' ἀλεπάλληλοι λυγμοὶ φούσκωναν τὸ στῆθος της. Ἐκμηδενισμένη ἀπ' τὴν ἀπελπισία της, ἀπόμεινε στὴ στάσι αὐτὴ ἀρκετὴ ὥρα...

Τέλος, σηκώθηκε μὲ δυσκολία καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα σχεδὸν σούρνοντας, μὲ τὴν πρόθεσι νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ὑπόγειο.

Ὁ ἦχος τῶν βημάτων της τράβηξε τὸ μοναχὸ ἀπὸ τὴ βαθειὰ δύθισί του. Σηκώθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὸν τάφο, στὸν ὁποῖον εἶχε καθήσει κι' ἔτρεξε πίσω ἀπ' τὸ θῦμα του. Ὅταν τὸ ἔφτασε, τὸ ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τὸ τράβηξε μὲ βιαιότητα μέσα στὸ ὑπόγειο...

—Ποῦ πηγαίνετε; ρώτησε μὲ φωνὴ αὐστηρή. Γυρίστε ἀμέσως μέσα.

Τὸ μανιασμένο του ὕφος ἔκανε τὴν Ἀντωνία νὰ τρομάξῃ.

—Τί θέλετε ἀκόμα; ρώτησε φοβισμένα. Ἡ καταστροφή μου δὲν σᾶς φτάνει; Δὲν εἶμαι χαμένη, χαμένη γιὰ πάντα; Ἡ σκληρότης σας δὲν ἱκανοποιήθηκε; Δὲν ἐπελειώσαν λοιπὸν τὰ μαρτύριά μου; Ἀφῆστε με νὰ φύγω, ἀφῆστε με νὰ γυρίσω στὸ σπίτι μου γιὰ νὰ κλάψω ἐλεύθερα τὸν ξεπεσμό καὶ τὴ ντροπή μου...

—Νὰ γυρίσετε στὸ σπίτι σας; ἐπανέλαβε ὁ μοναχὸς σαρκαστικά.

Καὶ ἔπειτα, κυριευμένος ἀπὸ λύσσα, ἐπρόσθεσε:

—Νὰ γυρίσετε στὸ σπίτι σας γιὰ νὰ μ' ἀποκαλύψετε σ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ παντοῦ ὡς ἕνα τέρας ὑποκρισίας, ἀτιμίας καὶ σκληρότητος; Ὄχι!... Δὲν θὰ ἔχητε ἀπὸ ὧδε μέσα γιὰ νὰ πῆτε σ' ὅλη τὴ Μαδρίτη πὼς εἶμαι ἕνας κακοῦργος, ἕνας ἐγκληματίας! Δυστυχισμένη κόρη, εἴστε πειὰ καταδικασμένη νὰ μείνετε ἐδῶ, μαζύ μου, ἀνάμεσα στοὺς ἀνοιχτοὺς αὐτοὺς τάφους!... Θὰ μείνετε ἐδῶ καὶ θὰ εἴσαστε μάρτυς τῆς τιμωρίας μου. Μὰ ποιὸς εἶνε ὑπεύθυνος γιὰ ὅλ' αὐτὰ τὰ κακά; Ποιὸς μὲ παρέσυρε σ' ἐγκλήματα τῶν ὁποίων μονάχα ἡ ἀναμνησις μοῦ φουσκώνει τὴν καρδιὰ ἀπὸ ἀηδία; Μοιραία κόρη, ἡ ὡμορφιά σου φταίει γιὰ ὅλ' αὐτά; Αὐτὴ μὲ κύλησε μέσ' στὴν ἀτιμία... Αὐτὴ μ' ἔκανε ἐπίορκο, ἐγκληματία, δολοφόνο... Κι' αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀκόμα, τὸ ἀγγελικό σου βλέμμα μοῦ λέει καθαρὰ πὼς δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζω στὴν εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ. Ὦ! ὅταν ἰδὰ παρουσιαστῶ μπροστὰ στὸ δικαστήριό του, αὐτὸ τὸ βλέμμα θὰ φτάσῃ γιὰ νὰ μὲ καταδικάσῃ. Θὰ πῆτε στὸ Δικαστή μου, ὅτι εἴσαστε εὐτυχισμένη πρὶν μὲ γνωρίσετε, ὅτι εἴσαστε ἀγνὴ πρὶν σᾶς μολύνω... Θὰ παρουσιαστῆτε μπροστά του μ' αὐτὰ τὰ δακρυσμένα μάτια, μ' αὐτὰ τὰ χλωμὰ καὶ πελιδνὰ μάγουλα, μὲ τὰ χέρια σας ἱκετευτικὰ ὑψωμένα, ὅπως τὰ ὑψώνατε πρὸ ὀλίγου ὅταν μοῦ ζητούσατε τὴ χάρι πὼς ἐγὼ σᾶς ἀρνήθηκα... Τότε, θὰ καταδικαστῶ γιὰ τὸν αἰῶνα τὸν ἄπαντα... Τότε ἡ σκιὰ τῆς μητέρας σας θὰ παρουσιαστῇ γιὰ νὰ μὲ χαρεμίσῃ ἀνάμεσα στοὺς δαίμονες, στὶς φλόγες τῆς κολάσεως καὶ σ' ἀτελείωτα μαρτύριά της κι' ἐσεῖς, ἐσεῖς, ὦ δυστυχισμένη κόρη, θὰ εἶστε ἡ αἰτία ὅλης αὐτῆς τῆς δυστυχίας μου...

Πρόφερε τὰ λόγια αὐτὰ μὲ φωνὴ δυνατή, ἐνῶ συγχρόνως ἔσφιγγε μὲ ὅλη του τὴ δύναμι τὸ μπράτσο τῆς Ἀντωνίας.

Ἐκείνη, νομίζοντας πὼς εἶχε τρελλαθεῖ, σωριάστηκε περίτρομη καταγῆς. Ὕψωσε κατόπιν ἱκετευτικὰ τὰ χέρια της πρὸς αὐτόν, ἐνῶ ἡ φωνή της ξεψυχοῦσε στὰ χείλη της.

—Ἔλεος! Ἔλεος! στέναξε.

—Σιωπή! τὴν πρόσταξε ὁ μοναχὸς ἐξαλλος.

Καὶ τὴν ἔσπρωξε ἀπότομα. Ἔπειτα, ἀφίνοντάς την, ἄρχισε νὰ κόβῃ βόλτες στὸ ὑπόγειο, ἔλοσσουρός καὶ ἄγριος...

Ἐκείνη τὸν παρακολουθοῦσε μὲ τὸ βλέμμα της, τρέμοντας σύγκορμη.

Τὰ μάτια του στριφογύριζαν, τρομαχτικά, μέσα στὶς κόγχες τους. Φαινόταν σὰν νὰ μελετοῦσε κάποια φριχτὴ ἐκδίκησι κι' ἡ φτωχὴ νέα συλλογίστηκε ὅτι ἡ τελευταία της στιγμὴ εἶχε φτάσει.

Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ἡ δαιμονισμένη του λύσσα τοῦ πέρασε κι' ἔννοιωσε μέσα του κάποιο αἴσθημα οἴκτου. Θέλησε ν' ἀπευθύνῃ μερικὰ παηγορητικὰ λόγια στὴν Ἀντωνία, μὰ δὲν ἤξερε τί νὰ τῆς πῇ κι' ἀπόμεινε κυττάζοντάς την σὰν ἀποβλακωμένος.

Τί μποροῦσε ἄλλωστε νὰ κάνῃ γι' αὐτήν; Ἐξ αἰτίας του, εἶχε χάσει τὴ γαλήνη τῆς ψυχῆς, τῆς κι' ἡ τιμή της εἶχε χαθεῖ ἀνεπανόρθωτα. Ἐνοιωθε πὼς ἂν τὴν ἄφινε νὰ ξαναμπῇ στὸν κόσμο, τὸ ἔγκλημα ποὺ εἶχε διαπράξει θὰ φανερωνόταν καὶ δὲν θὰ ξέφευγε ἀπὸ τὴν τιμωρία... Γι' αὐτὸ ἀποφάσισε νὰ τὴν κρατήσῃ αἰχμάλωτη σ' αὐτὴ τὴ σκοτεινὴ φυλακή, ὅπου θὰ πήγαινε νὰ τὴ βλέπῃ κάθε μέρα γιὰ νὰ τῆς φέρνῃ τὴν τροφή της καὶ γιὰ νὰ ἑνώνῃ τὰ δάκρυά του μὲ τὰ δικά της...

Μὲ τὶς σκέψεις αὐτές, τὴν πλησίασε. Καθὼς τῆς ἔπιασε τὸ χέρι, τὸ ἔννοιωσε νὰ τσρίῃ γέρια στὸ δικό του καὶ τὸ ἄφησε σὰν νὰ εἶχε ἀγγίξει φίδι. Ὡστόσο μὲ φωνὴ κομμένη, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάνῃ ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ γλυκειά, προσπάθησε γὰ τὴν παρηγορήσῃ, λέγοντάς της πὼς εἶχε μετανοήσει εἰλικρινὰ καὶ πὼς θὰ ἤννοιωθε μεγάλη χαρὰ ἂν μποροῦσε νὰ ἐξαγοράσῃ μὲ τὸ αἷμα του τὰ δάκρυα ποὺ τὴν εἶχε κάνει νὰ χύσῃ.

Ἀξιοθρήνητη κι' ἀπελπισμένη, ἡ Ἀντωνία τὸν ἄκουγε μ' ἕνα σιωπηλὸ πόνο, μὰ, ὅταν τῆς ἀνάγγειλε πὼς θὰ τὴν κρατοῦσε φυλακισμένη μέσα στὸ ὑπόγειο, συνῆλθε ξαφνικὰ ἀπὸ τὴ δύθισί της καί, πέφτοντας στὰ πόδια μπροστά του, ἄρχισε νὰ τὸν ἱκετεύῃ μὲ τὰ πιὸ παθητικὰ λόγια γιὰ τὴ λυπηθῇ. Τοῦ ὑποσχέθηκε πὼς ἂν τὴν ἀπελευθέρωνε, θὰ ἔκρυβε ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο τὸ ἔγκλημά του. Τοῦ εἶπε μάλιστα πὼς ἦταν πρόθυμη νὰ ἐγκαταλείψῃ ἀμέσως τὴ Μαδρίτη.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἤσαν πολὺ πειστικὰ κι' ἔκαναν ἀρκετὴ ἐντύπωσι στὸν Ἀμβρόσιο, ὁ ὁποῖος σκέφτηκε ὅτι, ἂν κρατοῦσε πραγματικὰ τὴν ὑπόσχεσί της, δὲν ὑπῆρχε κανεὶς λόγος νὰ μὴ τὴν ἀπελευθερώσῃ. Δὲν ἤξερε ἀκόμα τί ν' ἀποφασίσῃ, ὅταν ἡ πόρτα τοῦ ὑπογείου ἄνοιξε ἄξαφνα καὶ παρουσιάστηκε ἡ Ματθίλδη, στὴν ὄψι τῆς ὁποίας ζωγραφιζόταν ὁ μεγαλείτερος τρόμος.

Βλέποντας ἕναν ξένο νὰ μπαίνῃ μέσα, ἡ Ἀντωνία ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ χαρᾶς κι' ἐλπίδας... Μὰ ἡ χαρά της δὲ στήξε ἐλάχιστα, γιατὶ εἶδε πῶς ὁ νεοφερμένος (ἡ Ματθίλδη ἐξακολουθοῦσε νὰ φοράῃ τὸ μοναχικὸ) δὲν ἔδειξε καμμιὰ ἐκπληξι βλέποντας μιὰ γυναῖκα μόνη μὲ τὸν Ἀμβρόσιο σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Χωρὶς ἀμέσως νὰ τῆς ρίξῃ ἕνα βλέμμα, ἡ Ματθίλδη φώναξε στὸ μοναχό:

—Ἀμβρόσιε, τί θὰ κάνουμε; Εἴμαστε χαμένοι!... Τὸ μοναστῆρι τῆς Ἁγίας Κλάρας πυροβολήθηκε ἀπ' τὸ λαὸ κι' ἡ ἡγουμένη τοῦ κατακομματιάστηκε... Τώρα ἀπειλοῦν νὰ κάψουν καὶ τὸ δικό μας μοναστῆρι... Ξετσελλαμένοι ἀπὸ τὶς κραυγὲς τοῦ πλήθους, οἱ μοναχοὶ σᾶς ἀναζητοῦν παντοῦ... Φαντάζονται πὼς ἡ παρουσία σας φτάνει γιὰ νὰ καθησυχάσῃ τὰ πνεύματα καὶ νὰ γαληνεύσῃ τὰ πάθη... Κανεὶς δὲν ξέρει τί ἀπογίνατε κι' ἡ ἐξαφάνισί σας ἔχει προκαλέσει κατάπληξι κι' ἀπελπισία. Ἐγὼ ἐπωφελήθηκα τῆς εὐκαιρίας κι' ἔτρεξα νὰ σᾶς εἰδοποιήσω γιὰ τὸν κίνδυνο.

—Τὰ πράγματα διορθώνονται εὔκολα, ἀπάντησε ὁ μοναχός. Θὰ ξαναγυρίσω στὸ κελλί μου καὶ θὰ βρῶ μιὰ πρόφασι γιὰ νὰ δικαιολογήσω τὴν ἀπουσία μου...

—Εἶνε πολὺ ἀργά, εἶπε ἡ Ματθίλδη. Τὰ ὑπόγεια ἑνὸς πλουμισμένα ἀπὸ τοξότες κι' ὁ Λορέντζος τῆς Μεδίνας μαζὺ μὲ πολλοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως τὰ ἐρευνοῦν πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις κι' ἔχουν φράξει ὅλα τὰ περάσματα. Ἔτσι, ἄμα σᾶς βροῦν, θὰ σᾶς ρωτήσουν γιὰ ποιὸ λόγο εἰσθε δῶ κάτω κι' ὅταν θὰ ἰδοῦν καὶ τὴν Ἀντωνία, τὰ πάντα θ' ἀποκαλυφθοῦν...

—Ὁ Λορέντζος τῆς Μεδίνας; ταράλισε ὁ Ἀμβρόσιος. Μαζὺ μὲ ἀξιωματικούς τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως; Τί ἤρθαν λοιπὸν νὰ κάνουν ἐδῶ;... Δὲν μὲ ὑποψιάζονται ἀκόμα;... Δὲν εἶν' ἔτσι; Ὦ! μίλησε, Ματθίλδη!... Ἀπάντησέ μου... Σὲ ἱκετεύω...

—Ἂν δὲν σᾶς ὑποψιάζονται ἀκόμα, θὰ σᾶς ὑποψιαστοῦν σὲ λίγο... Ἡ μόνη ἐλπὶς σωτηρίας εἶνε ὅτι τὸ μέρος αὐτὸ τῶν ὑπογείων βρίσκεται κάπως μακρυά... Ἡ πόρτα του δὲν φαίνεται κι' ἔτσι μποροῦν νὰ περάσουν ἀπ' ἔξω, χωρὶς νὰ τὴν δοῦν...

—Μὰ ἡ Ἀντωνία; Ἂν οἱ Ἱεροεξεταστὲς περάσουν ἀπὸ ὧδε κι' ἀκούσουν τὶς φωνές της;...

—Νὰ μὲ τί θὰ τῆς κλείσωμε τὸ στόμα! ἀπάντησε ἡ Ματθίλδη.

Καί, τραβῶντας ἕνα ἐγχειρίδιο, ὥρμησε κατὰ τῆς δυστυχισμένης νέας.

—Στάσου! Στάσου, δυστυχισμένη! φώναξε ὁ Ἀμβρόσιος, πιάνοντας τ' ὀπλισμένο της χέρι. Τί πᾶς νὰ κάνῃς... Νομίζεις πὼς ἡ δυστυχισμένη δὲν ὑπέφερε ἀρκετά, χάρις στὶς καταχθόνιες συμβουλές... Ὦ! γιατὶ νὰ σὲ γνωρίσω;

Τὸ βλέμμα ποὺ τοῦ ἔρριξε ἡ Ματθίλδη, ἀπαντῶντας στὶς ἐπικρίσεις του, διέσχισε τὰ σκοτάδια σὰν ἀστραπή.

—Ἀφῆστε τὰ λόγια! τοῦ εἶπε ὀργισμένη κι' ἐπιτακτικά.

Ὁ Ἀμβρόσιος μάντεψε μέσ' στὸν τόνο της μι' ἀκαθόριστη ἀπειλή.

—Διστάζεις λοιπόν, Ἀμβρόσιε; ἐξακολούθησε. Ἄκου, λοιπόν! Ἄκου!... Δὲν ἀκοῦτε τὰ βήματα τῶν τοξοτῶν;... Ἔρχονται καὶ ἡ καταστροφή σας εἶνε σίγουρη... Κυττάξτε τους, κυττάξτε τους ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὴν πόρτα ποὺ ξέχασα νὰ κλείσω.

Πράγματι, θόρυβος ὑπάτων ἀκουγόταν μέσ' στὰ ὑπόγεια...

Ὁ Ἀμβρόσιος ὥρμησε ἀμέσως πρὸς τὴν πόρτα ἀπὸ τὴν ὁποία ἔξηρτᾶτο ἡ σωτηρία του καὶ τὴν ὁποία ἡ Ματθίλδη ἐπίτηδες εἶχε παραλείψει νὰ κλείσῃ. Μὰ δὲν εἶχε φτάσει ἀκόμα ἐκεῖ ἡ Ἀντωνία, προσπερνῶντας τον μὲ ταχύτητα θέλους, ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου ἀκουγόντουσαν τὰ βήματα. Ἀκούγοντας τὴ Ματθίλδη νὰ προφέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ Λορέντζου, ἀποφάσισε μέσ' στὴν ἀπελπισία της νὰ κάνῃ μιὰ τελευταία ἀπόπειρα γιὰ νὰ τὸν φτάσῃ. Συγκέντρωσε λοιπὸν ὅσες δυνάμεις τῆς ἀπόμειναν καὶ πρὶν ὁ Ἀμβρόσιος ὑποψιαστεῖ τὸ σκοπό της, ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἔπιζε νὰ σωθῇ.

Ὅταν συνῆλθε ἀπὸ τὴν πρώτη του ἔκπληξι, ὁ μοναχὸς ὥρμησε πρὸς καταδίωξίν της. Μὲ ὅλα της τὰ μέλη σεντωμένα, ἡ Ἀντωνία διπλασίαζε τὴν ταχύτητά της. Μὰ σὲ κάθε στιγμὴ ὁ Ἀμβρόσιος κέρδιζε ἔδαφος.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

(Ἀπὸ τὸ τελευταῖο βιβλίο τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ, συγγραφέως καὶ πολιτικοῦ κ. Λ. Μπαρτοῦ).

Μιλήσαμε στὸ προηγούμενο φύλλο γιὰ τὸν ἔρωτα ποὺ ἔτρεφε ὁ περίφημος Γάλλος κριτικὸς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος Σαὶν-Μπεὺ πρὸς τὴ σύζυγο τοῦ Βίκτορος Οὐγκὼ Ἀδέλα καὶ εἴπαμε ὅτι ὁ ἔρως αὐτὸς περιορίστηκε στὴν ἀρχὴ σὲ πλατωνικὲς μόνο ἐκδηλώσεις.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ πλατωνικὴ μορφὴ τοῦ εἰδυλλίου τοῦ Σαὶν-Μπεὺ δὲν μπόρεσε νὰ διατηρηθῇ ὡς τὸ τέλος. Πραγματικὰ δέ, ὁ ἐρωτευμένος κριτικὸς φανέρωσε στὴν Ἀδέλα τὸ αἴσθημά του κι' ἐκείνη ἀνταποκρίθηκε ἀμέσως σ' αὐτό.

Ἀπὸ τότε, μεταξὺ τῆς Ἀδέλας Οὐγκὼ καὶ τοῦ Σαὶν-Μπεὺ ἀνεπτύχθη μιὰ σχέσις ἐρωτικὴ, τὴν ὁποία ὁ κριτικὸς ἀφηγήθηκε ἀργότερα σ' ἕνα βιβλίο του, τὸ «Βιβλίο τοῦ Ἔρωτος», ἀφιερωμένο ὁλόκληρο στὴν ἀγαπημένη του.

Ὅταν τὸ «Βιβλίο τοῦ Ἔρωτος» ἐξεδόθη, τὸ κουτσομπολιὸ στοὺς φιλολογικοὺς κύκλους ἔδωσε καὶ πῆρε. Ὁ Ἀλφόνσος Κὰρ μάλιστα ἐδημοσίευσε στὸ περιοδικὸ «Σφίγξ» ἕνα βιαιότατο ἄρθρο μὲ τὸν τίτλο «Μιὰ ἀτιμία!».

«Ἡ ἀτιμία περὶ τῆς ὁποίας θὰ μιλήσω — ἔγραφε ὁ Κὰρ στὸ ἄρθρο του αὐτὸ — ἔγινε ἀπὸ ἕνα κριτικὸ ἀνόητο καὶ ἀσχημάτιστο, ὁ ὁποῖος διηγεῖται, μὲ λεπτομέρειες καὶ μὲ ἀποδείξεις, σὲ μιὰ συλλογὴ μετριοτάτων στίχων, τοὺς ἔρωτές του μὲ μιὰ ὡραία καὶ χαριτωμένη γυναῖκα!...».

Τὸ ἄρθρο αὐτὸ ὑπῆρξε ἀφορμὴ νὰ τσακωθοῦν τελειωτικὰ ὁ Οὐγκὼ καὶ ὁ Σαὶν-Μπεύ.

Ὁ Σαὶν Μπεὺ ἐν τούτοις — καθὼς ἔγραφε πολὺ ἀργότερα στὸ φίλο του Μπωντελαὶρ — δὲν ἔπαυσε, ὡς τὴν τελευταία της στιγμή, νὰ θεωρῇ τὴν Ἀδέλα Οὐγκὼ ὡς τὴ μόνη φίλη ποὺ ἀπόκτησε στὸν κόσμο.

* * *

Μὰ κι' ὁ Οὐγκώ, παρ' ὅλους τοὺς ὅρκους ποὺ εἶχε κάνει στὴν Ἀδέλα ὅταν ἦσαν ἀραβωνιασμένοι, δὲν ὑπῆρξε πρότυπο πιστοῦ συζύγου.

Ἔτσι, λίγα χρόνια μετὰ τὸν γάμο του, ἀγάπησε παράφορα τὴν ἠθοποιὸ Ἰουλιέττα Ντρουέ. Γιὰ νὰ φανῇ σὲ ποιὸ βαθμὸ τὸν εἶχε κυριεύσει ὁ ἔρως αὐτός, ἀρκοῦν μερικὲς περικοπὲς γραμμάτων του πρὸς αὐτήν:

«Ἂν ὑπάρχει — τῆς γράφει — ἕνας ἔρωτας πλήρης, βαθύς, τρυφερός, ἀνεξάντλητος, ἄπειρος — ὁ ἔρωτας αὐτὸς εἶν' ὁ δικός μου γιὰ σένα».

Καὶ παρακάτω συνεχίζει:

«"Ὅταν εἶμαι θλιμμένος, σὲ συλλογίζομαι ὅπως συλλογίζεται κανεὶς τὸν χειμῶνα τὸν ἥλιο... Κι' ὅταν εἶμαι χαρούμενος, σὲ συλλογίζομαι ὅπως, κάτω ἀπὸ τὸν δυνατὸ ἥλιο, συλλογίζεται κανεὶς τὴ σκιά...

» Σ' ἀγαπῶ... Φιλῶ τὰ ὡραῖα σου μάτια γιὰ νὰ τὰ βυθίσω σὲ γλυκὺ ὕπνο.

» Τὴ νύχτα, ὅταν ἐσὺ κοιμᾶσαι, ἐγὼ ξαγρυπνῶ... Κι' ὅταν ἐσὺ μ' ὀνειρεύεσαι, ἐγὼ σὲ συλλογίζομαι...

» Ἡ μεγαλείτερη εὐτυχία τῆς ζωῆς εἶνε ὁ ἔρωτας, κι' ἡ μεγαλείτερη δυστυχία της εἶνε σπάλι ὁ ἔρωτας. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ, Ἰουλιέττα μου, ὅταν σὲ κυττάζω, τὰ χείλη μου χαμογελοῦν καὶ τὰ μάτια μου δακρύζουν...

» Τὰ χάδια σου μὲ κάνουν ν' ἀγαπῶ τὴ γῆ· τὰ βλέμματά σου μὲ κάνουν ν' ἀγαπῶ τὸν οὐρανό...».

* * *

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τοὺς δυὸ αὐτοὺς μεγάλους ἔρωτές του, ὁ Οὐγκὼ εἶχε καὶ πολλὲς ἄλλες ἐρωτικὲς περιπέτειες «τῆς στιγμῆς». Ἡ κυριώτερη ἀπὸ τὶς περιπέτειες αὐτές, ἡ ὁποία μάλιστα λίγο ἔλειψε νὰ ἔχῃ τραγικὸ τέλος, ἦταν τὸ εἰδύλλιο του μὲ κάποια κυρία Μπιάρ, μιὰ ἐξτυνη καὶ χαριτωμένη μελαχροινούλα, εἰκοσιπέντε χρονῶν.

Τὸ εἰδύλλιο αὐτὸ μεταξὺ τοῦ Οὐγκὼ καὶ τῆς κυρίας Μπιάρ, βάσταξε ἕνα ὁλόκληρο χρόνο... Μιὰ μέρα ὅμως, ἐνῶ οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι βρισκόντουσαν σ' ἕνα «σεπαρέ», ἐπέδραμε ξαφνικὰ ἡ ἀστυνομία γιὰ νὰ κάνῃ ἔρευνα!... Ὅλα τὰ ξευγάρια ποὺ ἦσαν κλεισμένα στὰ «σεπαρέ», συνελήφησαν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Οὐγκὼ μὲ τὴν ὡραία συνένοχό του...

Καὶ ὁ Οὐγκὼ μὲν ἀφέθηκε ἐλεύθερος γιατὶ ἦταν εἰσότιμος τῆς Γαλλίας κι' ἔχαιρε ἀσυλίας. Ἡ νεαρὰ κυρία Μπιὰρ ὅμως συνελήφθη καὶ ἐπὶ ἕξη μῆνες κλείστηκε στὶς γυναικεῖες φυλακὲς τοῦ Σαὶν-Λαζὰρ — ὅπου, καθὼς διηγοῦντο ἡ κακὲς γλῶσσες, περνοῦσε τὸν καιρό της ἀπαγγέλλοντας στὶς συγκρατούμενές της τὰ ποιήματα τοῦ μεγάλου φίλου της.

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΤΟ ΑΛΟΓΟ ΚΙ' Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

Ὁ πρῶτος σύντροφος τῶν ἀνθρώπων. Πῶς ἔγιναν ἡ μεγάλες κατακτήσεις. Τὸ ἄλογο στὴν Ἁγία Γραφή. Ἡ ἱπποδρομίες τῶν ἀρχαίων. Ἡ ἀγάπη τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου πρὸς τ' ἄλογα. Πῶς δημιούργησε τὴ μεγαλείτερη αὐτοκρατορία τῶν αἰώνων. Ἡ λαμπρότερη ἐποχὴ τῶν ἀλόγων. Οἱ ἱππόται καὶ τ' ἀλογά τους. Ἕνα ἱστορικὸ ἄλογο ποὺ δὲν νικήθηκε ποτέ, κτλ.

Ἕνα ἀγγλικὸ σατυρικὸ περιοδικὸ δημοσίευε πρὸ ὀλίγου καιροῦ μιὰ φωτογραφία ποὺ παρίστανε ἕναν ἄνθρωπο τοῦ ἔτους 3,000 μ.Χ. μαζὶ μὲ τὸν γυιό του, στὸ Ζωολογικὸ Μουσεῖο, μπροστὰ σ' ἕνα βαλσαμωμένο ἄλογο.

—Τί ζῶο εἶνε αὐτό, πατέρα; ρωτάει τὸ παιδί.

—Αὐτὸ παιδί μου, ἐξηγεῖ ὁ πατέρας, τὸ ἔλεγαν ἄλογο καὶ εἶνε ἕνα ζῶον ποὺ οἱ προϊστορικοὶ ἄνθρωποι, πρὶν ν' ἀνακαλυφθῆ τὸ αὐτοκίνητο, τὸ χρησιμοποιοῦσαν ὡς μεταφορικὸ μέσο...

Ἡ ἀγγλικὴ γελοιογραφία δὲν ἔχει καὶ πολὺ ἄδικο. Δὲν κατέληξε βέβαια ἀκόμη τὸ ἄλογο στὸ Μουσεῖο. Μὰ ἡ χρησιμοποίησίς του ὡς μεταφορικοῦ μέσου, χάρις στὰ αὐτοκίνητα καὶ στοὺς σιδηροδρόμους, ἔχει περιορισθεῖ καταπληκτικὰ καὶ θὰ περιορισθῆ ἀκόμη περισσότερο.

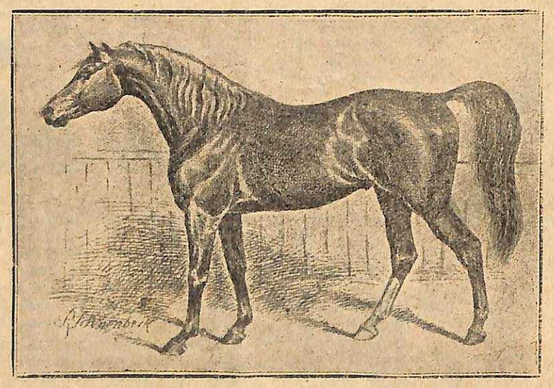
Καὶ ὅμως, ἂν γυρίσουμε πίσω τὸ βλέμμα μας, στὴ μακρυνὴ ἐκείνη ἐποχὴ ποὺ οἱ ἄνθρωποι ζοῦσαν ἀκόμη σὲ στιλιὲς καὶ εἶχαν ὡς ὅπλα τους ξύλινα ρόπαλα καὶ λωβάρια, θὰ συναντήσουμε καὶ τὸ ἄλογο ὡς τὸν πιστότερο σύντροφό τους καὶ τὸν χρησιμώτερο ὑπηρέτη τους. Μπορεῖ μάλιστα κανεὶς νὰ πῆ ὅτι, σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις, ἡ ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ ἀλόγου εἶνε τόσο στενὰ συνδεδεμένες μεταξύ τους, ὥστε ἡ ἐξέλιξις ὡρισμένων ἐθνῶν θὰ ἔπαιρνε ἐντελῶς διαφορετικὸ δρόμο, ἂν δὲν ὑπῆρχε τὸ ἄλογο.

Ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματα τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ, εἶνε ἡ κατάκτησις τοῦ ἀλόγου. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ πρῶτος ἄνθρωπος κατόρθωσε νὰ περάσῃ τὴ θηλιὰ ἀπὸ τὸν λαιμὸ τοῦ πρώτου ἀγρίου ἀλόγου καὶ νὰ τὸ κάνῃ ὑποχείριό του, ἡ δύναμί του διπλασιάστηκε. Στὰ παλαιότερα γραπτὰ μνημεῖα τῆς ἀνθρωπότητος, τὸ ὄνομα τοῦ ἀλόγου ἀναφέρεται πρὶν ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα ζῶα, μαζὶ μὲ τ' ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου. Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, καθὼς καὶ στὸν Ὅμηρο καὶ στὰ Αἰγυπτιακὰ ἱερογλυφικά, τὸ ἄλογο ἀναφέρεται μὲ θαυμασμὸ κι' ἐκτίμηση ὡς τὸ εὐγενέστερο τῶν ζώων.

Ἀπὸ τὴν ἀρχαιοτέρα ἐποχὴ ὡς σήμερα σχεδὸν ἀκόμη, τὸ ἄλογο ἐθεωρεῖτο ὡς σπουδαιότατος παράγων στὸν πόλεμο καὶ ἀποτελοῦσε τὸ πολυτιμώτερο ἀγαθὸ κάθε πολεμιστοῦ, ὁ ὁποῖος τὸ περιποιόταν πάντοτε μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια. Ἡ τύχη ὁλοκλήρων κρατῶν ἀποφασίστηκε σὲ ἱστορικὲς μάχες, ἀπὸ τὴν ἱκανότητα καὶ τὸν ἀριθμὸ τοῦ ἱππικοῦ τους.

Ἔτσι οἱ προϊστορικοὶ Ὑησσὸς κατέκτησαν τὴν παλαιὰ Αἴγυπτο μόνο καὶ μόνο χάρις στὴ βοήθεια τοῦ ἱππικοῦ τους. Οἱ Οὖννοι πάλι ἐδήωσαν ὁλόκληρη σχεδὸν τὴν Εὐρώπη, ἐπειδὴ ἦσαν ὅλοι τους ἔφιπποι. Ἀκόμη κι' ἡ καταπληκτικὴ ἐξάπλωσις τοῦ Ἰσλαμισμοῦ πρέπει κατὰ μέγα μέρος ν' ἀποδοθῆ στὴν ἐπιδεξία χρησιμοποίησι τῶν ἀλόγων. Ἐπίσης καὶ κατὰ τὴν κατάκτησι τῆς Ἀμερικῆς, τὰ ἄλογα προσέφεραν πολύτιμες ὑπηρεσίες στοὺς Ἱσπανούς.

Μολαταῦτα, κανένα ἄλλο ζῶο στὸν κόσμο, ἀπ' ὅσα βρίσκονται στὴν ὑπηρεσία τοῦ ἀνθρώπου, δὲν ἔχει μοῖρα τραγικώτερη ἀπὸ τὸ ἄλογο, τὸν νικητὴ τῶν μαχῶν καὶ τῶν ἀθλητικῶν ἀγώνων. Βρίσκεται σὲ διαρκῆ σκλαβιά, χωρὶς νὰ χαίρεται τὴ σχετικὴ ἐλευθερία τοῦ σκύλου ἢ τῆς κατσίκας, τρέφεται μέτρια πολὺ καί, τὸ κυριώτερο, ἐργάζεται βαρειὰ ὥς τὰ γεράματά του, βασανισμένο, ξυλοκοπούμενο, ὡσότου, ἄρρωστο καὶ πληγωμένο, σωριάζεται στὴ μέση τοῦ δρόμου, ἀναίσθητο στὶς καμτσικιὲς καὶ στὶς κλωτσιὲς ποὺ τρώει, γιὰ νὰ μὴ ξανασηκωθῆ ποτὲ πιά. Τὸ ἄλογο πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὡς ὁ μάρτυς μεταξὺ τῶν κατοικιδίων, κι' ἡ μοῖρα του εἶνε πολὺ ἄδικη, γιατὶ εἶνε πραγματικὰ ἕνα ζῶον μὲ ἀνώτερα χαρίσματα.

Τὸ περίφημο ἀγγλοαραβικὸ ἄλογο «Ἔκλειψις».

«Ἡ ἔκφρασις τοῦ ματιοῦ τῆς ἀγελάδας δείχνει γαλήνη καὶ εὐχαρίστησι, τοῦ ἀρνιοῦ μελαγχολία, τοῦ σκυλιοῦ περιέργεια καὶ ἀπορία, τῆς γάτας ὕπουλη πονηρία, τοῦ γαϊδουριοῦ ἀδιαφορία. Τοῦ ἀλόγου ὅμως τὸ μάτι δείχνει ἀντίληψι καὶ ὑπερηφάνεια», γράφει ἕνας Γάλλος φυσιοδίφης.

* * *

Στὴν ἀρχὴ τὸ ἄλογο ἐχρησιμοποιεῖτο μόνον ὡς ζῶον ἔλξεως καὶ ὄχι γιὰ ἱππασία.

Οἱ Αἰγύπτιοι χρησιμοποιοῦσαν τὸ ἄλογο πρὶν ἀπ' τὸ 2,500 π.Χ. καὶ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο ἔγινε γνωστὸ σ' ὁλόκληρη τὴ Βόρειο Ἀφρική. Γιὰ πρώτη φορὰ ἀναφέρεται τὸ ἄλογο στὴν Παλαιὰ Διαθήκη στὸ κεφάλαιον ΜΖ' τῆς Γενέσεως. *«Καὶ ἔφεραν τὰ κτήνη αὐτῶν τῷ Ἰωσὴφ* — γράφει — *καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς ἄρτον ἀντὶ τῶν ἵππων καὶ ἀντὶ τῶν προβάτων καὶ ἀντὶ τῶν βοῶν καὶ ἀντὶ τῶν ὄνων»*.

Ἐπίσης στὸ βιβλίο τῆς «Ἐξόδου», ἐκεῖ ποὺ ὁ Φαραὼ καταδιώκει τὸν Μωϋσῆ στὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα, γράφει ὅτι: *«Εἰσῆλθον δὲ κατόπιν αὐτῶν πάντες οἱ ἵπποι τοῦ Φαραώ, αἱ ἅμαξαι αὐτοῦ καὶ οἱ ἱππεῖς αὐτοῦ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης»*.

Ἑπτακόσια χρόνια ἀργότερα βγῆκε νόμος, ὁ ὁποῖος ἀπηγόρευε στοὺς Ἑβραίους νὰ ἔχουν ἄλογα, γιὰ νὰ μὴν ἔρχονται σὲ συνάφεια μὲ ἄλλους λαούς. Ὁ βασιλεὺς Δαυὶδ ὅμως ἦταν ὁ πρῶτος ποὺ καταστρατήγησε τὸν νόμο. Αὐτὸς εἰσήγαγε τὸ ἄλογο σὲ ὁλόκληρη τὴ Παλαιστίνη καὶ μονοπώλησε τὸ ἐμπόριό του μὲ μεγάλη ἱκανότητα.

Στὴν Ἑλλάδα τὸ ἄλογο εἰσήχθη ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Ὡς «ἱπποτρόφοι» ἐπαρχίαι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἐθεωροῦντο ἡ Τριφυλλία, ἡ Θεσσαλία καὶ ἰδίως ἡ Μακεδονία. Οἱ Ἕλληνες στὴ μάχη δὲν πολυχρησιμοποιοῦσαν τὸ ἱππικό. Στὴν Ὁμηρικὴ ἐποχὴ ἐμάχοντο μὲ ἅρματα, ἀλλὰ αὐτὰ τὰ εἶχαν μόνον οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ ἀνώτεροι ἄρχοντες. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας ἔφερε ἐπανάστασι στὴν πολεμικὴ τακτικὴ μὲ τὴ χρησιμοποίησι τοῦ ἱππικοῦ. Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἑφίππων Μακεδόνων του, κατέκτησε τὴν Ἑλλάδα, τὴ Θράκη, τὴν Αἴγυπτο, τὴ Σκυθία καὶ τὶς Ἰνδίες καὶ ἵδρυσε τὴ μεγαλείτερη Αὐτοκρατορία ποὺ ὑπῆρξε ποτέ. Ἀλλ' ὄχι μόνον ὡς στρατηγός, ἀλλὰ καὶ ὡς ἄνθρωπος ἀκόμη ὁ Ἀλέξανδρος ἐξετίμησε κι' ἀγάπησε τὸ ἄλογο καὶ τὸ ὄνομά του εἶνε ἀναπόσπαστα συνδεδεμένο μὲ τοῦ ἀγαπημένου του «Βουκεφάλα».

Ὅταν οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες βρισκόντουσαν στὴν ἀκμή τους, τὸ ἄλογο ἦταν τὸ πιὸ ἐκτιμώμενο ζῶο. Ἡ ἁρματοδρομίες καὶ ἡ ἱπποδρομίες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης γινόντουσαν ὑπὸ τόσο βαρεῖς ὅρους, ὥστε ἡ ἐκγύμνασις ἑνὸς ἀλόγου ἱπποδρομιῶν ἐθεωρεῖτο ἀληθινὴ τέχνη. Στὶς ἁρματοδρομίες ἰδίως ἡ στροφὴ ποὺ ἔπρεπε νὰ κάνουν οἱ ἀγωνισταί, ἦταν τόσο κλειστὴ καὶ ὁ χῶρος τόσο στενός, ὥστε χρειαζόταν ἐξαιρετικὴ ἐπιτηδειότης γιὰ νὰ μὴν ἀναποδογυρίσουν τὰ ἅρματά τους, στὶς δὲ ἱπποδρομίες κατὰ τὰ τελευταῖα εἴκοσι μέτρα πρὸ τοῦ τέρματος, ὁ ἱππεὺς ἔπρεπε νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ ἄλογο καὶ νὰ τρέξῃ συγχρόνως μὲ αὐτὸ πρὸς τὸ τέρμα.

* * *

Ἐπίσης κατὰ τὸν Μεσαίωνα, τὴν ἐποχὴ τῶν ἱπποτῶν, τὰ ἄλογα εἶχαν μεγάλη πέραση, γιατὶ καὶ οἱ ἱππότες τὰ εἶχαν ὡς ἀπαραίτητο συνοδό τους — ἀπόδειξις ὅτι τὸ ὄνομα ἱππότης σὲ ὅλες τὶς γλῶσσες προέρχεται ἀπὸ τὸ ἄλογο — καὶ στὶς διάσημες κονταρομαχίες ἦσαν ἀπαραίτητα καὶ στὶς κατακτητικὲς ἐκστρατεῖες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐχρησιμοποιοῦντο, καὶ ὡς μεταφορικὸ μέσον καὶ ὡς πολεμικὴ ἐπικουρία.

Τὴν ἐποχὴ ὅμως ἐκείνη ἐπροτιμοῦντο τὰ βαρειά, μεγαλόσωμα καὶ στιβαρὰ ἄλογα, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε ν' ἀντέχουν στὸ φοβερὸ βάρος τῆς πανοπλίας τοῦ ἱππότου.

Ἡ λαμπροτέρα περίοδος γιὰ τὸ ἄλογο στὴ Γαλλία ὑπῆρξαν τὰ πρῶτα χρόνια τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου ΙΓ'. Κάθε παλάτι, κάθε πύργος, κάθε ἀγροικία εἶχε ἕνα ἐκτεταμένο λειβάδι μὲ τὸν εὐρύχωρο σταῦλο του, ὁ ὁποῖος πολλὲς φορὲς ἦταν πιὸ βολικὸς κι' ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ σπίτι, καὶ μὲ τὰ ὡραῖα καὶ περιποιημένα ἄλογά του.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ λαμπρότεροι μεγιστάνες ἀκόμη τὸ θεωροῦσαν ὡς τιμή τους νὰ καταλάβουν μιὰ ὁποιαδήποτε, καὶ τὴν ταπεινότερη ἀκόμη, θέσι στοὺς βασιλικοὺς σταύλους, ὁ δὲ τίτλος τοῦ «κοντοστα ύλου» ἦταν ὁ τιμητικώτερος καὶ περιζήτητος.

Ὅταν ὅμως ὁ Ρισελιὲ ἐκτύπησε τὸν φεουδαλισμό, οἱ σταῦλοι τῶν εὐγενῶν παραμελήθηκαν καὶ ἡ ἱπποπαραγωγὴ ἔπαθε παρακμή. Καὶ ἐπὶ Ναπολέοντος Α' δὲν ἔγινε τίποτε σχεδὸν γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τῆς ἱπποπαραγωγῆς στὴ Γαλλία. Τὸ μῖσος τὸν ἐναντίον τῆς Ἀγγλίας ἦταν τόσο, ὥστε ἐπεξετείνετο ὡς καὶ στ' ἄλογά της ἀκόμη καὶ στὴ ζωή του δὲν δέχτηκε νὰ καβαλλήση ἄλογο ἀγγλικῆς ράτσας.

Ἡ Ἀμερικὴ δὲν εἶχε αὐτόχθονα ἄλογα. Τὰ πρῶτα ἄλογα τὰ ἐπῆγαν ἐκεῖ οἱ Ἱσπανοὶ κατακτηταί. Τὰ πολυπληθέστατα κοπάδια τῶν ἀγρίων ἀλόγων ποὺ βρίσκονται σήμερα στὶς σαβάνες τοῦ ποταμοῦ Λὰ Πλάτα καὶ στοὺς ἐκτεταμένους λειμῶνες τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, εἶνε ἀπόγονοι τῶν ἱσπανικῶν ἀλόγων ποὺ εἰσήγαγε στὴν Ἀμερικὴ ὁ Πιτζάρρο καὶ τ' ἄφησε ἐκεῖ ἐλεύθερα.

Γιὰ τοὺς Ἄραβες τὸ ἄλογο ἀποτελεῖ τὸ πολυτιμώτερό τους ἀγαθὸ καὶ τὸ μεγαλείτερό τους καμάρι εἶνε ὅταν μποροῦν ν' ἀποδείξουν ὅτι τὸ ἄλογό τους κατάγεται ἀπὸ παλιὰ καὶ διάσημη οἰκογένεια ἀλόγων. Γενικὰ οἱ Ἄραβες ἀνάγουν τὴ γενεαλογία ὄχων ἀνεξαιρέτως τῶν ἀλόγων τους στὰ πέντε ἅτια τοῦ Μωάμεθ ποὺ τὸν βοήθησαν κατὰ τὴ φυγὴ του ἀπὸ τὴ Μέκκα. Ἡ ἀλήθεια σχετικῶς εἶνε πὼς στὴν Ἀραβία ὅλα τὰ ἄλογα εἶνε «καθαρόαιμα» καὶ δὲν ἔχουν ἔρθει ποτὲ σὲ ἐπιμιξία μὲ κατώτερες ράτσες. Τὸ ἀραβικὸ ἄλογο εἶνε περιόνυμο γιὰ τὴν ταχύτητά του, τὴν ὡραιότητά του καὶ τὴν εὐγένειά του.

Σὲ ἴση βαθμίδα μὲ τὰ ἀραβικὰ εἶνε σήμερα τὰ ἀγγλικὰ ἄλογα, τὰ ὁποῖα δὲν προέρχονται ἀπὸ καμμιὰ παλιὰ καὶ ἀμιγῆ ράτσα, ὅπως τὰ ἀραβικά, ἀλλὰ εἶνε προϊόντα ἐπιστημονικῆς, μελετημένης καὶ πολύχρονης ἐπιμιξίας. Τὰ ἐγγλέζικα ἄλογα εἶνε κι' αὐτὰ ἀραβικῆς καταγωγῆς. Τὰ ἀγγλικὰ ἄλογα ἦσαν πάντοτε μεταξὺ τῶν καλυτέρων εὐρωπαϊκῶν, ἀλλὰ πρῶτος ὁ Κάρολος Β' ἀποφάσισε νὰ ἐξευγενίση τὴ ράτσα καί, κατὰ τὸ 1650 διέταξε τὴν εἰσαγωγὴ στὴν Ἀγγλία ἀραβικῶν ἀλόγων γιὰ βελτίωσι τῆς παραγωγῆς. Τὰ ἄλογα λοιπὸν ἐκεῖνα εἶνε οἱ προπάτορες τῶν σημερινῶν ἀγγλικῶν καθαροαίμων, ἰδίως ὅμως συνετέλεσαν στὴ βελτίωσι τῆς ράτσας τρία περίφημα ἀραβικὰ ἄλογα, ὁ «Τοῦρκος» τοῦ λόρδου Βάγιολεϋ, ὁ «Ἄραψ» τοῦ Ντάρλεϋ καὶ ὁ «Σὰμ» τοῦ Γκόντοφλιν, ὁ ὁποῖος πρὶν περιέλθει στὴν κατοχὴ του ἔσυρε τὸ βαρέλι ἑνὸς νεροπλᾶ στὸ Παρίσι. Ἕνας Ἄγγλος ἔμπορος ὅμως, ὁ ὁποῖος παρατήρησε τὴν ἐξαιρετικὴ ὡραιότητά του, τὸ ἀγόρασε καὶ τὸ πῆρε μαζύ του στὴν Ἀγγλία, ὅπου τὸ χρησιμοποίησε γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς ράτσας. Ἔγγονος τοῦ ταπεινοῦ αὐτοῦ ἀλόγου τοῦ νεροῦλᾶ ἦταν τὸ περίφημο καὶ ἀήττητο ἄλογο «Ἔκλειψις». Τὸ ἄλογο αὐτὸ νίκησε σὲ ὅλες τὶς ἱπποδρομίες στὶς ὁποῖες ἔλαβε μέρος, δὲν ἔχασε ποτὲ τον στοίχημα κι' ἔκανε τὸν κύριό του νὰ κερδίση εἰκοσιπέντε χιλιάδες λίρες μέσα σὲ δεκαεπτὰ μῆνες. Τὴν ταχύτητά του δὲν μπόρεσε κανεὶς νὰ τὴν ὑπολογίση ἀκριβῶς, γιατὶ οὐδέποτε βρέθηκε σοβαρὸς ἀνταγωνιστὴς ποὺ νὰ τὸ ἀναγκάση ν' ἀναπτύξη ὅλη του τὴ γρηγοράδα. Τὸ ἀξιοθαύμαστο αὐτὸ ἄλογο πέθανε τὸ 1789 σὲ ἡλικία εἰκοσιπέντε ἐτῶν, μέσα στὴ μεγαλείτερη περιποίηση.

Σήμερα ἡ χρησιμοποίησι τοῦ ἀλόγου στὸν πόλεμο ἔχει πολὺ περιορισθῆ, καθὼς καὶ ἡ χρησιμοποίησί του ὡς μεταφορικοῦ μέσου. Φυσικὰ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐκτοπισθῆ ἀπὸ παντοῦ τὸ ἄλογο καὶ θ' ἀργήση πολὺ ἀκόμη ὡσότου νὰ καταλήξῃ στὸ Μουσεῖο, ἐφόσον μάλιστα ἔχει μεγαλώσει πολὺ ἡ ἀνάπτυξις τῆς παραγωγῆς χάρις στὶς ἱπποδρομίες.

Γιὰ τὴν ὥρα, σ' ὁλόκληρη τὴ γῆ ὑπάρχουν 73,308,950 ἄλογα κι' ἀπ' αὐτὰ στὴν Εὐρώπη ζοῦν 38,396,136, στὴ Βόρειο Ἀμερικὴ 17,425,631, στὴ Νότιο Ἀμερικὴ 5,429,619, στὴν Ἀσία 9,148,313, στὴν Ἀφρικὴ 1,040,170 καὶ στὴν Αὐστραλία 2,292,081.

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΟΥ F. BOUDET

Ο ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ

Η ΚΥΡΙΑ. *(στὸ τηλέφωνο, ἐξακολουθεῖ μιὰ κουβέντα ποὺ εἶχε ἀρχίσει).* — Ἀλλό! Ἀλλό!... Ἐσὺ εἶσαι, ἀγαπητή μου; Μᾶς εἶχαν διακόψει... Ἄχ, αὐτὰ τὰ τηλέφωνα!... Λοιπόν, ναί... ἤμουν λιγάκι ἀδιάθετη χτές, μὰ σήμερα εἶμαι κάτω καλύτερα... Τηλεφώνησες;... Πότε; Χτές; Περίεργο! Δὲν μοῦ τὸ εἶπε ὁ Ἀμίλιος... ναὶ ὁ ὑπηρέτης μου... Τὸν βρίσκεις χαριτωμένο; Ναί, εἶνε λίγο χαριτωμένος, ἀλλὰ εἶνε καὶ τρομερὰ ἀφηρημένος... Ναί... ναί: τίμιος, ἀφοσιωμένος, ἀλλὰ ἀφηρημένος... Γελᾶς;... Φαντάσου πὼς ὅταν ἔρχεται κανένας ἐπισκέπτης, ὡσότου ν' ἀνεβῆ γιὰ νὰ μοῦ τὸν ἀναγγείλη, ξεχνάει τ' ὄνομά του... Σοῦ φαίνεται ἀστεῖο; Στέκεται μπροστά μου σαστισμένος καὶ κοκκινίζει, πρασινίζει, κιτρινίζει ὡς ποὺ νὰ θυμηθῆ τ' ὄνομα τοῦ ἐπισκέπτη... Πολὺ συχνὰ μάλιστα λέει ἄλλο ὄνομα ἀντὶ ἄλλου... ὅ,τι τοῦρθει στὸ νοῦ!... Ναί, βέβαια... Ἔτσι ἔχω κάθε φορὰ κι' ἀπὸ μιὰ ἔκπληξι, βλέποντας νὰ μπαίνη ἄλλος, ἀντὶ αὐτοῦ ποὺ περίμενα... Συχνὰ ὅμως ἡ ἀφηρημάδα του μοῦ χτυπάει στὰ νεῦρα. Ναί... ναί... Λοιπόν, ὡρεβούάρ, ἀγαπητή μου... Αὔριο στὸ τσάϊ Δίχως ἄλλο... Ὡρεβούάρ. *(Ὁ Ἀμίλιος μπαίνει μέσα, μὰ ἔξαφνα στέκεται σὰν νὰ καφρώθηκε στὸ πάτωμα καὶ τὴν κυττάζει σὰ χαμένος).* Τί τρέχει; Γιατί μπῆκες σὰ σίφουνας; Τί μὲ κυτάζεις ἔτσι;

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Κυρία!...

Η ΚΥΡΙΑ *(αὐστηρά)*. — Τί τρέχει;

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Συγγνώμην, κυρία, συγγνώμην... Εἶχα κάτι πολὺ βιαστικὸ νὰ σᾶς ἀναγγείλω... μὰ μοῦ διέφυγε, κυρία... Ἐντελῶς! Δὲν θυμᾶμαι πειὰ τίποτε...

Η ΚΥΡΙΑ. — Ἄ, Ἀμίλιε, τὸ ξέρεις πὼς μοῦγινες κακὸς μπελᾶς;Προσπάθησε νὰ θυμηθῆς... Τί ἦτανε πάνω-κάτω;

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Μά, κυρία, ἂν ἤξερα τί ἦτανε πάνω-κάτω, θὰ τὸ βρισκα εὔκολα... Συγγνώμην, μὰ... ἤτανε... ἤτανε...

Η ΚΥΡΙΑ. — Μήπως εἶνε κανένας ἄρροστος, μήπως ἔπαθε κανένας τίποτα;

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Ὄχι, κυρία, ὄχι. Δὲν εἶνε αὐτό...

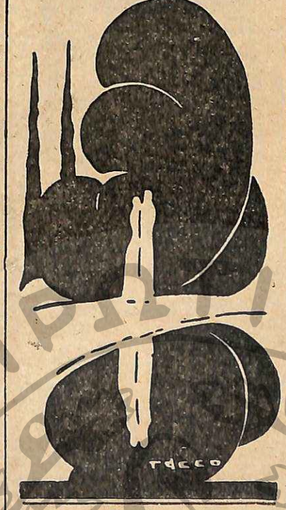
Η ΚΥΡΙΑ. — Μήπως μοῦ φέρανε κανένα λογαριασμό;...

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Ὄχι, κυρία, οὔτε αὐτό... Ἀσφαλῶς δὲν εἶνε αὐτό...

Η ΚΥΡΙΑ. — Μήπως πρόκειται νὰ λάβω χρήματα;

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Ὄχι, ἂν ἦταν αὐτό, ἀσφαλῶς θὰ τὸ θυμόμουνα.

Η ΚΥΡΙΑ. — Μήπως τηλεφώνησε κανένας; Μήπως μὲ ζήτησε καμμιὰ φίλη μου, μήπως ὁ κ. Ἐρρίκος μοῦ ὥ-

ρισε κανένα ραντεβοῦ;

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Ὄχι, κυρία, οὔτε αὐτά... Ἀλλὰ μιὰ και μιλήσατε γιὰ ραντεβοῦ, θυμᾶμαι κάτι ἀστεῖο ποὺ μοῦ συνέβη πρὸ καιροῦ. Ἕνας φίλος μου μοῦχε δώσει κάποτε ἕνα ραντεβοῦ στὴν πλατεῖα τῆς Μαγδαληνῆς κι' ἐγὼ νόμισα πὼς μοῦ εἶχε πεῖ στὴν πλατεῖα Ὁμονοίας... Πηγαίνω λοιπόν, περιμένω, περιμένω... Κανένας. Ἔξαφνα βλέπω ἕναν παλιό μου φίλο ποὺ εἴχαμε νὰ ἰδωθοῦμε δεκαπέντε χρόνια. Δὲν ξέρω πῶς, ἐκείνη τὴ στιγμὴ φαντάστηκα πὼς εἶχα ραντεβοῦ μαζύ του καὶ τὸν ἄρχιζω στὸ βρισίδι γιατί μ' ἔκανε καὶ περίμενα τόση ὥρα... Ἀπὸ κουβέντα σὲ κουβέντα ἤρθαμε στὰ χέρια κι' ἂν δὲν μᾶς χώριζαν... Εὐτυχῶς μᾶς χώρισαν καὶ πήγαμε καὶ τραβήξαμε μερικὰ ποτήρια γιὰ νὰ ξαναγνωρίσουμε τὴ φιλία μας...

Η ΚΥΡΙΑ, *(νευριασμένη)*. — Πολὺ ἐνδιαφέρον!... Ἀλλὰ δὲν μοῦπες αὐτὸ ποὺ εἶχες νὰ μοῦ ἀναγγείλης τὸ πολὺ βιαστικό...

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Μὴ στενοχωριέστε, κυρία, θὰ τὸ βρῶ... Σιγὰ-σιγὰ θὰ τὸ θυμηθῶ.

Η ΚΥΡΙΑ. — Μήπως μὲ κάλεσε κανένας νὰ πᾶμε στὸ θέατρο;

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Ὄχι, κυρία... Ἄ, τὸ θέατρο!... Πόσον καιρὸ ἔχω νὰ πάω στὸ θέατρο!... Τὴν τελευταία φορὰ εἶδα ἕνα ἔργο ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ τὸ καταλάβω, γιατὶ ἡ τρίτη πρᾶξις δὲν φαινότανε συνέχεια τῆς δευτέρας... Ξέρετε ὅμως γιατί... Γιατὶ στὸ διάλειμμα βγῆκα καὶ πῆγα στὸ ἀντικρυνὸ καφενεῖο νὰ πάρω ἕνα γλυκὸ κι' ἔπειτα, ἀντὶ νὰ μπῶ στὸ ἴδιο θέατρο, μπῆκα στὸ πλαϊνό...

Η ΚΥΡΙΑ, *(μόλις κρατιέται)*. — Ἄκουσε, Ἀμίλιε... Προσπάθησε λίγο νὰ θυμηθῆς... Ἀρχίζω ν' ἀνησυχῶ σοβαρά... Εἶσαι ἀνυπόφορος ἐπὶ τέλους.

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Ἄχ, κυρία, μὴ μ' ἀποπαίρνετε... Εἶμαι καλός, εἶμαι τίμιος, εἶμαι γεμάτος καλὴ θέλησι... Ἂν ἦταν ἐδῶ ὁ λοχαγός μου ποὺ μὲ εἶχε στὸ μέτωπο, θὰ σᾶς ἔλεγε μὲ τί ἄξιο παλληκάρι ἔχετε νὰ κάνετε.... Τότε στὰ χαρακώματα, θυμᾶμαι, ἕνα πρωὶ ποὺ ἄρχισε ἡ ραπτομηχανή... Ξέρετε, ραπτομηχανὴ λέγαμε τὸ πολυβόλο...

Η ΚΥΡΙΑ, *(δὲν κρατιέται πειά)*. — Ἄκουσε, Ἀμίλιε, ἄφησε τὶς πολεμικὲς ἱστορίες...

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Καλά, κυρία... Ἀφοῦ δὲν σᾶς ἀρέσουν, θὰ σᾶς πῶ μιὰ ἄλλη... εἰρηνική... Ἕνα ἀπόγευμα, λοιπὸν ποὺ λέτε, μοῦ λέει ὁ λοχίας μου: «Ἄκου δῶ, καθῶν, νὰ πᾶς ν' ἀνάψῃς φωτιὰ γιὰ τὸ συσσίτιο... *(Ἐξαφνα τὰ μάτια του ἀνοίγουν, πετᾶνε σπίθες)*. Ἄ! φωτιά!... *(Φωνάζει)*. Φωτιά! *(Μὲ στεντορεία φωνή)*. Κυρία!

Η ΚΥΡΙΑ, *(φοβισμένη)*.—Τί τρέχει;

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ, *(ξέλλος ἀπὸ τὴ χαρά του)*. — Κυρία!... Κυρία!... Τὸ βρῆκα! Τὸ βρῆκα! Θυμήθηκα τί ἤθελα νὰ σᾶς πῶ... Τὸ σπίτι ἔπιασε φωτιά!...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ βιβλία, παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης κι' ὁλόκληρες βιβλιοθῆκες. Γράψατε: «Οἰκογένειαν», Δέκα 7, Ἀθήνας.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MAURICE LEBLAN

ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ ΚΑΤΑ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΠΡΩΤΟ
Η ΞΑΝΘΗ ΚΥΡΙΑ

I

ΤΟ ΝΟΥΜΕΡΟ 514—ΣΕΙΡΑ 23

ΤΙΣ 8 Δεκεμβρίου τοῦ περασμένου χρόνου, ὁ κ. Ζερμπουά, καθηγητὴς τῶν Μαθηματικῶν στὸ Λύκειο τῶν Βερσαλλιῶν, ἀνακάλυψε, ψάχνοντας μέσα στὸ κατάστημα ἑνὸς παλαιοπώλου, ἕνα μικρὸ γραφεῖο ἀπὸ ἀκαζοὺ μὲ πολλὰ συρτάρια ποὺ τοῦ ἄρεσε ἐξαιρετικά.

—Νὰ τὸ δῶρο ποὺ μοῦ χρειαζόταν γιὰ τὰ γενέθλια τῆς Σουζάννας, σκέφτηκε, μόλις τὸ εἶδε.

Κι' ἐπειδὴ ἤθελε νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν κόρη του, χωρὶς ὅμως νὰ ἐπιβαρύνῃ σημαντικὰ τὸ πορτοφόλι του, παζάρεψε λίγο τὴν τιμὴ κι' ἀγόρασε τέλος τὸ γραφεῖο γιὰ ἑξακόσια πενῆντα φράγκα.

'Αλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔδινε τὴ διεύθυνσί του γιὰ νὰ τοῦ τὸ στείλουν στὸ σπίτι του, ἕνας νέος, μὲ κομψὸ παρουσιαστικὸ ποὺ ὥρα τώρα ἤψαχνε ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὸ παλαιοπωλεῖο, πρόσεξε τὸ ἔπιπλο καὶ ρώτησε τὸν καταστηματάρχη:

—Πόσο τὸ δίνετε αὐτὸ τὸ γραφεῖο;

—Πουλήθηκε, κύριε... τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος.

—'Α!... ἔκανε ὁ νέος. Στὸν κύριο ἴσως...

'Ο κ. Ζερμπουὰ ἔκανε μιὰ ὑπόκλισι κι' εὐτυχισμένος γιατὶ εἶχε ἀποχτήσει ἕνα ἔπιπλο ποὺ τὸ ἐποφθαλμιοῦσε καὶ ἄλλος, ἔφυγε.

Μὰ δὲν εἶχε κάνει δέκα βήματα στὸ δρόμο, ὅταν ἔξαφνα εἶδε τὸν ἄγνωστο νέο νὰ τὸν πλησιάζῃ καὶ μὲ τὸ καπέλλο στὸν κόρφο, νὰ τοῦ λέῃ μὲ τὸν εὐγενέστερο τόνο τοῦ κόσμου:

—Σᾶς ζητῶ ἀπείρως συγνώμην, κύριε... Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς ὑποβάλω μιὰ ἐρώτησι κάπως ἀδιάκριτη... Πήγατε στὸ παλαιοπωλεῖο εἰδικῶς γιὰ ν' ἀγοράσετε τὸ γραφεῖο αὐτὸ ἢ τὸ βρήκατε στὴν τύχη;

—Τὸ βρῆκα μᾶλλον στὴν τύχη... Εἶχα μπεῖ στὸ παλαιοπωλεῖο γιὰ νὰ βρῶ μιὰ μικρὴ πλάστιγγα γιὰ τὰ πειράματά μου...

—'Ωστε, τὸν διέκοψε ὁ νέος, δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει καὶ πολὺ τὸ γραφεῖο αὐτό;

—'Οχι, τοῦ ἀπάντησε ὁ καθηγητής. Τώρα ποὺ τὸ βρῆκα μ' ἐνδιαφέρει.

—Μήπως γιατὶ εἶνε παλαιό;...

—'Οχι δὲν μ' ἐνδιαφέρει ἡ παλαιότης του... Μοῦ ἀρέσει μόνο γιατὶ εἶνε κόμψο.

—Τότε, ρώτησε ὁ νέος, θὰ δεχόσαστε νὰ τὸ ἀνταλλάξετε μ' ἕνα ἄλλο γραφεῖο ἐπίσης κόμψο καὶ σὲ πολὺ καλύτερη κατάστασι.

—Μὰ κι' αὐτὸ εἶνε σὲ καλὴ κατάστασι κι' ἡ ἀνταλλαγὴ μοῦ φαίνεται περιττή...

—Κι' ὅμως... ἔκανε νὰ πῇ ὁ νέος. Μὰ ὁ κ. Ζερμπουὰ ἦταν ἄνθρωπος ποὺ ἐρεθιζόταν εὔκολα καὶ τὸν διέκοψε ξερά:

—Σᾶς παρακαλῶ, κύριε... Μὴν ἐπιμένετε περισσότερο...

'Ο ἄγνωστος ὅμως δὲν ἔλαβε ὑπ' ὄψει τὰ λόγια του καὶ τοῦ εἶπε:

—Δὲν ξέρω σὲ ποιὰ τιμὴ τὸ ἀγοράσατε... Πάντως ἐγὼ σᾶς προσφέρω τὰ διπλὰ γιὰ νὰ τὸ ἀγοράσω...

—'Οχι.

—Τὰ τριπλά;

—'Ω! ἂς σταθοῦμε ἐδῶ!... φώναξε ὁ καθηγητὴς νευριασμένος. Σᾶς εἶπα: δὲν τὸ πουλάω!...

Τότε ὁ νέος τὸν κύτταξε κατάματα μὲ μιὰ ἔκφρασι ποὺ ὁ κ. Ζερμπουὰ δὲν τὴν ξέχασε ποτέ, κι' ἔπειτα, χωρὶς νὰ πῇ λέξι, ἔκανε μιὰ μετάβολὴ κι' ἀπομακρύνθηκε.

. . . . . .

'Επειτ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, τὸ νεαγορασμένο ἔπιπλο ἔφτανε στὸ σπιτάκι τοῦ καθηγητοῦ, ποὺ βρισκόταν στὸ δρόμο τοῦ Ζιροφλέ. 'Ο κ. Ζερμπουά, ἀφοῦ τὸ παρέλαβε, φώναξε ἀμέσως τὴν κόρη του.

—Νὰ ἕνα δῶρο γιὰ σένα, Σουζάννα μου, τῆς εἶπε δείχνοντάς της τὸ γραφεῖο. Σοῦ ἀρέσει;

'Η Σουζάννα ἦταν ἕνα χαριτωμένο πλάσμα, διαχυτικὸ κι' εὐτυχισμένο. Ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα της καὶ τὸν φίλησε μὲ τόση χαρὰ σὰν νὰ τῆς εἶχε προσφέρει ἕνα βασιλικὸ δῶρο.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἀφοῦ τὸ τοποθέτησε στὸ δωμάτιό της, μὲ τὴ βοήθεια τῆς ὑπηρέτριας 'Ορτενσίας, καθάρισε τὰ συρτάρια καὶ ταχτοποίησε μὲ προσοχὴ τὰ χαρτιά της, τὰ κουτιὰ μὲ τὶς ἐπιστολές της, τὶς συλλογές της τῶν κάρτ - ποστάλ καὶ μερικὰ ἀναμνηστικὰ δῶρα τοῦ ἀγαπημένου της ἐξαδέλφου Φιλίππου.

Τὸ ἄλλο πρωί, στὶς ἑφτάμισι, ὁ κ. Ζερμπουὰ ἔφυγε, πηγαίνοντας στὸ Λύκειο τῶν Βερσαλλιῶν γιὰ τὸ καθημερινό του μάθημα. Στὶς δέκα, ἡ Σουζάννα, ἀκολουθῶντας μιὰ παληὰ της συνήθεια, τὸν ἐπερίμενε στὴν ἔξοδο τοῦ Λυκείου κι' ἔτσι ξαναγύρισαν μαζὺ στὸ σπίτι.

—Καὶ τὸ γραφεῖο σου; τὴ ρώτησε ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ.

—'Αληθινὰ θαῦμα! ἀπάντησε ἡ νέα. 'Η 'Ορτενσία κι' ἐγὼ γυαλίσαμε σήμερα τοὺς χαλκάδες του. Θἄλεγε κανεὶς πὼς εἶνε ἀπὸ χρυσάφι!

—'Ωστε εἶσαι εὐχαριστημένη;

—Κατενθουσιασμένη... 'Αναρωτιέμαι μάλιστα πῶς μπόρεσα νὰ κάνω ὡς τώρα χωρὶς αὐτὸ τὸ γραφεῖο...

Καί, μιλῶντας, διέσχιζαν τὸν κῆπο ποὺ βρισκόταν μπροστὰ στὸ σπίτι.

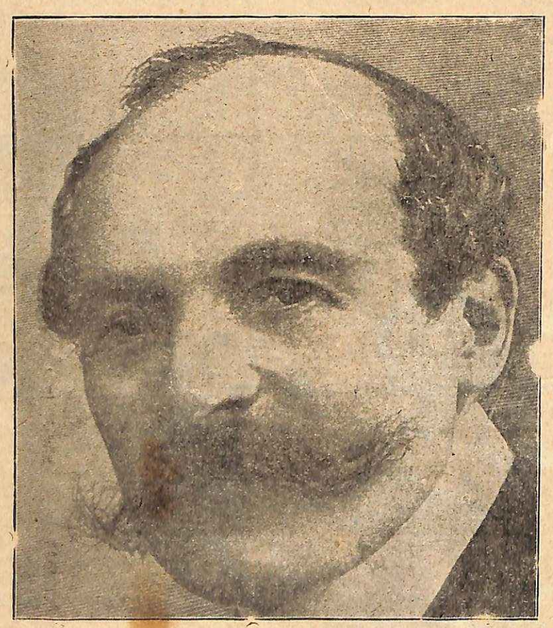
—Δὲν πᾶμε νὰ τὸ δοῦμε πρὶν ἀπ' τὸ φαγητό; εἶπε ὁ καθηγητής.

—Ναί, ἀπάντησε ἡ Σουζάννα. 'Ωραία ἰδέα!

Κι' ἀνέβηκε πρώτη. Μά, μόλις ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς κάμαρής της, ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ τρόμου.

—Τί εἶνε; ρώτησε ὁ κ. Ζερμπουά, ἀνήσυχος.

Καὶ μὲ τὴ σειρά του μπῆκε κι' αὐτὸς στὸ δωμάτιο κι' εἶδε ὅτι τὸ γραφεῖο δὲν βρισκόταν πειὰ ἐκεῖ...

'Ο Γάλλος συγγραφεὺς Μωρὶς Λεμπλάν, δημιουργὸς τοῦ περιφήμου 'Αρσὲν Λουπέν.

...Αὐτὸ ποὺ ξάφνιασε περισσότερο τὸν ἀνακριτή, ἦταν τὰ ἁπλὰ κι' ἔξυπνα μέσα ποὺ χρησιμοποίησαν αὐτοὶ ποὺ εἶχαν κλέψει τὸ γραφεῖο.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀπουσίας τῆς Σουζάννας, καὶ ἐνῶ ἡ ὑπηρέτρια ἔκανε νὰ ψώνια της, ἕνας λούστρος μὲ τὴν πλάκα τῆς ταυτότητός του, κρεμασμένη στὸ στῆθος του—οἱ γείτονες τὴν εἶδαν—εἶχε σταματήσει τὸ καρροτσάκι του μπρὸς στὸν κῆπο καὶ χτύπησε δυὸ φορὲς τὴν πόρτα. Οἱ γείτονες, ἀγροῶντας πὼς ἡ ὑπηρέτρια βρισκόταν ἔξω, δὲν ὑποψιάστηκαν τίποτε κι' ἔτσι ὁ λούστρος - λωποδύτης μπόρεσε νὰ κάνῃ τὴ δουλειά του μὲ ὅλη του τὴν ἄνεσι καὶ τὴν ἡσυχία.

Ἐπίσης καὶ κάτι ἄλλο ἦταν ἀξιοσημείωτο: κανένα ντουλάπι δὲν εἶχε παραβιαστεῖ κι' ὅλα τὰ πράγματα βρισκόντουσαν στὴ θέσι τους. Μονάχα τὸ πορτοφόλι τῆς Σουζάννας, ποὺ τὸ εἶχε ἀφήσει ἐπάνω στὸ μάρμαρο τοῦ γραφείου, ξαναβρέθηκε στὸ διπλανὸ τραπέζι μὲ ἄθικτο ἐντελῶς τὸ περιεχόμενό του, ποὺ ἐν τούτοις δὲν ἦταν εὐκαταφρόνητο. 'Ο κλέφτης λοιπὸν εἶχε μπεῖ μέσα στὸ σπίτι ἀποκλειστικῶς γιὰ νὰ πάρῃ τὸ γραφεῖο. Αὐτὸ ὅμως ἔκανε τὴν κλοπὴ περισσότερο ἀνεξήγητη, γιατὶ δὲν ἐδικαιολογεῖτο τὸ ὅτι ἕνας ἄνθρωπος εἶχε διατρέξει τόσους κινδύνους γιὰ μιὰ λεία τόσο ἀσήμαντη.

'Η μόνη ἔνδειξις ποὺ μπόρεσε νὰ δώσῃ ὁ καθηγητὴς στὸν ἀνακριτὴ ἦταν τὸ ἐπεισόδιο τῆς προηγουμένης μὲ τὸν ἄγνωστο νέο.

—'Οταν τοῦ ἀρνήθηκα κατηγορηματικὰ νὰ τοῦ πουλήσω τὸ γραφεῖο, εἶπε ὁ καθηγητής, ὁ νέος αὐτὸς ἄλλαξε ἔκφρασι καὶ μ' ἄφησε μὲ τρόπο ἀπειλητικό...

Αὐτὸ ἦταν πολὺ ἀόριστο. 'Ωστόσο ὁ ἀνακριτὴς κάλεσε κι' ἐξέτασε καὶ τὸν παλαιοπώλη. Αὐτὸς ὅμως εἶπε πὼς ἀγνοοῦσε ἐντελῶς τὸ μυστηριῶδη νέο. "Οσο γιὰ τὸ γραφεῖο, τὸ εἶχε ἀγοράσει γιὰ τετρακόσια φράγκα στὸ Σεβρέζ, σὲ μιὰ δημοπρασία συνεπείᾳ θανάτου, κι' ἐχε τὴν πεποίθησι πὼς τὸ εἶχε ξαναπουλήσει στὴν ἀξία του.

Κι' ἡ ἀνάκρισις ἐξακολούθησε, χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα...

'Ο κ. Ζερμπουὰ εἶχε πειὰ τὴ βεβαιότητα πὼς χάνοντας τὸ γραφεῖο, εἶχε ὑποστεῖ τεραστία ζημία. Εἶχε σχηματίσει τὴν ἰδέα πὼς μιὰ μεγάλη περιουσία κρυβόταν σὲ κάποιο συρτάρι του μὲ διπλὸ πάτο καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ νέος, ὁ ὁποῖος ἤξερε τὸ μυστικό, τὸ εἶχε κλέψει.

—Καὶ τί θὰ κάναμε, πατέρα μου, τὴν περιουσία αὐτή; τοῦ ἔλεγε ἡ Σουζάννα γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ.

—Τί θὰ τὴν κάναμε; τῆς ἀπαντοῦσε ἐκεῖνος. Μὰ μὲ μιὰ τέτοια προίκα, τῆς ἀπαντοῦσε ἐκεῖνος, θὰ μποροῦσες νὰ πάρῃς τὸν καλύτερο ἀριστοκράτη...

Μὰ ἡ Σουζάννα, ἡ ὁποία περιώριζε τὰ ὄνειρά της στὸν ἐξάδελφό της Φίλιππο, ἀναστέναζε πικρά. Καὶ ἡ ζωὴ μέσα στὸ μικρὸ σπίτι τοῦ κυρίου Ζερμπουὰ ἐξακολουθοῦσε, λιγώτερο ὅμως εὐθυμη ἀπὸ πρίν, λιγώτερο ξέννοιαστη, σκοτεινιασμένη ἀπὸ κάποια θλῖψι κι' ἀπογοήτευσι...

Δυὸ μῆνες πέρασαν. Καὶ ἔξαφνα, διαδοχικά, τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, τὰ πιὸ ἀπρόοπτα καὶ σοβαρὰ γεγονότα διαφραστίστηκαν, γεγονότα εὐτυχῆ καὶ ὀδυνηρὰ συγχρόνως.

Τὴν πρώτη Φεβρουαρίου, στὶς πέντε καὶ μισή, ὁ κ. Ζερμπουὰ ὁ ὁποῖος μόλις εἶχε γυρίσει στὸ σπίτι του μὲ μιὰ βραδυνὴ ἐφημερίδα στὸ χέρι, κάθησε στὴ συνηθισμένη του θέσι, φόρεσε τὰ γυαλιὰ γιὰ νὰ διαβάσῃ. 'Η πολιτικὴ δὲν τὸν ἐνδιέφερε καὶ γύρισε τὴ σελίδα. 'Αμέσως τράβηξε τὴν προσοχή του ἕνα ἄρθρο τιτλοφορούμενο:

«ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ: 'Ο ἀριθμὸς 514—σειρὰ 23, κερδίζει τρία ἑκατομμύρια φράγκα...».

'Η ἐφημερίδα τοῦ ξέφυγε ἀμέσως ἀπὸ τὰ χέρια. Οἱ τοῖχοι ἄρχισαν νὰ χορεύουν γύρω του καὶ ἡ καρδιά του ἔπαψε νὰ χτυπᾷ...

'Ο ἀριθμὸς 514—σειρὰ 23, ἦταν ὁ δικός του ἀριθμός, ἦταν τὸ λαχεῖο του. Τὸ εἶχε ἀγοράσει στὴν τύχη μόνο γιὰ νὰ φανῇ εὐγενὴς σὲ κάποιο φίλο του ποὺ τοῦ τὸ προσέφερε, ἂν καὶ δὲν ἐπίστευε στὶς εὐνοιες τῆς τύχης... Μὰ νὰ τώρα ποὺ κέρδιζε τρία ἑκατομμύρια!...

Γρήγορα - γρήγορα, ὁ καθηγητὴς ἔβγαλε τὸ σημειωματάριό του. 'Ο ἀριθμὸς 514—σειρὰ 23, ἦταν γραμμένος γιὰ νὰ τὸν θυμᾶται στὴν πρώτη σελίδα του. Μὰ τὸ λαχεῖο;...

'Αμέσως ὁ κ. Ζερμπουὰ ἔτρεξε πρὸς τὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ βρῇ τὸ κουτὶ τῶν φακέλλων, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους εἶνε γώσει τὸ πολύτιμο λαχεῖο. Μὰ μόλις ἔφτασ' ἐκεῖ, στάθηκε κλονιζόμενος, μὲ τὴν καρδιά του σφιγμένη. Τὸ κουτὶ τῶν φακέλλων δὲν ἦταν πουθενὰ καί, πρᾶγμα τρομαχτικό, θυμήθηκε ἀμέσως ὅτι εἶχε πολλὲς ἑβδομάδες νὰ τὸ ἰδῇ... Ναί, ἑβδομάδες τώρα δὲν τὸ ἔβλεπε μποστά του, ἐπάνω στὸ γραφεῖο του τὴν ὥρα ποὺ διώρθωνε τὰ θέματα τῶν μαθητῶν του.

"Εξαφνα, ἀκούγοντας βήματα στὴ σκάλα τοῦ κήπου, φώναξε:

—Σουζάννα!... Σουζάννα!...

'Η νέα δὲν ἄργησε νὰ παρουσιαστῇ. Μόλις τὴν εἶδε, ταράλισε μὲ φωνὴ πνιγμένη:

—Σουζάννα... Ποῦ εἶνε τὸ κουτί; τὸ κουτί;...

—Ποιὸ κουτί; ρώτησε ἡ νέα ξαφνιασμένη.

—Τὸ κουτὶ τῶν φακέλλων... Αὐτὸ ποὺ ἐ'χα στὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ μου.

—'Α! ἔκανε ἡ Σουζάννα. Μὰ δὲν θυμᾶσαι, πατέρα;... Τὸ φυλάξαμε μαζύ...

—Ποῦ;... Πότε;...

—'Εκεῖνο τὸ βράδυ... Θυμήσου... Τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας ποὺ ἔγινε ἡ κλοπή...

—Καὶ ποῦ τὸ φυλάξαμε; ψιθύρισε ὁ καθηγητής, τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ εἶχε σβύσει πειά.

—Μά... μέσα στὸ γραφεῖο...

—Μέσα στὸ γραφεῖο ποὺ μᾶς ἔκλεψαν;

—Ναί.

—Μέσα στὸ γραφεῖο ποὺ μᾶς ἔκλεψαν;

'Ο καθηγητὴς ἐπρόφερε τὰ λόγια αὐτὰ πολὺ σιγά, κυριευμένος πειὰ ἀπὸ ἕνα ἀκατανίκητο τρόμο. "Επειτα τῆς ἔπιασε τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε πιὸ σιγὰ ἀκόμα:

—Ἐ λοιπόν, κόρη μου, τὸ γραφεῖο αὐτὸ περιεῖχε τρία ἑκατομμύρια φράγκα... Περιεῖχε τὸν πρῶτο ἀριθμὸ τοῦ Λαχείου τοῦ Τύπου...

'Η ἔκτασις τῆς καταστροφῆς τοὺς συνέτριβε τώρα καὶ τοὺς δυό. "Εμειναν ἐπὶ ὥρα σιωπηλοὶ καὶ κανεὶς τους δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ μιλήσῃ.

Τέλος ἡ Σουζάννα ψιθύρισε:

—Μὰ αὐτὸ εἶνε τρομερό!... Δὲν μπορεῖς, πατέρα νὰ κάνῃς τίποτε γιὰ νὰ ἐμποδίσῃς τὴν ἄγνωστο νὰ ἐξαργυρώσῃ τὸ λαχεῖο...

Τότε ὁ καθηγητὴς ἀναπήδησε ζαφνικὰ καὶ φώναξε:

—Ναί!... Ναί!... Δὲν θὰ τὸ ἐξαργυρώσῃ!... Δὲν θὰ πάρῃ τὰ ἑκατομμύρια... Θὰ ὑπερασπιστῶ τὰ δικαιώματά μας ὡς τὸ τέλος, ὁτιδήποτε κι' ἂν συμβεῖ... Τὰ ἑκατομμύρια εἶνε δικά μου...

"Επειτ' ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ὁ κ. Ζερμπουὰ ἔστελνε τὸ ἀκόλουθο τηλεγράφημα:

«ΔΙΟΙΚΗΤΗΝ ΠΙΣΤΩΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ, ὁδὸς Καπουκίνων, Παρίσι.

» Εἶμαι κάτοχος τοῦ ἀριθμοῦ 514—σειρὰ 23 λαχείου τοῦ Τύπου καὶ ἀντιτίθεμαι δι' ὅλων τῶν νομίμων μέσων στὴν ἐξαργύρωσί του ἀπ' ὁποιονδήποτε ἄλλον.

Καθηγητὴς ΖΕΡΜΠΟΥΑ».

Σχεδὸν συγχρόνως ἔφτανε στὴν ἴδια Τράπεζα καὶ τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα:

«'Ο ἀριθμὸς 514—σειρὰ 23 λαχείου τοῦ Τύπου βρίσκεται στὴν κατοχή μου.

ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ».

* * *

Κάθε φορὰ ποὺ ἐπιχειρῶ νὰ διηγηθῶ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀναρίθμητες περιπέτειες ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἀποτελεῖται ἡ ζωὴ τοῦ 'Αρσὲν Λουπέν, αἰσθάνομαι μι' ἀληθινὴ σύγχυσι, γιατὶ μοῦ φαίνεται ὅτι καὶ τὸ πιὸ ἀσήμαντο ἐπεισόδιο τῆς ζωῆς του εἶνε γνωστὸ ἀπ' ὅλους ἐκείνους ποὺ θὰ μὲ διαβάσουν.

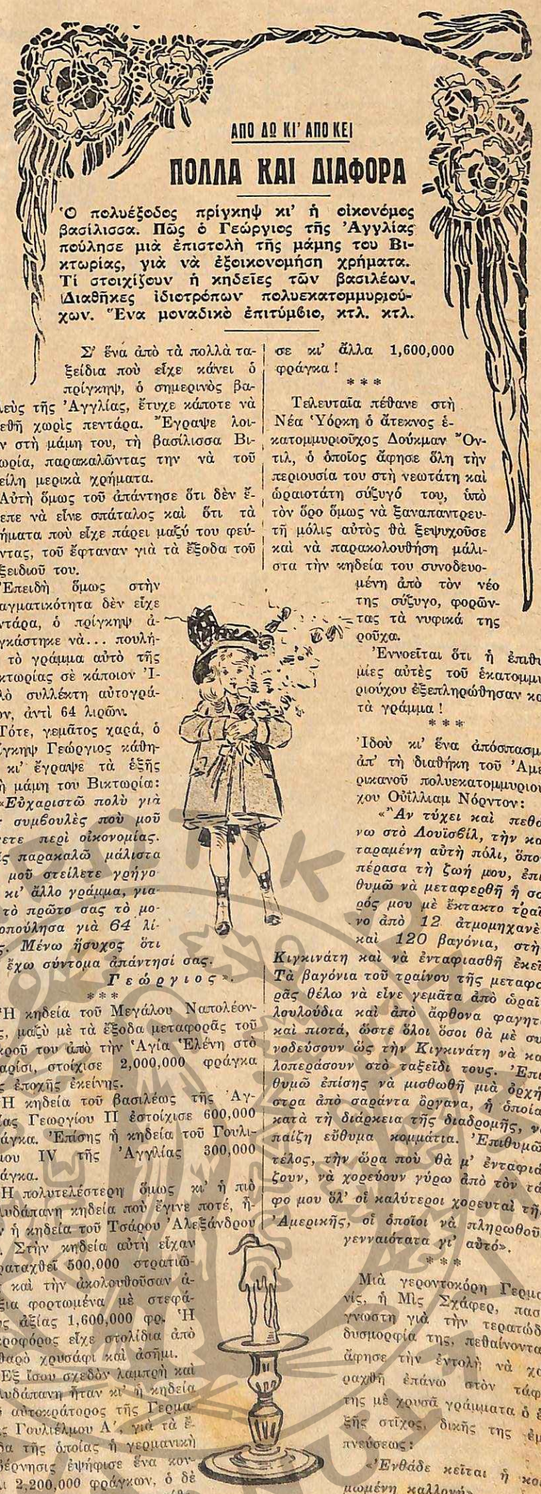
Καὶ πραγματικὰ δὲν ὑπάρχει πρᾶξις τοῦ «ἐθνικοῦ λωποδύτου τῆς Γαλλίας» ὅπως τόσο χαριτωμένα ἀποκάλεσαν τὸ Λουπέν, ποὺ νὰ μὴν ἔγινε γνωστὴ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ ποὺ νὰ μὴ σχολιάστηκε ποικιλοτρόπως...

Ποιὸς δὲν ξέρει, π. χ. τὴν παράδοξη αὐτὴ ἱστορία τῆς «Ξανθῆς Κυρίας» μὲ τὰ ἀλλόκοτα ἐπεισόδιά της ποὺ οἱ ρεπόρτερ τὰ ὠνόμασαν: *Τὸ νούμερο 514—σειρὰ 23... Τὸ ἐγκλημα τῆς Λεωφόρου 'Ανρὶ-Μαρτέν!... Τὸ γαλάζιο διαμάντι!...*

('Ακολουθεῖ)

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

'Ο πολυέξοδος πρίγκηψ κι' ἡ οἰκονόμες βασίλισσα. Πῶς ὁ Γεώργιος τῆς 'Αγγλίας πούλησε μιὰ ἐπιστολὴ τῆς μάμης του Βικτωρίας, γιὰ νὰ ἐξοικονομήσῃ χρήματα. Τί στοιχίζουν ἡ κηδεῖες τῶν βασιλέων. Διαθῆκες ἰδιοτρόπων πολυεκατομμυριούχων. "Ενα μοναδικὸ ἐπιτύμβιο, κτλ. κτλ.

Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ταξείδια ποὺ εἶχε κάνει ὁ πρίγκηψ, ὁ σημερινὸς βασιλεὺς τῆς 'Αγγλίας, ἔπιγε κάποτε νὰ βρεθῇ χωρὶς πεντάρα. 'Έγραψε λοιπὸν στὴ μάμη του, τὴ βασίλισσα Βικτωρία, παρακαλῶντας την νὰ τοῦ στείλῃ μερικὰ χρήματα.

Αὐτὴ ὅμως τοῦ ἀπάντησε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ εἶνε σπάταλος καὶ ὅτι τὰ χρήματα ποὺ εἶχε πάρει μαζύ του φεύγοντας, τοῦ ἔφταναν γιὰ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδιοῦ του.

'Επειδὴ ὅμως στὴν πραγματικότητα δὲν εἶχε πεντάρα, ὁ πρίγκηψ ἀναγκάστηκε νὰ... πουλήσῃ τὸ γράμμα αὐτὸ τῆς Βικτωρίας σὲ κάποιον 'Ιταλὸ συλλέκτη αὐτογράφων, ἀντὶ 64 λιρῶν.

Τότε, γεμάτος χαρά, ὁ πρίγκηψ Γεώργιος κάθησε κι' ἔγραψε τὰ ἑξῆς στὴ μάμη του Βικτωρία:

«Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὶς συμβουλὲς ποὺ μοῦ δίνετε περὶ οἰκονομίας. Σᾶς παρακαλῶ μάλιστα νὰ μοῦ στείλετε γρήγορα κι' ἄλλο γράμμα, γιατὶ τὸ πρῶτο σας τὸ μοσχοπούλησα γιὰ 64 λίρες. Μένω ἥσυχος ὅτι θὰ ἔχω σύντομα ἀπάντησί σας.

Γεώργιος».

* * *

'Η κηδεία τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, μαζὺ μὲ τὰ ἔξοδα μεταφορᾶς τοῦ νεκροῦ του ἀπὸ τὴν 'Αγία 'Ελένη στὸ Παρίσι, στοίχισε 2,000,000 φράγκα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

'Η κηδεία τοῦ βασιλέως τῆς 'Αγγλίας Γεωργίου Π' ἐστοίχισε 600,000 φράγκα. 'Επίσης ἡ κηδεία τοῦ Γουλιέλμου IV τῆς 'Αγγλίας 300,000 φράγκα.

'Η πολυτελέστερη ὅμως κι' ἡ πιὸ πολυδάπανη κηδεία ποὺ ἔγινε ποτέ, ἦταν ἡ κηδεία τοῦ Τσάρου 'Αλεξάνδρου Β'. Στὴν κηδεία αὐτὴ εἶχαν παραταχθεῖ 500,000 στρατιῶτες καὶ τὴν ἀκολουθοῦσαν ἁμάξια φορτωμένα μὲ στεφάνους ἀξίας 1,600,000 φρ. 'Η νεκροφόρος εἶχε στολίδια ἀπὸ καθαρὸ χρυσάφι καὶ ἀσῆμι.

'Εξ ἴσου σχεδὸν λαμπρὴ καὶ πολυδάπανη ἦταν κι' ἡ κηδεία τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας Γουλιέλμου Α', γιὰ τὰ ἔξοδα τῆς ὁποίας ἡ γερμανικὴ κυβέρνησις ἐψήφισε ἕνα κονδύλι 2,200,000 φράγκων, ὁ δὲ δῆμος τοῦ Βερολίνου προσέθεσε κι' ἄλλα 1,600,000 φράγκα!

* * *

Τελευταῖα πέθανε στὴ Νέα 'Υόρκη ὁ ἄτεκνος ἑκατομμυριοῦχος Δούκμαν "Οντιλ, ὁ ὁποῖος ἄφησε ὅλη τὴν περιουσία του στὴ νεωτάτη καὶ ὡραιοτάτη σύζυγό του, ὑπὸ τὸν ὅρο ὅμως νὰ ξαναπαντρευτῇ μόλις αὐτὸς θὰ ξεψυχοῦσε καὶ νὰ παρακολουθήσῃ μάλιστα τὴν κηδεία του συνοδευομένη ἀπὸ τὸν νέο της σύζυγο, φορῶντας τὰ νυφικά της ροῦχα.

'Εννοεῖται ὅτι ἡ ἐπιθυμίες αὐτὲς τοῦ ἑκατομμυριούχου ἐξεπληρώθησαν κατὰ γράμμα!

* * *

'Ιδοὺ κι' ἕνα ἀπόσπασμα ἀπ' τὴ διαθήκη τοῦ 'Αμερικανοῦ πολυεκατομμυριούχου Οὐίλλιαμ Νόρντον:

«*"Αν τύχει καὶ πεθάνω στὸ Λουϊσβίλ, τὴν καταραμένη αὐτὴ πόλι, ὅπου πέρασα τὴ ζωή μου, ἐπιθυμῶ νὰ μεταφερθῇ ἡ σορός μου μὲ ἑκτακτο τραῖνο ἀπὸ 12 ἀτμομηχανὲς καὶ 120 βαγόνια, στὴν Κιγκινάτη καὶ νὰ ἐνταφιασθῇ ἐκεῖ. Τὰ βαγόνια τοῦ τραίνου τῆς μεταφορᾶς θέλω νὰ εἶνε γεμάτα ἀπὸ ὡραῖα λουλούδια καὶ ἀπὸ ἄρθονα φαγητὰ καὶ πιστά, ὥστε ὅλοι ὅσοι θὰ μὲ συνοδεύσουν ὡς τὴν Κιγκινάτη νὰ καλοπεράσουν στὸ ταξεῖδι τους. 'Επιθυμῶ ἐπίσης νὰ μισθωθῇ μιὰ ὀρχήστρα ἀπὸ σαράντα ὄργανα, ἡ ὁποία, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς διαδρομῆς, νὰ παίζῃ εὔθυμα κομμάτια. 'Επιθυμῶ, τέλος, τὴν ὥρα ποὺ θὰ μ' ἐνταφιάζουν, νὰ χορεύουν γύρω ἀπὸ τὸν τάφο μου ὅλ' οἱ καλύτεροι χορευτὰ τῆς 'Αμερικῆς, σὲ ὁποῖοι νὰ πληρωθοῦν γενναιόστατα γι' αὐτό».*

* * *

Μιὰ γεροντοκόρη Γερμανίς, ἡ Μὶς Σχάφερ, πασίγνωστη γιὰ τὴν τερατώδη δυσμορφία της, πεθαίνοντας ἄρησε τὴν ἐντολὴ νὰ χαραχθῇ ἐπάνω στὸν τάφο της μὲ χρυσὰ γράμματα ὁ ἑξῆς στίχος, δικῆς της ἐμπνεύσεως:

«Ἐνθάδε κεῖται ἡ κοιμωμένη καλλονή».

(Συνέχεια έκ τοῦ προηγουμένου)

Ο Λαέρτης ἀντάλλαξε τότε μιὰ ἐκφραστικὴ ματιὰ μὲ τὸ μαρκήσιο ντὲ Κυπριάνι, ὁ ὁποῖος εἶχε συρθεῖ, παρ' ὅλες τὶς πληγές του, ὡς τὸν ἀναίσθητο Σπάντα. Κατάλαβαν κι' οἱ δυὸ ὅτι εἶχαν πέσει ἀκόμα μιὰ φορὰ σὲ μι' ἄτιμη καὶ ἀνανδρη παγίδα τῶν ἐχθρῶν τους.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς χωρικούς, κατόπιν παρακλήσεως τοῦ Λαέρτη, ἔτρεξαν ὡς τὰ γειτονικὰ χωράφια κι' ἔφεραν τὰ κάρρα τους, ἁπάνω στὰ ὁποῖα φόρτωσαν τοὺς πληγωμένους. Ὁ κόμης Σπάντα, νοιώθοντας νὰ τὸν ἀναστηκώνουν, συνῆλθε καὶ μισάνοιξε τὰ μάτια του.

—Εἶνε τὸ τελευταῖο ταξεῖδι, ψιθύρισε. Χαίρετε, φίλοι μου...

Καὶ ἡ πονεμένη συνοδεία ξεκίνησε, διευθυνομένη πρὸς τὸ γειτονικὸ χωριό. Πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα, ἀκολουθοῦσαν γεμᾶτοι χαρὰ κι' ἐλπίδα, τὸ δρᾶμο ποὺ θὰ τοὺς ὁδηγοῦσε στὴν πατρίδα τους... Μὰ τώρα ἡ συμφορὰ κι' ἡ ἀπελπισία τοὺς εἶχε χτυπήσει.

. . . . . .

Ὁ κόμης ντὲ Φόρφελντ, ὁ ὁποῖος ἦταν κατενθουσιασμένος γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ ἐγκλήματός του, ἔβγαλε ἕνα μούγκρισμα μανίας μαθαίνοντας πὼς οὔτε ὁ Σπάντα, οὔτε ὁ Κυπριάνι εἶχαν σκοτωθεῖ καὶ πὼς ὁ γιατρὸς ποὺ τοὺς περιποιόταν εἶχε πολλὲς ἐλπίδες νὰ τοὺς σώσῃ. Ἤθελε νὰ μείνῃ ἐκεῖ γιὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ καὶ δεύτερη ἀπόπειρα ἐναντίον τους, μὰ ὁ Κόκκινος Τζίλ τὸν πληροφόρησε πὼς ἡ δικαιοσύνη εἶχε ἀναστατωθεῖ κι' οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ, ἀγαναχτισμένοι γιὰ ἕνα τόσο φριχτὸ ἔγκλημα ζητοῦσαν τὴν παραδειγματικὴ τιμωρία τῶν δολοφόνων. Παρ' ὅλους δὲ τοὺς τίτλους του τοῦ κόμητος καὶ τοῦ βαρώνου, ὁ Ἐρρίκος ντὲ Φόρφελντ φοβόταν μήπως τὸν ἀνακαλύψουν καὶ τὸν συλλάβουν. Μονάχα, ὅταν ἔβγαινε ἀπὸ τὰ σύνορα τοῦ Τυρόλου, θὰ ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του ἐν ἀσφαλείᾳ. Ἔπρεπε ὅμως νὰ εἰδοποιήσῃ τὴ Μαλφιέρα γιὰ ὅσα εἶχαν συμβεῖ. Γι' αὐτό, μόλις βρέθηκε ἔξω ἀπ' τὸ χωριό, ὕδβασις πειὰ ὅτι δὲν τὸν καταδίωκαν, κράτησε τὸ ἄλογό του, καί, γυρίζοντας πρὸς τὸν Κόκκινο Τζίλ, τοῦ εἶπε:

—Θὰ γυρίσῃς στὴν Ἰταλία καὶ θὰ διηγηθῇς στὴν σύζυγό μου ὅλα ὅσα ξέρεις. Μονάχα πρόσεχε ἀπὸ κάποια γέφυρα...

Ἕνα χαμόγελο πρόστυχο καὶ σκληρὸ ζωγραφίστηκε στὰ χαρακτηριστικά του, καθὼς πρόφερε τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια... Καὶ ὁ Κόκκινος Τζίλ, βλέποντας ὅτι δὲν εἶχε πειὰ νὰ κάνῃ τίποτε ἢ μᾶλλον νὰ κερδίσῃ τίποτε κοντὰ στὸν ἄλλιο αὐτὸ εὐπαρίδιν, ξαναπῆρε μ' εὐχαριστησι τὸν τὸ δρόμο τῆς Ἰταλίας.

Ὅσο γιὰ τὸ Γερμανό, αὐτός, ἀκολουθούμενος πάντοτε ἀπὸ τοὺς δυὸ πολεμιστάς του, ἐξακολουθοῦσε νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ βορρᾶ, πηγαίνοντας νὰ δῇ τί ἀπόμενε ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ Γκόλγουορθ, τὴ φεουδαρχικὴ αὐτὴ κατοικία τῶν προγόνων του. Ἐντωμεταξύ, ὁ Κόκκινος Τζίλ εἶχε φτάσει στὴ Βενετία. Μὰ δὲν βρῆκε ἐκεῖ τὴ Μαλφιέρα, γιατὶ ἡ σατανικὴ γυναίκα ε'γε φύγει γιὰ τὸ Μιλάνο, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ σχετικῶς τὸ σύζυγό της.

Πήγαινε νὰ συναντήσῃ ἐκεῖ τὸ θυμα της, τὸ νεαρὸ ἀξιωματικὸ Δεόνιο καὶ δὲν τὴ συνέφερε νὰ μάθῃ ὁ Φόρφελντ τίποτε.

Ὡστόσο, ὁ Κόκκινος Τζίλ πῆγε στὸ σπίτι τῆς Ντομβίνκας, ὅπου ἡ παλιὰ εὐνουμένη τοῦ βασιλέως τῆς Νεαπόλεως εἶχε ἀφήσει τὴ διεύθυνσί της. Τῆς ἔστειλε λοιπὸν τὴν ἀκόλουθη σύντομη ἐπιστολή:

«***Ὁ μαρκήσιος ντὲ Κυπριάνι, ὁ κόμης Σπάντα καὶ οἱ σύντροφοί τους βρίσκονται στὸ χωριὸ Βεζῶρεν, στὸ Τυρόλο, τραυματισμένοι σοβαρὰ ἀπὸ τὴν πτῶσι μιᾶς γέφυρας. Μονάχα ὁ Λαέρτης κι' οἱ δυὸ ἠθοποιοὶ εἶνε σῶοι καὶ ὑγιεῖς***».

Ἀφοῦ ἔστειλε τὴν ἐπιστολὴ αὐτή, ὁ Ἀτσίγγανος περίμενε ὑπομονετικὰ τὶς διαταγὲς τῆς τρομερῆς Μαύρης Δουκίσσης.

Ἐντωμεταξύ, πῆγε νὰ συναντήσῃ τὴ γρηὰ Σάβα, ἡ ὁποία ἐπίσης βρισκόταν στὴ Βενετία.

VIII

ΠΑΣΜΕΝΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ!

Σπρωγμένος ἀπὸ τὰ ἔνστικτά του, ὁ Κόκκινος Τζὶλ πῆγαινε καὶ πλανιόταν συχνὰ γύρω ἀπὸ τὸ ἀνάκτορο Ντιμίτρι, τὴν κατοικία τῆς Μινιόν καὶ τοῦ Γουλιέλμου.

Ἔτσι, μιὰ μέρα εἶδε ἕναν ὑπηρέτη νὰ φεύγῃ καὶ νὰ ξαναγυρίζῃ φορτωμένος ψώνια. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἀτσίγγανος βρισκόταν τὴν ἴδια ὥρα στὸ ἴδιο μέρος. Εἶδε πάλι τὸν ὑπηρέτη νὰ βγαίνῃ ἔξω, τὸν παρακολούθησε καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ τὸν φώναξε. Ὁ ὑπηρέτης γύρισε ἀμέσως πίσω.

—Ἐ, σύντροφε, τοῦ εἶπε ὁ Ἀτσίγγανος. Σοῦ ἔπεσε αὐτὸ τὸ ἀσημένιο δουκάτο.

Ὁ ὑπηρέτης ἄρχισε νὰ ψάχνεται, ἀνοιγοκλείνοντας τὰ μάτια του. Μὰ δὲν εἶχε χάσει τίποτε. Μὰ ἀφοῦ τοῦ ἔδειναν ἕνα δουκάτο, γιατί νὰ μὴ τὸ πάρῃ; Καὶ πραγματικὰ τὸ πῆρε, ἐνῶ ὁ Ἀτσίγγανος σκέφτηκε:

«Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πουλιέται εὔκολα. Μπορῶ νὰ τὸ καταφέρω μαζύ του».

Τὴν ἄλλη μέρα πάλι ὁ Κόκκινος Τζὶλ παραμόνευε ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνάκτορο Ντιμίτρι καί, μόλις εἶδε τὸν ὑπηρέτη νὰ βγαίνῃ ἔξω, τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε, χωρὶς περιστροφές:

—Μὲ γέλασες χτές, σύντροφε, λέγοντας πὼς τὸ δουκάτο ποὺ βρῆκα, ἦταν δικό σου. Ἀνακάλυψα τὸ πραγματικὸ ἰδιοκτήτη του... Ἦλα μαζύ μου ὡς τὸν ἀστυνόμο, μὲ τὸν ὁποῖο κανόνισά τα ὅπως θέλεις...

Ὁ ὑπηρέτης ταράχτηκε κι' ἔβλεπε κιόλας τὸν ἑαυτό του μέσα στὴ φυλακή.

—Ἄ! δὲν σοῦ ἀρέσει αὐτό! εἶπε ὁ Ἀτσίγγανος, ὁ ὁποῖος παρακολουθοῦσε τὴν ἔκφρασι τῆς φυσιογνωμίας του. Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σένα!... Ἂν θέλεις ὅμως νὰ μὴν ἔχῃς κακὰ ξεμπερδέματα, μπορεῖς νὰ μοῦ προσφέρῃς καὶ σὺ μιὰ ὑπηρεσία! Ἄκουσε! Ἤμουν ἄλλοτε στὴν ὑπηρεσία τοῦ μεγάλου ἄρχοντος ποὺ κατοικοῦσε πρὶν ἀπ' τοὺς κυρίους σου σ' αὐτὸ τὸ παλάτι... Εἶχα μαζέψει μερικὲς οἰκονομίες, ὅπως πρέπει νὰ κάνῃ κάθε ἔξυπνος ὑπηρέτης, καὶ τὶς εἶχα κρύψει σ' ἕνα μέρος ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ φανερώσω... Θέλω λοιπὸν ἀπὸ σένα νὰ κανονίσῃς τὰ πράγματα ἔτσι, ὥστε νὰ μπῶ μέσα στὸ παλάτι, χωρὶς νὰ μ' ἀντιληφθῇ κανεὶς καὶ νὰ ξαναπάρω τὶς οἰκονομίες μου... Ἔχω καμμιὰ ἑκατοστὴ δουκάτα καὶ θὰ σοῦ δώσω καὶ σένα μερικά... Βλέπεις, εἶμαι γενναιόδωρος...—

—Ἀδύνατον! τραύλισε ὁ ὑπηρέτης. Ἔχουν δοθεῖ αὐστηρότατες διαταγὲς νὰ μὴ μπαίνῃ κανένας ξένος, στὸ παλάτι, ἔπειτα ἀπὸ τὴν τελευταία ἀπόπειρα ποὺ ἔγινε ἐναντίον τοῦ κυρίου μου.

—Ποιὰ ἀπόπειρα; ρώτησε ὁ Ἀτσίγγανος, στὸν ὁποῖο ἡ Μαλφιέρα δὲν εἶχε πεῖ τίποτε γιὰ τὴν ἀποτυχημένη ἀπόπειρά της νὰ δηλητηριάσῃ τὸ Γουλιέλμο.

Ἡ διήγησις ποὺ τοῦ ἔκανε σχετικῶς ὁ ὑπηρέτης ἄναψε περισσότερο τὴν ἐπιθυμία του νὰ μπῇ μέσα στὸ παλάτι. Ἡ Μαλφιέρα θὰ τὸν ἀντάμειβε βασιλικὰ ἂν πετύχαινε ἐκεῖνος σ' αὐτὸ ποὺ εἶχε ἀποτύχει ἡ ἴδια.

—Βλέπετε—εἶπε ὁ ὑπηρέτης τελειώνοντας τὴ διήγησί του—ὅτι μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ κάνω αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶτε...

—Ἐ τότε, ἀπάντησε σκληρὰ ὁ Ἀτσίγγανος, πᾶω κι' ἐγὼ στὸν Ἀστυνόμο. Ἐσὺ μπορεῖς νὰ μὴν ἔρθῃς. Ἡ Ἀστυνομία ξέρει ποῦ θὰ σὲ βρῇ... Ἂν ὅμως μὲ βοηθήσεις νὰ πάρω τὰ χρήματά μου, θὰ σοῦ δώσω τὰ μισά.

Ὁ ὑπηρέτης δίστασε ἀκόμα λίγο κι' ἔπειτα, χαμηλώνοντας τὴ φωνή του καὶ τὸ κεφάλι του, εἶπε:

—Δέχομαι. Σὲ περιμένω αὔριο τὸ βράδυ, στὶς δέκα ἡ ὥρα στὴν πορτοῦλα τοῦ κήπου. Ἀπὸ κεῖ, θὰ μποῦμε στὰ ὑπόγεια.

Καὶ χωρίστηκαν, γιατὶ ὁ Κόκκινος Τζὶλ δὲν ἤθελε νὰ τὸν δῇ κανεὶς μαζύ του.

Κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἕνα σύδεντρο, ἕνας νέος, ποὺ φαινόταν σὰν ἄρρωστος, ἄκουγε τὰ λόγια αὐτὰ τῶν δυὸ ἀθλίων. Ὁ νέος αὐτὸς ἦταν ὁ Φορτουνάτο. Δὲν εἶχε καταθλιφθῆ ἀκόμα στὴ συνομιλία, μὰ δὲν μ'φέβαλε καθόλου ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ κάποια νέα ἀτιμία.

Ὅταν λοιπὸν ὁ Τζὶλ ἀπομακρύνθηκε. παρακολούθησε τὸν ὑπηρέτη καί, ὅταν ἐκεῖνος μπῆκε στοὺς κήπους τοῦ ἀνακτόρου Ντιμίτρι, ὥρμησε ἐναντίον του, τὸν σώριασε κάτω καὶ τὸν ἔδεσε μὲ τὴ ζώνη του.

Ὁ ὑπηρέτης βλέποντας πὼς εἶχε ἀποκαλυφθεῖ, ἀναγνωρίζοντας τὸ Φορτουνάτο, οὔτε σκέφτηκε κὰν ν' ἀμυνθῇ.

—Ἔλεος! ἱκέτευσε! Μὴ μὲ καταστρέφετε!

Ὁ Φορτουνάτο οὔτε κὰν τοῦ ἀπάντησε. Μά, δεμένο καλῶς τὸν εἶχε τὸν τράβηξε ὡς τὴν ὄχθη τοῦ καναλιοῦ. Μιὰ κραυγὴ ἀπελπισίας ξέφυγε ἀπ' τὰ χείλη του ὅταν εἶδε τὸ νερὸ μπροστά του... Τότε ὁ γενναῖος ὁρεινὸς τοῦ ἔδωσε μιὰ κλωτσιὰ κι' ὁ ὑπηρέτης χάθηκε μέσα στὰ θολὰ νερὰ τοῦ καναλιοῦ.

—Ἔτσι ἂς χαθοῦν ὅλοι οἱ προδότες! προσέπε ὁ Φορτουνάτο.

Κι' ἔμεινε ὄρθιος, ἀκίνητος, ὅμοιος μὲ δικαιοκρίτη.

. . . . . .

Ἡ κραυγὴ τῆς ἀγωνίας τοῦ ὑπηρέτη, ἀκούστηκε σ' ὅλο τὸ παλάτι Ντιμίτρι, μέσα στὴ νυχτερινὴ γαλήνη.

Ἡ Ἔλενα, ἡ ὁποία βρισκόταν στὸ δωμάτιο τοῦ Γουλιέλμου, ἄκουγε ντὰ τὴν, ἔγινε κατάλληλη. Καὶ ὥρμησε ἔξω γεμάτη ἀγωνία, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὴν κ. Μάϊστερ.

Ἔπειτ' ἀπὸ λίγο, ἔφτασε στὸν τόπο τοῦ δράματος. Βλέποντας τὸν Φορτουνάτο ἐκεῖ, τὸν ρώτησε:

—Τί εἶνε, Φορτουνάτο; Εἶδες τί συνέβη;

—Ναί, ἀπάντησε σοβαρὰ ἡ νέα.

Καὶ προφέροντας αὐτὰ τὰ λόγια, κύτταξε ἐπίτηδες τὴ μαρκησία ντὲ Κυπριάνι. Ἔπειτα, μὲ φωνὴ ὑπόκωφη καὶ βαθειά, τῆς διηγήθηκε τί εἶχε συμβεῖ...

Ἡ Ἔλενα ἄκουγε κατάπληκτη τὴ διήγησί του. Συγχρόνως μ' αὐτὴν τὴν ἄκουγε καὶ ἡ μητέρα τοῦ Γουλιέλμου, ἡ ὁποία, ὅταν ὁ νέος τελείωσε, τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ σκληρή:

—Ἀσφαλῶς, ἤθελαν νὰ μοῦ σκοτώσουν τὸ παιδί μου. Καλὰ ἔκανες ποὺ τὸν ἔπνιξες... Σ' εὐχαριστῶ, Φορτουνάτο...

Πλάι - πλάι, ἡ δυὸ γυναῖκες ξαναπῆραν τὸ δρόμο τοῦ ἀνακτόρου. Ἡ σκέψεις τους ἦσαν τόσο πολλές, ὥστε δὲν τοὺς ἔφιναν καιρὸ γιὰ νὰ μιλήσουν.

Ὁ Φορτουνάτο εἶχε μείνει μόνος μέσ' στὸ σκοτάδι, στὸ μέρος τοῦ δράματος καὶ προσπαθοῦσε ν' ἀνακαλύψῃ ποιὸς μποροῦσε νὰ ἦταν ὁ συνέχοχος τοῦ προδότη ὑπηρέτη.

—Τί σημασία ἔχει, εἶπε στὸ τέλος, ἀφοῦ θὰ ξαναρθῇ... Θὰ τὸν ἰδῶ ἀπὸ πιὸ κοντὰ αὐτὴ τὴ φορά...

Πραγματικά, ὁ Φορτουνάτο εἶχε πάρει πειὰ τὴν ἀπόφασί του... Θ' ἀντικαθιστοῦσε αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸν ὑπηρέτη, τοῦ ὁποίου τὸ πτῶμα παρέσυραν τώρα τὰ κύματα πρὸς τὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα... Ἔτσι, θὰ ἔμπαζε τὸν ἄγνωστο μέσα στὸ ἀνάκτορο... Καὶ μόλις τὸν ἔμπαζε, ἡ πόρτες θἄκλειναν πίσω του, καὶ τότε θὰ τὸν ἀνάγκαζε νὰ τοῦ φανερώσῃ τὴν ταυτότητά του, νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ τοὺς σκοπούς του, νὰ τοῦ καταγγείλῃ τοὺς συνενόχους του καὶ στὸ τέλος θὰ γινόταν πάλι ὁ ἴδιος δικαστὴς καὶ δήμιος τοῦ ἀγνώστου.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Φορτουνάτο, κατόπιν παρακλήσεως τῆς Ἔλενας, διηγήθηκε στὸ γέρο κι' ἀφοσιωμένο Οὐμβέρτο ὅλα ὅσα εἶχε δεῖ καὶ περιέγραψε τὸν ἄγνωστο.

Ἡ Ἔλενα, ἀπὸ τὴν περιγραφή του, δὲν δυσκολεύτηκε ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν Κόκκινο Τζίλ. Κατόπιν, ὅταν ὁ Φορτουνάτο ἐξέθεσε τὰ σχέδιά του, ὁ Οὐμβέρτος, ὄχι μόνο τὰ ἐπιδοκίμασε, ἀλλὰ καὶ θέλησε νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Μὰ ἡ Ἔλενα ἀντιτάχθηκε.

—Πρέπει ν' ἀπευθυνθοῦμε στὴ δικαιοσύνη, εἶπε. Αὐτὸς ὁ Ἀτσίγγανος δὲν εἶνε ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἐκτίθενται μόνοι τους στὸν κίνδυνο... Θὰ ἔχῃ καὶ συνενόχους... Θὰ ἦταν λοιπὸν τρέλλα νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσετε σεῖς, ἕνας γέρος κι' ἕνας πληγωμένος...

—Ἡ δικαιοσύνη,—ἀπάντησε ὁ Φορτουνάτο— εἶνε τὸ σπαθί, ἡ μᾶλλον εἶν' ἕνα ὅπλο λιγώτερο εὐγενικό, τὸ ἐγχειρίδιο...

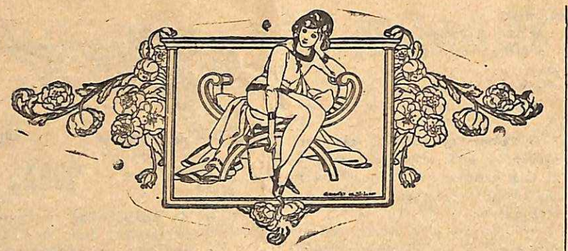
—Ὁ Φορτουνάτο ἔχει δίκηο... συμπλήρωσε ὁ Οὐμβέρτος. Οἱ Ἀστυνομικοὶ δὲν θἄκαναν τίποτε ἄλλο παρὰ ν' ἀπομακρύνουν τοὺς ἐγκληματίες μὲ τὴν παρουσία τους... Ἀφῆστε μας νὰ ἐφαρμόσουμε, κυρία, τὸ σχέδιό μας...

Ἕνα σύννεφο ἔννοιας πέρασε ἀπ' τὸ μέτωπο τῆς Ἔλενας. Ἔβλεπε μὲ τὴ φαντασία της τὴ σύγκρουσι μὲ τοὺς λῃστὰς καὶ κυριεύθηκε ἀπὸ φρίκη.

—Κάνετε λοιπὸν ὅ,τι θέλετε, εἶπε μὲ φωνὴ θλιμμένη. Μά, ἂν ὑποκύψετε, μάθετε ὅτι οἱ δολοφόνοι γιὰ νὰ φτάσουν ὣς τὰ παιδιά μου, θὰ περάσουν ἀπ' τὸ πτῶμα τῆς Ἔλενας Φράντσια.

Ἡ ὑπόλοιπες ὧρες τῆς ἡμέρας πέρασαν γιὰ τοὺς κατοίκους τοῦ ἀνακτόρου Ντιμίτρι, μέσα σὲ μιὰ ἀναμονὴ γεμάτη ἀγωνία.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥΞΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΜΙΝΙΟΝ

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

Η ΣΠΑΝΙΟΛΑ

(Τοῦ Σ. Μορένο).

ΞΕΝΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΦΤΩΧΗ ΚΑΡΔΙΑ

Καρδιὰ φτωχή, σκυμμένη σὰν ιτιά,
τῆς ἐμμορφιᾶς σ' ἐθάμπωσ' ἡ ἀχτίδα.
τὴν ἔβλεπες μ' ἀγόραγαν ματιὰ
κι' ἀγαποῦσες χωρὶς καμμιὰν ἐλπίδα.
Ἐὴν' ἡ ζωή μας ἄγρια νυχτιὰ—
ἔτσι προχτὲς τὸ βράδυ πάλιν εἶδα
νὰ τραγουρνᾶ στοῦ λύχνου τὴ φωτιὰ
μιὰ μυριοπλουμισμένη χρυσαλλίδα.
Ἀγάπησε τὴ λάμψι, μὰ δὲν φτοίει.
Γυρνᾶ, τὴν πλησιάζει, ἀλλὰ καίει:
τὶς γρήγορες φτεροῦγες τῆς ζωῆς.
Καρδιὰ φτωχή, χωρὶς ἐλπίδα μία,
εἶχε ὅπως σὺ τὴν ἴδια ἀδυναμία
κι' ἀγάπησες φωτιὰ γιὰ νὰ καῇς.

Ι. ΠΟΔΕΜΗΣ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Πλάστη μου, Χριστὲ ποὺ πέ- (θανες γιὰ μένα,
τα γεράκια σου φιλῶ τὰ (σταυρωμένα!
Κάμε νὰ γενῶ, Χριστέ μου, (σὰν πεύτνω
στρατιώτης σου στὸν οὐρανὸν (ἀπάνω!
Σὰν τοὺς μάγους σου ποὺ ὡ- (δήγησε τ' ἀστέρι
καὶ τὸ λίβανο, τὴ σμύρνα σοῦ- (χαν φέρει,
κι' ἡ ψυχοῦλα μου σ' ἐσέ, μ' (ἀγγέλους ταῖρι,
σμύρνα, λίβανο τὴν πίστι της (θὰ φέρῃ...
Μὰ λυπήσου με τώρα ποὺ ζῶ (μακρυὰ τῆς...
Κάμε γιὰ νὰ ζῶ νάμαι κεῖ (σιμά της...
Κι' ἡ ψυχοῦλα μου σ' ἐσέ, μὲ κεῖνη (ταίρι,
σμύρνα, λίβανο τὸν ἔρωτα θὰ φέρῃ!

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΣΕ ΕΙΚΟΝΑ

Ἐσὺ ποὺ ἀντίκρυ μου σεμνὴ
καὶ μὲ βαθειὰ κυττᾶς γαλήνη,
ποὺ ὁ κόσμος δὲ σὲ συγκινεῖ
κι' ὡστόσο ἔρχεις καλωσύνη,
Ποὺ ὅταν πονῶ χαμογελᾶς
κι' ὅταν στενάζω δὲν σαλεύεις,
ποὺ οὔτε μιὰ λέξι δὲν μιλᾶς
κι' ὡστόσο ξύπνησα γαμψεύεις.
Ἰδοὺ ὁλόγυρα στὴν ὡμορφιὰ
σὰν ἄστρο τὶς ἀχτίδες χύνεις
στὴν ἔρμη μου τὴ συντροφιὰ
καὶ σὲ σκοτάδι δὲν μ' ἀφίνεις.
Πὼ μὲ κυττᾶς μὲ συλλογή,
σὲ κούφιες δυθύμενες ἐλπίδες,
σὰν νάσαι ἀγάπης μιὰ πηγή,
ὄνειρο θεῖο σὰν νὰ εἶδες.
Σὰν νὰ μαντεύῃς πὼς (ἐδῶ
τοῦ κάκου ἀληθινὴ (γυρεύω,
ἀληθινὴ νὰ (ἐδῶ
ἀγάπη (ἐδῶ

καὶ πὼς φαντάσματα λατρεύω.
Ἐσὺ ποὺ ἀγγέλοι τοῦ οὐρανοῦ
σὲ ζωγραφίσαν ἐδῶ κάτου,
νὰ φέγγῃς τοῦ θολοῦ μου νοῦ
στὴ μαύρη τὴν ἀπελπισιά του.
Ἄχ, ἄφησέ μου νὰ σοῦ πῶ
τὰ λόγια μου τὰ πονεμένα,
ἄφιν' ἐσένα ν' ἀγαπῶ,
ἀναίσθητή μου εἰκόνα, ἐσένα!

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΣΤΗΝ ΚΟΡΗ ΜΟΥ

Ἕνα τραγοῦδι τὸ πρωΐ,
κι' ἄλλοι μου σὰν ἀργήσῃ.
Τρέμ' ἡ καρδιά μου νὰ φανῇσ
κι' εἶνε κομμένη μου ἡ πνοή.
Χίλιων πουλιῶν ὀχλαλοή
καὶ κελαϊδίσματα ἀκόμα βρύσι,
τραγοῦδι νὰ σὲ πῶ ἢ μεθύσι;
"Ω, δοξασμένοι νάναι μου θ
(Θεοί!
Καὶ σέ, βασιλεμένη μου (ζωή,
χαρά σου τέτοια δύσι,
ξερὸ κλαδὶ ποὺ τῶχει ἀγγίσει
μιὰν αὔρα καὶ τὸ κάνει νὰ
(θροῇ.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΙ ΜΕ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Εἶπαν τὰ ρόδα τ' ἀνθισμένα:
—Φαιδρὸ τραγοῦδι πειὰ κα- (νένα
γιὰ μᾶς δὲν εἶνε;...
Κι' εἶπες κι' ἐσύ, σπασμένε (κρίνε:
—Δάκρυο γιὰ μένα;...
Κι' ἀπολογήθη ἡ σσυγκεισμένη
ψυχή:—Τί τώρα ποὺ ἀπομένει
καὶ τι μοῦ λείπει;
Ξένη ἡ χαρὰ γιὰ μὲ κι' ἡ λύπη
παρόμοια ξένη...
Μ' ἂν δὲν σᾶς χαίρομαι κι' ἂν μήτε
σᾶς κλαίω, στοχᾶ, σὰν μποροῦτε,
ἀλλοίμονό σας!
Τὸ στοχασμό μου πάλαιο σας
χρόνια φορεῖτε!

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΣΤΙΧΟΙ

Στὸ βράχο κάθισε καὶ πιὲ
τὴν πίκρα τοῦ κυμάτου,
δάκρυ μου, πέσε στὸν ἀφρὸ
θάλασσας μάχης,
τί δὲν ταιριάζει σου, ψυχή,
ἄλλο ἐδῶ κάτου,
τὸ μάταιον εἶνε νὰ (ζητᾶς
τὸ ποὺ δὲ θἄβρῃς.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΔΥΟ ΑΝΔΡΕΣ!..

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἴδαμε στὸ προηγούμενο φύλλο ὑπὸ ποιες συνθῆκες ὁ Μαρτὲν - Γκὲρ, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἀπουσίας, ξαναγύρισε στὴν πατρίδα του τὸ 'Αρτιγκὰ καὶ πῶς βρῆκε τὴ θέσι του στὸ σπίτι του πιασμένη ἀπὸ τὸ σωσία του 'Αρνὼ ντὲ Τίλ, ὁ ὁποῖος ἔπαιζε τὸ ρόλο του.

Μετὰ τὴν σύλληψι τοῦ 'Αρνὼ ντὲ Τίλ, ὁ θεῖος τοῦ Μαρτὲν Πέτρος δὲν εἶπε οὔτε λέξι στὸν ἀνεψιό του γιὰ τὴ συζήτησί του μὲ τὴ Βερτράνδη, ὅταν τῆς ἀνακοίνωσε γιὰ πρώτη φορὰ τὶς ὑποψίες του γιὰ τὸν ψευτο-Μαρτὲν καὶ γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο τοῦ εἶχε ἀπαντήσει ἐκείνη. Χωρὶς ἄλλο λυπήθηκε τὸ Μαρτὲν στὰ χάλια ποὺ βρισκόταν καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν κάνη πιὸ δυστυχισμένο, λέγοντάς του ὅτι ἡ γυναίκα του θὰ ἦταν μᾶλλον δυσαρεστημένη μὲ τὴν ἐπιστροφή του.

Τοῦ μίλησε γιὰ χίλια δυὸ πράγματα καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων, τὸν ρώτησε:

—Μὰ γιατὶ ἄργησες τόσο πολὺ νὰ γυρίσης;... Ποῦ βρισκόσουν καὶ τὶ ἔκανες δώδεκα ὁλόκληρα χρόνια.

—Ὅταν πηγαίνει κανεὶς στὸν πόλεμο, ἀπάντησε ὁ νεκραναστημένος, δὲν ξέρει πότε θὰ γυρίσῃ...

—Καὶ ὅμως ὁ 'Αρνὼ ντὲ Τὶλ κατώρθωσε καὶ γύρισε, παρατήρησε ὁ θεῖος Πέτρος.

Τότε ὁ Μαρτὲν ἀπάντησε πικρά:

—Ναί, γύρισε γιὰ τὴ δική μου δυστυχία καὶ γιὰ τὴν εὐτυχία τὴ δική του... Αὐτὸς ὅμως λιποτάχτησε μετὰ τὴ μάχη τοῦ Ρέντι, ἐνῶ ἐγὼ ἐξακολούθησα νὰ ὑπηρετῶ πιστὰ τὸν ἀρχηγό μου, κόμητα Ροζὴρο ντὲ Φουά καὶ τὸ βασιλέα. Πολέμησα στὸ Σαὶν-Κεντὲν καὶ στὸ Καλαὶ καὶ στὴ μάχη τοῦ Γκραβελὶν ἔχασα τὸ ἕνα μου πόδι... Ἔπειτα μὲ συνέλαβαν οἱ 'Ισπανοὶ αἰχμάλωτό τους καὶ, μόλις τελευταῖα ποὺ ἔκλεισε ἡ εἰρήνη 'Ισπανίας καὶ Γαλλίας, μπόρεσα ν' ἀναχτήσω τὴν ἐλευθερία μου καὶ νὰ ξαναγυρίσω ἐδῶ, στὴν πατρίδα μου...

* * *

'Ο 'Αρνὼ ντὲ Τίλ, ἐντωμεταξὺ ἀρνιόταν τὰ πάντα κι' ἐπέμενε πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ πραγματικὸς Μαρτὲν Γκέρ. Μὰ ὅταν τὸν παρουσίασαν μπροστὰ στὸ δικαστήριο τῆς Τουλούζης καὶ κάθησε στὸ σκαμνὶ τοῦ κατηγορουμένου, ὡμολόγησε ὅλη τὴν ἀλήθεια, θέλοντας ἴσως νὰ ἐλαφρώσῃ τὴ θέσι του. Ἔτσι, ἀπὸ τὶς ὁμολογίες του αὐτὲς μποροῦμε νὰ διαφωτίσουμε τώρα, ὅσα σημεῖα τῆς ἱστορίας μας μένουν ἀκόμα σκοτεινά.

Κι' ἐν πρώτοις, ὅπως πολὺ ὀρθὰ εἶχε μαντέψει, ὁ θεῖος Πέτρος Γκέρ, ὁ Μαρτὲν καὶ ὁ 'Αρνώ, εἶχαν συνάθεῖ στενὰ στὸ στρατό, ὅπου, ἐξ αἰτίας τῆς καταπληκτικῆς τους ὁμοιότητος τοὺς ἔπαιρναν γιὰ δίδυμα ἀδέλφια.

Ἡ φιλία τοῦ Μαρτὲν πρὸς τὸν 'Αρνὼ ἦταν βαθειὰ κι' εἰλικρινής. Τὸν ἀγαποῦσε πολύ, τὸν εἶχε κάνει ἔμπιστό του καί, κάθε φορὰ ποὺ νοσταλγοῦσε τὸ χωριό του, τοῦ διηγόταν τὴ ζωή του σ' αὐτὸ ὡς τὶς πιὸ ἐλάχιστες λεπτομέρειές της. Ὁ 'Αρνὼ πάλι, μολονότι δὲν εἶχε ἀκόμα σκοπὸ νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὶς ἐκμυστηρεύσεις του, τὶς ἄκουγε μὲ προσοχὴ καὶ προσπαθοῦσε νὰ μὴ τὶς ξεχάσῃ.

Ὁ 'Αρνὼ ντὲ Τὶλ σκέφτηκε γιὰ πρώτη φορὰ νὰ παίξῃ τὴν ἐγκληματικὴ κωμῳδία ποὺ διηγήθηκε, ὅταν, στὴ μάχη τοῦ Ρέντι, εἶδε τὸ Μαρτὲν Γκὲρ νὰ κοίτεται ἀναίσθητος σὲ μιὰ

'Ο 'Αρνὼ ντὲ Τίλ, δεμένος στὴν ἀγχόνη, ἄκουγε τὶς βλαστήμιες καὶ τὶς κατάρες τοῦ πλήθους...

ταφρο, μὲ μιὰ μεγάλη πληγὴ στὸ στῆθος.

"Ὅλοι βεβαίωναν πὼς ἦταν πειὰ χαμένος. Τότε κι' ὁ 'Αρνώ, ὁ ὁποῖος εἶχε βαρεθεῖ πειὰ τὸ στρατιωτικὸ ἐπάγγελμα, συλλογίστηκε νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴν ὁμοιότητά του καί, πλαστοπροσωπῶντας τὸ σκοτωμένο κατὰ τὴ γνώμη του, νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ στὴν οἰκογένειά του.

Ἡ σκέψις αὐτὴ τοῦ ἄρεσε πολὺ καί, μὴ μπορῶντας ν' ἀντισταθῇ στὸν πειρασμό, ἀποφάσισε νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ. Ἔβαλε δὲ μὲ πόση τέχνη ἔπαιξε ὡς τὸ τέλος τὸ ρόλο του.

* * *

Ἡ δίκη τοῦ 'Αρνὼ ντὲ Τὶλ βάστηξε ἕνα ὁλόκληρο μῆνα. Κατ' εἰσήγησιν τοῦ Πέτρου Γκέρ, καὶ κατόπιν αἰτήσεως τῆς οἰκογενείας Πέν, τὸ δικαστήριο συζήτησε κατὰ πόσον ἔπρεπε νὰ συμπεριληφθῇ στὸ κατηγορητήριο, ἐκτὸς τῆς κατηγορίας τῆς πλαστοπροσωπείας, καὶ ἡ κατηγορία τῆς δολοφονίας τοῦ γέρου 'Αντώνη Πέν.

Μὰ ὁ 'Αρνὼ ἀρνήθηκε κατηγορηματικὰ αὐτὸ τὸ ἔγκλημα καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀποδείξεις ἔλειπαν, κατώρθωσε ν' ἀπαλλαγῇ τῆς δευτέρας κατηγορίας.

Τέλος, στὶς 12 Αὐγούστου 1559 ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις, διὰ τῆς ὁποίας τὸ δικαστήριο τῆς Τουλούζης κατεδίκασε τὸν 'Αρνὼ ντὲ Τίλ:

«*Ν' ἀνομολογήσῃ δημοσίᾳ* τὸ ἔγκλημά του μπροστὰ στὴν ἐκκλησία τοῦ *'Αρτιγκά.*

» *Νὰ περιφερθῇ, συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς δημίους, στοὺς δρόμους καὶ τὰ σταυροδρόμια τῆς ἰδίας πόλεως.*

» *Ν' ἀπαγχονισθῇ μπροστὰ στὸ σπίτι τοῦ Μαρτὲν Γκὲρ καὶ κατόπιν νὰ καῇ*».

* * *

Ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου ἐξετελέσθη ἔπειτ' ἀπὸ τέσσερες ἡμέρες.

Ἡ Βερτράνδη κι' ὁ σύζυγός της βρισκόντουσαν στὸ σπίτι τοῦ θείου Πέτρου μαζὺ μὲ τὴ μικρὴ Παυλίνα, ἐνῶ μπροστὰ στὸ σπίτι τὸ δικό τους, ὁ δυστυχισμένος 'Αρνὼ ντὲ Τίλ, ἔχοντας πλάϊ του ἕνα μοναχὸ τοῦ τάγματος τοῦ 'Αγίου Βενεδίκτου, ἄκουγε, δεμένος στὴν ἀγχόνη, τὶς βλαστήμιες καὶ τὶς κατάρες τοῦ πλήθους, πρὶν ἀπαγχονιστεῖ.

Ἡ Βερτράνδη, σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἔκλαιγε, ἀγκαλιάζοντας τὴν κόρη της, τὴν κόση τοῦ καταδίκου...

Καὶ ὁ Μαρτὲν Γκέρ, περίλυπος κι' αὐτός, ἄφινε τὴ γυναίκα του νὰ κλαίῃ...

"Οταν ὅμως ἡ κραυγὲς τοῦ πλήθους ἀνήγγειλαν ὅτι ἡ τιμωρία τῆς δικαιοσύνης εἶχε τελειώσει, ὁ Μαρτὲν γύρισε πρὸς τὴν Βερτράνδη καί, βλέποντάς της τὸ χέρι του, ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο χάϊδευε τὰ μαλλιὰ τῆς μικρῆς Παυλίνας, τῆς εἶπε μὲ φωνὴ σοβαρή:

—Ἀγαπητή μου φίλη, ὅλα τελείωσαν πειά. Ὑποθέτω ὅτι ἔχουσες ἀρκετὰ δάκρυα γιὰ τὴν τύχη ἑνὸς παληανθρώπου, ἂν θέλετε τώρα, ἐσὺ κι' ἡ κόρη μας, χαμογελάστε λίγο σὲ μένα ποὺ εἶμαι ἕνας τίμιος ἄνθρωπος καὶ σᾶς ἀγαπῶ. Πέστε μου ὅτι μ' ἀγαπᾶτε πάντοτε κι' ὅτι εἶστε εὐχαριστημένες γιατὶ ξαναγύρισα κοντά σας...

Ἡ Βερτράνδη, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἔπεσε γονατιστὴ μπρὸς στὰ πόδια τοῦ Μαρτέν:

—"Ω! συγνώμην!... Συγνώμην!... ἐτραύλισε.

—Συγνώμην!... τῆς ἀπάντησε χαμογελῶντας ὁλίγο ὁ σύζυγός της. Μὰ γιὰ ποιὸ πρᾶγμα νὰ σὲ συγχωρήσω... Δὲν συγχωροῦν παρὰ μόνο τοὺς ἐνόχους... κι' ἐσὺ δὲν εἶσαι καθόλου ἔνοχος, ἀγαπητή μου... Ἐγὼ λησμόνησα... Λησμόνησε λοιπὸν κι' ἐσὺ γιὰ νὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι ὅλοι μας... ἐσὺ... ἐγὼ τὸ π α ι δ ά μ α ς...

Ἦταν ἡ δεύτερη φορὰ ποὺ ὁ Μαρτὲν ἔλεγε τὸ «παιδί μας». Μὲ τὴν εὐγενικὴ καὶ συγκινητικὴ αὐτὴ φράσι του ἤθελε νὰ δείξῃ στὴ γυναίκα του πόσο θ' ἀγαποῦσε καὶ πόσο θὰ προστάτευε τὸ παιδὶ ἑνὸς ἄλλου, τὸ παιδὶ ἑνὸς κακούργου.

—Εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ἡ Βερτράνδη φέρνοντας στὰ χεῖλη της τὸ χέρι τοῦ Μαρτέν. Σ' εὐχαριστῶ... Καὶ δοξάζω τὸ Θεὸ ποὺ σὲ ξαναφέρε κοντά μου, στὴν ἀγάπη μου... Θὰ ζήσουμε στὸ ἑξῆς εὐτυχισμένοι...

. . . . . .

Καὶ πραγματικά, ἡ Βερτράνδη κι' ὁ Μαρτὲν ἔζησαν εὐτυχισμένοι πολλὰ χρόνια μαζὺ μὲ τὴν Παυλίνα, τὴν ὁποία ὁ Μαρτὲν ἀγαποῦσε σὰν παιδί του. Ποτὲ ἡ παραμικρὴ κακὴ ἀνάμνησις δὲν ἐτάραξε τὴ γαλήνη τους.

Μὰ ὑπάρχει καὶ κάποια ἄλλη παράδοσις γιὰ τὸ τέλος τους. παράδοσις τραγικὴ καὶ δραματικὴ ποὺ τὴν ἀναφέρει ὁ χρονικογράφος 'Ερβιὲ ντὲ Νανούϋ καὶ ποὺ θὰ τὴν διηγηθοῦμε στὸ προσεχὲς φύλλο.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΩΝ

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΙΣΠΑΝΟΥ ΚΑΤΑΚΤΗΤΟΥ

Οἱ 'Ισπανοὶ τυχοδιῶκται καὶ τὰ φιλόδοξα ὄνειρά τους. Ἡ ἐκστρατεία τῆς Φρίκης καὶ τοῦ Θανάτου. Πῶς ἀποδεκατίστηκε τὸ στράτευμα τοῦ Ντιέγκο ντ' 'Αλμάγκρο. Ἡ διάβασις τῆς ὀροσειρᾶς τῶν "Ανδεων. Πρὸς κατάκτησιν τῆς Χιλῆς. Πῶς ἱδρύθηκε τὸ Σαντιάγο. Ὁ φριχτὸς ἀκρωτηριασμὸς τῶν 'Ινδιῶν. Ἡ ἐκδίκησις τοῦ Λάουταρ. Ὁ μαρτυρικὸς θάνατος τοῦ Βαλντίβια.

Ἡ ΤΑΝ ἀκόμα ἡ ἐποχὴ τῶν μεγάλων ἀνακαλύψεων. Πολυάριθμοι 'Ισπανοὶ τυχοδιῶκτες ξεκινοῦσαν ἀπ' τὴν πατρίδα τους, διέσχιζαν τὸν ὠκεανὸ καὶ πήγαιναν στὴν 'Αμερικὴ γιὰ νὰ κατακτήσουν καινούργιες ἀνεξερεύνητες περιοχὲς καὶ νὰ τὶς κυβερνήσουν οἱ ἴδιοι, ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως τῆς 'Ισπανίας.

"Ενας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν κι' ὁ δὸν Πέντρο ντὶ Βαλντίβια, ὁ ἀποικιστὴς τοῦ Σικάγου, τῆς σημερινῆς πρωτευούσης τῆς Χιλῆς. Μικροευπατρίδης στὴν πατρίδα του, τὴν πόλι Λὰ-Σερένα τῆς 'Ισπανίας, ὁ ντὶ Βαλντίβια διψοῦσε πλούτη, περιπέτειες καὶ κατακτήσεις. Γι' αὐτό, ὅταν τοῦ δόθηκε εὐκαιρία, πῆρε τὴ γυναῖκα του καὶ μαζὺ μὲ ἀρκετοὺς ἄλλους τυχοδιῶκτες, ἔφυγε γιὰ τὸ Περοῦ.

"Οταν ἔφτασε ἐκεῖ, ὠργάνωσε τοὺς συντρόφους του σὲ μικρὸ στράτευμα κι' ἀποφάσισε, μπαίνοντας ἐπὶ κεφαλῆς τους, νὰ κατακτήσῃ τὴν ἀνεξερεύνητη ἀκόμα Χιλή, στὴν ὁποία ὑπῆρχαν πλούσια μεταλλεῖα χρυσοῦ κι' ἄλλων πολυτίμων μετάλλων.

Πρὶν ἀπ' τὸν ντὶ Βαλντίβια, εἶχε ἐπιχειρήσει τὴν ἴδια ἐκστρατεία ὁ Ντιέγκο ντ' 'Αλμάγκρο, ὁ φίλος καὶ σύντροφος τοῦ μεγάλου κατακτητοῦ Πισσάρο, τὸν ὁποῖο ἀργότερα ὁ ἴδιος ὁ Πισσάρο καταδίκασε σὲ θάνατο.

Μαζὺ μὲ πεντακόσιους 'Ισπανοὺς τυχοδιῶκτες, τέλεια ὡπλισμένους καὶ μὲ χίλιους ἰθαγενεῖς τοῦ Περοῦ, ὁ 'Αλμάγκρο ξεκίνησε γιὰ τὴ Χιλή, περνῶντας ἀνάμεσα ἀπ' τὴν πανύψηλη κι' ἀτέλειωτη ὀροσειρὰ τῶν "Ανδεων.

Ἡ ἐκστρατεία του ὅμως αὐτή, ἡ ὁποία ὀνομάστηκε «Ἐκστρατεία τῆς Φρίκης καὶ τοῦ Θανάτου», ἀπέτυχε, γιατὶ ἀπ' τοὺς χίλιους πεντακόσιους ἄνδρες του, οἱ χίλιοι ἑκατὸ πέθαναν πρὶν ἀκόμα περάσουν τὶς "Ανδεις, ἄλλοι ἀπὸ δήγματα φειδιῶν καὶ δηλητηριωδῶν ἐντόμων, ἄλλοι κατασπαραγμένοι ἀπὸ τὰ θηρία τῶν παρθένων δασῶν κι' ἄλλοι ἀπὸ τὴν τρομακτικὴ παγωνιὰ ποὺ ἐπικρατεῖ στὰ πανύψηλα ἐκεῖνα βουνά.

Οἱ ἄλλοι τετρακόσιοι δεκατίστηκαν κυριολεκτικῶς ἀπ' τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς Χιλῆς, οἱ ὁποῖοι ἔκαναν, σχεδὸν κάθε νύχτα, αἰφνιδιαστικὲς ἐπιθέσεις ἐναντίον τοῦ στρατοπέδου των καὶ τοὺς ἔσφαζαν μὲ τὸν πιὸ ἄγριο τρόπο.

'Αλλὰ καὶ ὁ 'Αλμάγκρο φάνηκε ἐξίσου ἀμείλικτος πρὸς τοὺς ἰθαγενεῖς. "Οσους ἀπ' αὐτοὺς συνελάμβανε αἰχμαλώτους, τοὺς ἔκοβε τὰ χέρια καὶ τὶς μύτες κι' ἔτσι ἀκρωτηριασμένους τοὺς ἄφινε ἐλεύθερους νὰ γυρίσουν πίσω στὴ φυλή τους, γιὰ παραδειγματισμό.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι, ἐπειτ' ἀπὸ ἕνα χρόνο, ὁ 'Αλμάγκρο ξαναγύρισε στὸ Περοῦ μὲ καμμιὰ σαρανταριὰ μόνο ἀπ' τοὺς χίλιους πεντακόσιους ἄνδρες ποὺ εἶχε ὅταν ξεκίνησε.

Τέσσερα χρόνια λοιπὸν ὕστερ' ἀπὸ τὸν 'Αλμάγκρο, ξεκίνησε ἀπὸ τὴ Λίμα τοῦ Περοῦ γιὰ νὰ κατακτήσῃ τὴ Χιλὴ ὁ δὸν Πέντρο ντὶ Βαλντίβια. Ἦταν ἕνας ἄνδρας σαρανταδυὸ ἐτῶν, ψηλός, ρωμαλέος καὶ ὡραῖος, ἀποφασιστικός, σκληρὸς καὶ ρηψοκίνδυνος σ' ἀφάνταστο βαθμό.

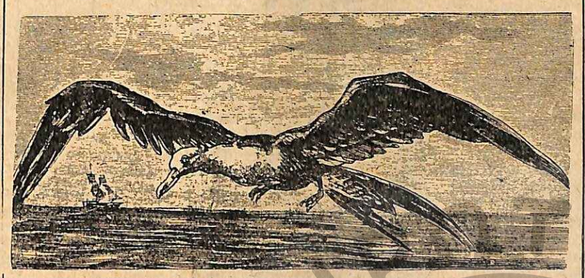
Εἶχε μαζύ του ἑκατὸν πενῆντα τυχοδιῶκτες τοῦ σχοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ. "Ολοι τους σχεδὸν εἶχαν χρηματίσει κουρσάροι κι' ἦσαν πολύπειροι στὶς ἐκστρατεῖες καὶ στοὺς πολέμους. Πηγαίνοντας μαζὺ μὲ τὸν Βαλντίβια στὴ Χιλή, εἶχαν ἀποφασίσει ἢ ν' ἀφήσουν ἐκεῖ τὰ κόκκαλά τους, ἢ νὰ γυρίσουν πίσω ἑκατομμυριοῦχοι. Μαζὺ μ' αὐτοὺς εἶχαν προσκολληθεῖ στὸ στράτευμα καὶ καμμιὰ πενταξοσαρι ἀ 'Ινδοὶ τοῦ Περοῦ.

Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι στὴν ἐκστρατεία αὐτὴ ἀκολουθοῦσε τὸν δὸν Πέντρο κι' ἡ σύζυγός του δόννα Μαρίνα Γκαέτα, γυναῖκα ρωμαλέα, θαρραλέα, ρηψοκίνδυνη κι' ὑπέροχη ἀμαζόνα.

'Αντιθέτως πρὸς τὸν Ντιέγκο 'Αλμάγκρο, ὁ Βαλντίβια, ἀντὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν δρόμο τῶν "Ανδεων, προτίμησε νὰ προχωρήσῃ ἀπὸ τὰ παράλια. Ἔτσι ἔφτασε στὴν κοιλάδα τοῦ ποταμοῦ Μαπόκο καὶ τὴν κατέλαβε ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως τῆς 'Ισπανίας. Ἐκεῖ, ἐπάνω σ' ἕνα λόφο, ποὺ τὸν ἔλεγαν οἱ ἰθαγενεῖς Οὐελέν, ἔκτισε μιὰ μικρὴ πολίχνη ποὺ τὴν ὠνόμασε Σαντιάγο κι' ἡ ὁποία σιγὰ-σιγὰ μεγάλωσε, ὡσότου ἔγινε ἡ σημερινὴ πρωτεύουσα τῆς Χιλῆς.

Οἱ ἰθαγενεῖς ποὺ κατοικοῦσαν στὶς γύρω περιοχές, ἄρχισαν ἀμέσως ἕναν ἄγριο κι' ἀδυσώπητο κλεφτοπόλεμο ἐναντίον τῶν κατακτητῶν τοῦ Σαντιάγο. Μιὰ νύχτα μάλιστα κατώρθωσαν νὰ μποῦν μέσα στὴν πόλι, νὰ σφάξουν ἀρκετοὺς ἀπ' τοὺς κατοίκους τῆς καὶ νὰ τὴν πυρπολήσουν.

'Αλλὰ σὲ λίγον καιρό, νέα κύματα 'Ισπανῶν τυχοδιωκτῶν ἔφτασαν ἀπ' τὸ Περοῦ κι' ἔτσι τὸ μικρὸ στράτευμα τοῦ Βαλντίβια ἐνισχύθηκε ἀρκετά. Τότε ξανάχτισε τὴν πρωτεύουσά του ἀκόμα πιὸ μεγάλη καὶ πιὸ ὀχυρὴ ἀπὸ πρίν. Συγχρόνως δὲ ἄρχισε νὰ κάνῃ ἐπιδρομὲς ὥς τ' ἀπρόσιτα καταφύγια τῶν ἰθαγενῶν, ἀφ' ἑνὸς γιὰ νὰ τοὺς ὑποτάξῃ καὶ νὰ τοὺς δεκατίσῃ, κι' ἀφ' ἑτέρου γιὰ ν' ἁρπάξῃ τὰ κορίτσια τους καὶ νὰ τὰ δώσῃ συζύγους στοὺς πολεμιστάς του.

"Εφτὰ χρόνια μετὰ τὴν ἵδρυσι τοῦ Σαντιάγο, ἀφοῦ πρῶτα ὠργάνωσε καλὰ τὸ κρατίδιό του καὶ μάζεψε ἀρκετοὺς θησαυούς, ὁ Βαλντίβια ξαναγύρισε στὸ Περοῦ, ὅπου λογοδότησε στὸν ἀντιβασιλέα τῆς 'Ισπανίας γιὰ τὴν ἀποστολή του. "Επειτα, παίρνοντας καὶ ἄλλους τυχοδιῶκτες μαζύ του, ξαναγύρισε στὴν πρωτεύουσά του. Συνέχισε τὶς κατακτήσεις, κατέλαβε διάφορες μεγάλες καὶ πλούσιες περιφέρειες κι' ἔχτισε ἀρκετὲς καινούργιες πόλεις. Στὴ μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἔδωσε τὸ δικό του ὄνομα Βαλντίβια καὶ μιὰ ἄλλη ὠνόμασε Κονθήψιον.

Ἡ τελευταία βρισκόταν στὴν περιφέρεια τῶν 'Αράουκων, μιᾶς πολυάριθμης καὶ τρομερῆς φυλῆς ἰθαγενῶν. 'Επειδὴ δέ, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ χτισίματός της οἱ 'Αράουκοι τὸν ἐνοχλοῦσαν διαρκῶς μὲ τὸν κλεφτοπόλεμο καὶ μὲ τὶς αἰφνιδιαστικὲς νυχτερινὲς ἐπιδρομές τους, ὁ Βαλντίβια ἔκανε μιὰ μεγάλη ἐκστρατεία ὥς τὰ κρησφύγετά τους.

Ἐκεῖ ἔγινε μιὰ τρομερὴ μάχη καὶ οἱ 'Αράουκοι, οἱ ὁποῖοι πολεμοῦσαν μὲ πρωτόγονα ὅπλα, βέλη δηλαδὴ καὶ ρόπαλα, νικήθηκαν κατὰ κράτος. Οἱ 'Ισπανοὶ σκότωσαν δυὸ χιλιάδες ἀπ' αὐτοὺς κι' ἔπιασαν αἰχμαλώτους ἄλλους χίλιους.

"Οταν τελείωσε ἡ μάχη, ὁ Βαλντίβια συγκέντρωσε ὅλους τοὺς αἰχμαλώτους καὶ διέταξε νὰ τοὺς κόψουν τὴ μύτη καὶ τὸ δεξὶ τους χέρι. "Επειτα τοὺς ἄφησε νὰ ξαναγυρίσουν στὴ φυλή τους, γιὰ νὰ παραδειγματισθοῦν οἱ ἄλλοι ἰθαγενεῖς.

Καὶ πραγματικά, ἡ φριχτὴ ἐκείνη τιμωρία τρομοκράτησε τοὺς 'Αράουκους καὶ ἐπὶ δυὸ ὁλόκληρα χρόνια δὲν τόλμησαν νὰ κάνουν τὴν παραμικρὴ ἐπιδρομή.

Στὸ διάστημα ὅμως αὐτό, ἑτοιμάζαν τὴν ἐκδίκησί τους, μιὰ ἐκδίκησι τρομακτική. Εἶχαν τώρα ἀρχηγό τους ἕνα νέο εἰκοσι ἐτῶν, ποὺ τὸν ἔλεγαν Λάουταρ, ἀνδρεῖο σὰν λιοντάρι, ἔξυπνο σὰν ἀλεποῦ κι' εὐκίνητο σὰν φεῖδι.

Ὁ Λάουταρ, ἀφοῦ μάζεψε ὅλους τοὺς ἄνδρες τῆς φυλῆς 'Αράουκων καὶ συμμάχησε καὶ μὲ διάφορες ἄλλες γειτονικὲς φυλές, κατέστρωσε τὸ σχέδιό του, ἕνα σχέδιο ποὺ θὰ τὸ ζήλευε κι' ὁ μεγαλείτερος στρατηγός.

Τέλος, μιὰ νύχτα τοῦ ἔτους 1553, οἱ 'Αράουκοι κι' οἱ σύμμαχοί τους, ἐπετέθησαν ξαφνικὰ ἐναντίον τοῦ στρατοπέδου τῶν 'Ισπανῶν. Ὁ Λάουταρ ὅμως, σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο ποὺ εἶχε καταστρώσει, στρατηγικώτατα, δὲν ἔρριξε ὅλους μαζὺ τοὺς πολεμιστάς του στὴ μάχη, ἀλλὰ τοὺς ἔβαλε νὰ κάνουν τὴν ἐπίθεσί τους κατὰ τμήματα. "Ετσι οἱ 'Ισπανοὶ δὲν μπόρεσαν ν' ἀνθέξουν μέχρι τέλους κι' ἐξάντλησαν τὰ πυρομαχικά τους πολὺ πρὶν τελειώσουν ἡ ἀλλεπάλληλες κι' ἀκάθεκτες ἐπιθέσεις τῶν ἐχθρῶν τους.

Τότε οἱ 'Αράουκοι ὥρμησαν ὅλοι μαζὺ κι' ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς ἐναντίον τους, ἔσφαξαν ὅσους πρόβαλαν ἀντίστασι καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἔπιασαν αἰχμαλώτους καὶ τοὺς πῆγαν ἐπάνω στὰ βουνά τους. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν κι' ὁ ἴδιος ὁ δὸν Πέντρο Βαλντίβια.

"Οταν τὸν ὁδήγησαν μπροστὰ στὸ νεαρὸ Λάουταρ, ὁ Βαλντίβια τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ χαρίσῃ τὴ ζωὴ καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι, εἰς ἀντάλλαγμα, θὰ τοῦδινε δυὸ χιλιάδες πρόβατα. Ὁ ἀρχηγὸς ὅμως τῶν 'Ινδῶν δὲν δελεάσθηκε ἀπὸ τὴν προσφορά του. Ἐννοοῦσε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἐκδίκησί του μέχρι τέλους.

Κύτταξε λοιπὸν ἄγρια τὸν Βαλντίβια καὶ τὸν ρώτησε:

—Σὺ δὲν εἶσαι ποὺ διάταξες κι' ἔκοψαν τὰ χέρια καὶ τὶς μύτες τῶν ἀνθρώπων μας, ποὺ εἶχες πιάσει αἰχμαλώτους ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια;

—Ναί, ἀπάντησε ὁ 'Ισπανὸς κατακτητής.

—'Ωραῖα! εἶπε ὁ Λάουταρ. Τώρα ἦρθε κι' ἡ σειρὰ ἡ δική σας. Κι' ἐσὺ κι' οἱ ἄνθρωποί σου θὰ τιμωρηθῆτε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο...

Κι' ἀμέσως διέταξε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ κόψουν τὴ μύτη καὶ τὸ δεξὶ χέρι ὅλων τῶν 'Ισπανῶν αἰχμαλώτων, οἱ ὁποῖοι ἦσαν περισσότεροι ἀπὸ χίλιους πεντακόσιους.

"Επειτα κάλεσε τοὺς ἰθαγενεῖς, τοὺς ὁποίους εἶχε ἀκρωτηριάσει πρὸ δυὸ χρόνων ὁ Βαλντίβια καὶ τοὺς διέταξε νὰ τοῦ κόψουν καὶ τὰ δυὸ χέρια. Κι' ἐνῶ ὁ 'Ισπανὸς κατακτητὴς σπαροζοῦσε ἀπ' τοὺς φριχτοὺς πόνους κι' ἀπ' τὴν αἱμορραγία, οἱ ἀκρωτηριασμένοι 'Αράουκοι ἄναψαν φωτιά, ἔψησαν τὰ δυὸ χέρια του, μοιράστηκαν μεταξύ τους τὰ κομμάτια καὶ τὰ ἔφαγαν μπροστά του.

Δὲν ἀρκέστηκαν ὅμως σ' αὐτὸ μόνο.

—Παληοϊσπανέ! φώναξε ὁ Λάουταρ. "Ηρθες νὰ κατακτήσῃς τὸν τόπο μας γιὰ νὰ πάρῃς χρυσάφι. Θὰ σὲ κάνω ἐγὼ νὰ χορτάσῃς χρυσάφι γιὰ πάντα!...

Κι' ἀμέσως ἔβαλε μερικοὺς ἀνθρώπους του νὰ λιώσουν στὴ φωτιὰ χρυσάφι. "Οταν ἐκτελέσθηκε ἡ ἐντολή του, πῆρε τὸ καυτὸ μέταλλο καὶ βούλωσε μ' αὐτὸ τὴ μύτη τοῦ Βαλντίβια, ὁ ὁποῖος ξεψύχησε ἔτσι ἀπὸ ἀσφυξία.

Αὐτὸ ἦταν τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ μεγάλου κατακτητοῦ δὸν Πέντρο Βαλντίβια, ποὺ ἵδρυσε τὸ Σαντιάγο καὶ τὸ κράτος τῆς Χιλῆς.

ΕΝΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ

ΤΟΥ HENRI DANJOU

8604 ΜΕΤΡΑ ΥΨΟΣ!...

(Πῶς μερικοὶ θαρραλέοι ἐξερευνηταὶ ἀνέβηκαν, ὑπὸ τὶς πιὸ τραγικὲς συνθῆκες, στὴν ἀπώτατη κορυφὴ τῶν Ἰμαλαΐων)

Π ΑΗΣΙΑΣΑ σιγὰ - σιγὰ τὴν παρέα ἐκείνη, μὲ ἀδιακρισία δημοσιογραφική καὶ κύτταξα μὲ ἐπιμονὴ κάποιο ἄτομο ποὺ ξεχώριζε ἀπὸ τ' ἄλλα...

Θὰ ἦταν καμμιὰ τριανταριὰ ἐτῶν παν'ψηλος καὶ καλοδεμένος, μὲ μάτια γαλανὰ κι' ἐπιδερμίδα λεπτὴ καὶ τρυφερὴ σὰν παιδιοῦ... Ἕνα μάλλινο κασκόλ τοῦ τύλιγε καλὰ τὸ λαιμὸ ὥς τὸ πηγοῦνι... Τὸν χαιρέτησα καὶ ρώτησα:

—Ὁ λοχαγὸς Νόελ;... Ἐσεῖς ἀνεβήκατε μαζὺ μὲ τὸν Νόρτον στὴν κορυφὴ τοῦ Ἔβερεστ;

Μοῦ χαμογέλασε καὶ χαιρέτησε κι' αὐτός... Ἀπ' τὸ σεμνό του ὕφος δὲν ἔγνωθε κανένας, ὅτι εἶχε λάβει μέρος σὲ μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ τολμηρὲς καὶ τραγικὲς ὀδύσσειες τοῦ αἰῶνος μας... Ἔπειτα ἀπάντησε στὴν ἐρώτησί μου:

—Ὅλος κι' ὅλος ὁ λοχαγὸς Νόελ, ὅπως μὲ βλέπετε καὶ σᾶς βλέπω... Ναί, κάναμε αὐτὴ τὴν τρέλλα νὰ σκαφαλώσουμε κεῖ πάνω, μὰ δὲν εἴμαστε οἱ πρῶτοι... Στὸ 1921 ὁ συνταγματάρχης Χάουαρδ Μπιούρυ μᾶς ἔβαλε τὰ γυαλιά, καὶ τὸ κατόρθωμά του μᾶς κέντησε τὸν πόθο νὰ τὸν μιμηθοῦμε... Εἴμαστε τέσσερες ὅταν ἀποφασίσαμε τὸ θεότρελλο σκαφάλωμά μας: Ὁ Ἔρβεν κι' ὁ Μάλλορυ, ὁ Νόρτον κι' ἐγώ... Μὰ γυρίσαμε μόνο οἱ δυὸ τελευταῖοι... Ὁ Ἔρβεν κι' ὁ Μάλλορυ ἄφησαν ἐκεῖ ψηλὰ τὰ κόκκαλά τους...

Ὁ Νόελ, ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ σώπασε καὶ τὰ μάτια του πλανήθηκαν θλιμμένα, πέρα στὸν ὁρίζοντα τὸν χρυσωμένον ἀπ' τὸ ἡλιοβασίλεμμα... Ἔρριξα κι' ἐγὼ ἀμίλητος τὸ βλέμμα μου στὸ πάτωμα, κι' ἡ σιγαλιὰ ἐκείνη ἔμοιαζε μὲ μνημόσυνο στὶς ψυχὲς τῶν δυὸ ἐκείνων ἡρώϊκῶν τοῦ συνομιλητῆ μου συντρόφων...

Ἔβγαλα τὸ στυλό μου καὶ τὸ μπλόκ, ἕτοιμος νὰ στενογραφήσω τὴ διήγησί του... Τὸ κίνημά μου ξύπνησε τὸν Νόελ ἀπ' τὸ ρεμβασμό του καὶ τοῦφερε ἕνα χαμόγελο στὸ ἀγαθό του πρόσωπο... Δόξα σοι ὁ Θεός!... Συνεννοηθήκαμε:

—Τί νὰ κάνω;... Θὰ πληρώσω τὸ φόρο μου κι' ἐγὼ στοῦ κόσμου τὴν περιέργεια, μοῦ ἔπε πρόσφορος... Πράξτε λοιπόν, σὰν δὲν δαρύσετε...

...Τὴν 1η Μαρτίου 1924 τὸ καραβάνι μας ξεκίνησε ἀπ' τὸ Ντάρτζιλινγκ τῆς Καλκούτας, ποὺ ἀπέχει ἀπ' τὰ σύνορα τοῦ Θιβέτ 50^0 χιλιόμετρα ἐπάνω - κάτω... Εἴμαστε ὀλοὶ ὀλοὶ 133 ἄνθρωποι, δηλαδὴ 13 Εὐρωπαῖοι, 60 Ἰνδοὶ ἀγωγιάτες, ποὺ ὡδηγοῦσαν τοὺς ζεμένους μὲ δουβάλια καὶ φορτωμένους μὲ τὶς ἀποσκευὲς μας ἀραμπάδες τους καὶ 60 στρατιῶτες Γκούρκας, ποὺ μᾶς τοὺς ἔβωσε ἡ Κυβέρνησι τῶν Ἰνδιῶν γι' ἀσφάλεια...

Εἴχαμε στὴν ἀρχὴ ὡς ἀρχηγὸ τὸ στρατηγὸ Μπρούς, μὰ ἡ ἐλονοσία τὸν κράτησε στὴν Καλκούτα, κι' ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγία τῆς ἀποστολῆς ὁ φίλος μου ἀντισυνταγματάρχης Νόρτον... Οἱ σπουδαιότεροι ἀπ' τοὺς Εὐρωπαίους συντρόφους μου ἦσαν ὁ Γάλλος γεωγράφος Ἀζάρ, ὁ τραπεζίτης Ο' Ντάϊλ, ὁ ἐντομολόγος γιατρὸς Χιγκστόν, σοφὸς καὶ μανιώδης ἐξερευνητής, μὰ κλασσικὰ ἀφηρημένος, ποὺ χρειαζόταν πάντα νὰ τὸν παίρνουμε ἀπὸ κοντὰ μήπως καὶ γκρεμοτσακιστεῖ σὲ καμμιὰ χαράδρα... Ἦσαν ἐπίσης μαζύ μας ὁ ἀνώτατος κυβερνητικὸς ὑπάλληλος Σεμπήαρ, διοικητὴς τῶν τροφίμων μας, καὶ οἱ δυστυχισμένοι φίλοι μου Ἤρβιν, γνιὸς ἀρχοντικῆς οἰκογενείας τοῦ Λονδίνου, καὶ Μάλλορυ, καθηγητὴς τῆς Χαρτογραφικῆς Σχολῆς τοῦ Λονδίνου...

Τὸ κρύο, τσουχτερὸ κι' ἀπαίσιο, πάγωνε καὶ τὸ μεδοῦλι τῶν κοκκάλων μας ἀκόμα...

Στενὰ μονοπάτια, ἀνηφορικὲς κακοτοπιές, θύελλες κατακλυσμιαῖες ἀργοπορήσαν ἐξαπρετικὰ τὴν κοπιαστικὴ πορεία μας...

Ὁ Μάρτης κι' ὁ Ἀπρίλης πέρασαν μὲ συνεχεῖς πορείες... Τέλος στὶς ἀρχὲς τοῦ Μάη φτάσαμε στὴν καρδιὰ τῶν Ἰμαλαΐων, ἀφίνοντας πίσω μας τὸ πρῶτο χωριουδάκι τοῦ Θιβέτ, τὸ Χάρι Τζόνγκ, ποὺ βρισκόταν σὲ ὕψος 4.000 μέτρων κι' ἦταν ὁ τελευταῖος σταθμὸς τῶν τηλεγραφικῶν σρυμάτων τῆς Σιγκάλης.

Τὸ θερμόμετρο εἶχε κατέβει στοὺς 30 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν! Χιονοθύελλες τρομαχτικὲς καὶ ἀκατάπαυστες μᾶς ἀπειλοῦσαν διαρκῶς μὲ θάνατο φριχτό, μὰ ὅλοι μας ἀτρόμητοι, περιφρονῶντας τὶς σκληρὲς κακουχίες, σκαφαλώναμε ἀδιάκοπα, κι' ὕστερα ἀπὸ ἀφάνταστες προσπάθειες φτάσαμε στὸ Ράγκβουλκ, σὲ ὕψος 5882 μέτρων...

Ἐκεῖ βρισκόταν ἕνα τεράστιο μοναστήρι Θιβετιανῶν καλογέρων, ποὺ σοῦδινε τὴν ἐντύπωσι ἀητοφωλιᾶς, χτισμένης στὰ ἀπάτητα αὐτὰ κατάβαθα... Οἱ καλόγεροι, καμμιὰ τεταρακοσαριά, μᾶς ὑποδέχτηκαν εὐγενικὰ καὶ μᾶς περιποιήθηκαν μὲ ἀλησμόνητη στοργή...

Ὁ Μέγας Λάμας—ὁ ἡγούμενος—ἔδωσε διαταγὲς νὰ μᾶς ἐφοδιάσουν μὲ ὁτιδήποτε θελήσουμε, μὰ ἡ προρρηξὶς του γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς ἀποστολῆς μας ἦταν φρικιαστική...

— Καλῶς ἤρθατε στὸ μοναστήρι μου, λουλούδια ἀνθισμένα τοῦ λωτοῦ. Θαυμάζω τὸ θάρρος σας, ἀλλὰ φοβοῦμαι γιὰ τὴν τύχη σας, κι' ἡ αἰσιοδοξία σας μὲ τρομάζει... Ἡ κορυφὴ τῶν Ἰμαλαΐων, τὸ ξακουσμένο Ἔβερεστ, καθὼς ἐσεῖς τὸ λέτε, εἶνε ἀπάτητο... Ἡ θρησκεία μας τὸ ὀνομάζει Κρόμ-Τιένγκ-Μά, δηλαδὴ Βουνὸ τῆς Θεᾶς Μητέρας τοῦ Κόσμου, καὶ τὸ προορίζει γιὰ κατοικία Της κάθε καλοκαίρι. Ἡ Θεὰ λουσὸν τριμωρεῖ κάθε ἱερόσυλο ποὺ θὰ μολύνῃ μὲ τὸ πόδι του τὰ χιονένια Της παλάτια... Φοβοῦμαι γιὰ λογαριασμό σας... Γυρίστε πίσω.

Καθησυχάσαμε ὅπως μποροῦσαμε τὸν σεβάσμιο ἐκεῖνο γέρο, ὁ ὁποῖος μᾶς φιλοξένησε στὸ μοναστῆρι του καμμιὰ ἑβδομάδα... Μὰ ποτὲ μου δὲν θὰ ξεχάσω τὴν πονεμένη ματιὰ ποὺ μᾶς ἔριξε τὴν ἡμέρα ποὺ ξαναφεύγαμε, καθὼς στεκόταν στὸ ψηλὸ κατώφλι τῆς ἐξώθυρας καὶ μᾶς ξεπροβόδιζε μὲ εὐλογίες καὶ εὐχές, ἐνῶ τὰ χείλη του σιγότρεμαν... Σφίγγεται ἡ καρδιά μου στὴ θύμησι αὐτῆς τῆς ἡμέρας...

Στὶς ἀρχὲς Ἰουνίου εἴχαμε στῆσει τὶς σκηνές μας στὸ Σάνγκ - Λά, σὲ ὕψος 6.600 μέτρων καὶ στὰ τέλη τοῦ ἰδίου μηνὸς φτάσαμε στὶς πλαγιὲς τοῦ Ἔβερεστ. Δηλαδὴ στὰ 7.600 μέτρα!

Μὰ πόσοι νεκροί, Θεέ μου... Οἱ ἀγωγιάτες κι' οἱ στρατιῶτες εἶχαν δεκατιστεῖ σκληρά... Εἶχαν ταφεῖ οἱ περισσότεροι στὶς φριχτιαστικὲς χαράδρες, πέφτοντας ἀπὸ παν'ψηλες κορφές, μὲ κομματιασμένα καὶ κουρελιασμένα, ἀπ' τὰ κορτσὰ ἐκεῖνα δρίγια, τὰ φτωχὰ κορμιά τους...

Λάμας τοῦ Θιβέτ, κρατῶντας στὰ χέρια του τὸ «Βόλο τῆς προσευχῆς».

Ἂς ἀναπαύσει τὴν ψυχή τους ὁ Πλάστης... Πσύχασαν ἐκεῖνοι, ἐνῶ ἐμεῖς οἱ ζωντανοὶ ξεχνούσαμε τὴ θλῖψι καὶ τὶς κακουχίες μας ἀπ' τὸ ὑπέροχο μεγαλειῶδες θέαμα τῶν ἄλλων τῶν χιονιῶν, κι' ἀπ' τὸ μεθυστικὸ ἐκεῖνος ὄψος, ποὺ μᾶς ἔβγινε τὴν ἐντύπωσι πὼς εἴμαστε οἱ πραγματικοὶ τοῦ Κόσμου κατακτηταί... Μᾶς φαινόταν πὼς κυβερνούσαμε τὴ Γῆ ἀπὸ κεῖ πάνω, ἐνῶ κάτω ἀπ' τὰ πόδια μας ἀπλωνόταν μιὰ ἄβυσσος ἀπέραντη, χωρὶς βυθὸ καὶ χωρὶς σύνορα τριγύρω της...

Μὰ ὑπέρτατη προσπάθεια μᾶς ἔμενε ἀκόμα, οἱ ἄλλοι ὅμως δήλωσαν ἀδυναμία καὶ στάθηκαν ἐκεῖ... Ἀδύνατον νὰ προχωρήσουν πιὸ ἐπάνω τὸ σκαφάλωμά τους... Τὸ θερμόμετρο ἔφτασε στοὺς 40 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν!... Τὰ μακριὰ ἀπ' τὴν ἀξυρισιὰ γένεια μας εἶχαν γεμίσει παγωμένους σταλακτίτες, καμωμένους ἀπ' τὴν ὑγρὴ ἀναπνοή μας, ποὺ πάγωνε μόλις ἔβγαινε ἀπ' τὰ λαχανιασμένα στόματά μας... Ἀναγκαστήκαμε λοιπὸν νὰ ἀφήσουμε τοὺς ἄλλους κεῖ πέρα καὶ νὰ προχωρήσουμε...

Ρίξαμε μόνο τέσσερες: Ὁ Νόρτον, ἐγὼ κι' οἱ ἄμοιροι Ἤρβιν καὶ Μάλλορυ... Ἀρχίσαμε τὸ ξεθεωτικὸ σκαρφάλωμα... Κρατιόμασταν ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον μὲ μακρυὰ σκοινιὰ ἀπὸ ἴνες μπαμπού... Ὁ ἀέρας γινόταν τώρα ἀπελπιστικὰ ἀραιός... Δὲν τὸν χόρταιναν τὰ φουσκωμένα μας πλεμόνια... Ἔπρεπε σὲ κάθε βῆμα νὰ σταματοῦμε καὶ νὰ παίρνουμε δέκα φορὲς ἀναπνοή... Φτάσαμε στὰ 8.168 μέτρα...

Στήσαμε σκηνὲς καὶ ζαρώσαμε, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον, νὰ ζεσταθοῦμε καὶ νὰ περάσουμε τὴ νύχτα... Τὴν ἄλλη μέρα πρωῒ - πρωῒ καινούργιες προσπάθειες ἀκόμα... Ὁ Νόρτον ἄρχισε νὰ τυφλώνεται ἀπ' τὴν ἀφάνταστη ἀκτινοβολία τῶν αἰωνίων χιονιῶν... Τὰ μάτια του πονοῦσαν φριχτά, καὶ τὰ δικά μας ὅμως ἀρχίσαν νὰ μᾶς καίνε...

Τὸ βράδυ τὸ ὑψόμετρό μας ἔδειξε 8321 μέτρα... Στήσαμε πάλι σκηνὲς καὶ ξενυχτήσαμε κακὴν - κακῶς... Τὸ ἄλλο πρωῒ ἀδύνατον νὰ προχωρήσουμε ὁ Νόρτον κι' ἐγώ!... Ὁ ἀέρας ἦταν πειὰ ἐντελῶς ἀραιός... Δὲν μποροῦσαμε καθόλου γ' ἀναπνεύσουμε... Ἀπ' τοὺς πόρους τῆς ἐπιδερμίδος μας κόντευε πειὰ νὰ πεταχθῇ τὸ αἷμα... Λίγο ἀκόμα κι' ὁ ἰδρώτας μας θὰ ἦταν ματωμένος...

Ἀποφασίσαμε νὰ ἐπιστρέψουμε... Μὰ ὁ Ἤρβιν καὶ ὁ Μάλλορυ ἦσαν ἀγρίστα κεφάλια... Τὰ κορμιά τους δὲν τὰ λύγιζε ἡ κούρασι καὶ τὰ νεῦρα τους ἦσαν ἀτσαλένια... Δὲν ἐννοοῦσαν μὲ κανέναν τρόπο νὰ σταματήσουνε ἐκεῖ... Μπορούσαμε ἐμεῖς, ἂν θέλαμε, νὰ ἐπιστρέψαμε... Αὐτοὶ ὄχι προχωροῦσαν πρὸς τὴν κορυφὴ ἀμέσως...

Μπροστὰ στὴν ἐπιμονή τους ὑποκύψαμε... Θὰ τοὺς ἀφήναμε νὰ προχωρήσουν, καὶ θὰ τοὺς περιμέναμε ἐκεῖ ποὺ βρισκόμαστε... Τὸ χιόνι μᾶς στράβωνε ἀπελπιστικά, μὲ τὴν ἀπερίγραπτη ἀκτινοβολία του, κι' ἀποφασίσανε νὰ ξεκινήσουν νύχτα, μὲ τὸ φεγγάρι.

Βγάδειασε... Μὰ φώτιζαν τὰ χιόνια καὶ τοῦ φεγγαριοῦ ἡ λάμψι σὰν νάταν μέρα... Ὁ Ἔρβιν κι' ὁ Μάλλορυ ξεκίνησαν, ἀτρομοι πεισματάρηδες, γιὰ τὴν τελευταία τους ἡρωϊκὴ ἀνάβασι... Ὁ Νόρτον κι' ἐγὼ τοὺς βλέπαμε σὲ λίγο, μὲ σφιγμένες τὶς ψυχές μας ἀπὸ ὀλέθρια προαισθήματα μόνιακου, νὰ σκαφαλώνουν τὸν κατάπαρο παγῶνα, σὰν δυὸ μυῖγες σκοτεινόχρωμες...

Ἑτοιμάσαμε τὸ ὑψόμετρο καὶ καθὼς τοὺς βλέπαμε μὲ τὴ διόπτρα, ὑπολογίζοντας τὸ ὕψος ποὺ βρισκόντουσαν, ξαφνικὸς ἀέρας, παγωμένος καὶ ὁρμητικός, κόντεψε νὰ μᾶς ἀναποδογυρίσῃ...

— 8.604 μέτρα, οἱ ἀθεόφοβοι!... μουρμούρισε ὁ Νόρτον καὶ μὲ προσκάλεσε νὰ τοὺς παρακολουθήσω κι' ἐγὼ μὲ τὴ σειρά μου...

Μιὰ κραυγὴ ὑπέρτατης φρίκης βγῆκε μὲ κόπο ἀπ' τὸ λαρύγγι μου, καθὼς στερέωνα στὸ μάτι μου τὸ φακὸ τῆς διόπτρας... Τοὺς εἶχα χάσει καὶ τοὺς δυὸ ξαφνικά, ἀπὸ μπροστά μου!

Κυτταχτήκαμε στὰ μάτια μὲ ἀγωνία, ἀναπτερυγίζοντας... Ὁ Νόρτον κι' ἐγώ!... Κι' ἐνῶ στ' αὐτιά μας οὐρλιαζε πένθιμα ὁ μανιασμένος ἀέρας, ποὺ σήκωνε χιονοθύελλες ἀφάνταστης ὁρμῆς, μάταια ἔψαχναν τὰ μάτια μας ὁλόγυρά μας, στὴν κάτασπρη παγωμένη καὶ πηχτὴ ἐκείνη καταχνιά, νὰ βροῦμε τοὺς ἄμοιρους συντρόφους μας. Ἀνάψαμε μαγνήσιο πολλὲς φορές... Τοῦ κάκου!...

Θὰ τοὺς κατάπιε σίγουρα κανένα βάραθρο φριχτό, κι' ἀντὶ γιὰ σάβανο νεκρικὸ τοὺς τύλιξε τὸ χιόνι στὴν κάτασπρη καὶ κρύα ἀγκαλιά του... Αἰώνια τους ἡ μνήμη!...

Τυλίξαμε φόλο δυὸ κουβέρτες, κάναμε ἕναν κατάμαυρο σταυρὸ καὶ τὸν ἀπλώσαμε χάμω, στοῦ χιονιοῦ τὴν ἀσπρίλα...

Ἡ ἀναπόλησι τοῦ τραγικοῦ θανάτου τῶν δυὸ αὐτῶν ἡρώων ἅπλωσε, στὸ Νόελ καὶ σὲ μένα, μιὰ σιγαλιὰ ἐπιθλητικὴ καὶ ἱερή...

Τὴν σεβάστηκα... Φίλησα τὸν Νόελ στὰ δακρυσμένα μάγουλά του, ἔβαλα τὸ μπλὸκ καὶ τὸ στυλὸ στὴν τσέπη μου, κι' ἔφυγα βαθειὰ θλιμμένος...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΓΡΑΦΕΤΑΙ

Ο ΚΙΤΡΙΝΟΣ ΠΥΡΕΤΟΣ

Μιὰ τρομερὴ ἀρρώστεια ποὺ μαστίζει τὰ μέρη τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἰδιαίτερα τὶς δυτικὲς χῶρες της, εἶνε ὁ κίτρινος πυρετός, ποὺ πολλὲς φορὲς τὸ μικρόβιό του περνάει πάνω κι' ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ προσβάλλει τὰ πληρώματα τῶν πλοίων ποὺ τυχὸν ταξειδεύουν κοντὰ στὰ παράλια.

Ἕνα γαλλικὸ πλοῖο, τὸ «Σιβίλα», βρέθηκε κάποτε μεσοπέλαγα μὲ σβουμένα τὰ φῶτα του, στὴ διάθεσι τῶν κυμάτων. Ὁλόκληρο τὸ πλήρωμά του εἶχε κρεββατωθεῖ, προσβληθὲν ἀπ' τὸν κίτρινο πυρετό.

Κάποιο ἄλλο πλοῖο, περαστικὸ ἀπὸ κεῖ κατάλαβε περὶ τίνος ἐπρόκειτο κι' ἔστειλε στὸ «Σιβίλα» τὸ γιατρό του μὲ φάρμακα καὶ μὲ μερικοὺς ἄνδρες κι' ἔτσι τὸ πλήρωμα τοῦ ἀκυβέρνητου καραβιοῦ ἐσώθη.

Συμβαίνει ὅμως μερικὲς φορὲς νὰ μὴ παρέχεται καμμιὰ βοήθεια στὰ πλοῖα αὐτά, τὰ ὁποῖα ἀκυβέρνητα ὅπως μένουν συντρίβονται τέλος, πάνω στοὺς βράχους.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Νικολ. Β. Δαμιανοῦ, Δεωφόρος Ἀλεξάνδρας 209. Ἀναλαμβάνονται παντὸς εἴδους ἀστικαὶ ὑποθέσεις παρ' ἅπασι τοῖς ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίοις. Εἰδικότης: Φορολογικαί, Διοικητικαὶ καὶ ἐν γένει Οἰκονομικαὶ ὑποθέσεις. Ὧραι γραφείου 8—9 π.μ. καὶ 4—5 μ.μ.

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΜΙΚΡΕΣ ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

—ΓΙΑ ΝΑ ΛΑΜΠΗ ΤΟ ΦΙΛΝΤΙΣΙ

Τὸ φίλντισι, ὄχι μόνο τὸ ἀκατέργαστο, ἀλλὰ καὶ τὸ κατεργασμένο, δὲν ἔχει ποτὲ στιλπνότητα. Γιὰ νὰ τὸ κάνουμε λοιπὸν νὰ γυαλίσῃ, ἀρκεῖ νὰ τὸ βυθίσουμε σὲ ἐλαφρὰ διάλυσι νιτρικοῦ ἀργύρου, ὥς ὅτου νὰ πάρῃ βαθὺ κίτρινο χρῶμα. Ἔπειτα τὸ πλένουμε μὲ καθαρὸ νερὸ καὶ τὸ ἐκθέτουμε στὸν ἥλιο. Ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ὧρες, ὅταν τὸ φίλντισι θάχῃ μαυρίσει, τὸ τρίβουμε σιγὰ μ' ἕνα κομμάτι τσόχας καὶ τότε θὰ ἰδοῦμε ὅτι θὰ πάρῃ ἀπίστευτη στιλπνότητα.

—ΠΩΣ ΞΕΔΙΠΛΩΝΟΝΤΑΙ Η ΛΕΚΕΔΕΣ ΤΗΣ ΜΕΛΑΝΗΣ.

Ὅταν θέλουμε νὰ ξεδιπλώσουμε ἀπὸ ἕνα ὕφασμα λεκέδες ἀπὸ μελάνι, ἀνακατεύουμε ἴση ποσότητα νιτρικοῦ καὶ ὀξαλικοῦ ὀξέος καὶ σχηματίζουμε μιὰ σκόνη. Ἔπειτα βάζουμε λίγη ἀπ' αὐτὴ μ' ἕνα σπίρτο στὸ μέρος ποὺ ἔχει τὸ λεκὲ καὶ στάζουμε ἀπὸ πάνω λίγο νερό. Κατόπι τὸ τρίβουμε καὶ ἔτσι ἡ κηλῖδα ἐξαλείφεται.

—ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΤΗΡΗΣΙ ΤΩΝ ΠΑΠΟΥΤΣΙΩΝ.

Πολλὲς φορές, ὕστερα ἀπὸ τὴ βροχή, τὸ δέρμα τῶν παπουτσιῶν λόγῳ τῆς ὑγρασίας, ξεραίνεται κι' ἀρχίζει νὰ σκάζῃ. Γιὰ νὰ τὸ προλάβουμε αὐτό, ἁλείφουμε τὰ παπούτσια μ' ἕνα ἐλαφρὸ στρῶμα παραφίνας καὶ τὰ τρίβουμε μ' ἕνα ὕφασμα πολὺ μαλακό. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὰ παπούτσια ὄχι μόνο δὲν σκάνε, ἀλλὰ διατηροῦνται καὶ περισσότερον καιρό.

—ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ ΛΑΔΑΛΜΑΤΩΝ κλπ.

Ὅσοι ἔχουν μικρὰ ἀγάλματα καὶ ἐν γένει κομψοτεχνήματα καμωμένα ἀπὸ ἀργίλλο, ψημένο χῶμα ἢ ἄλλες παρόμοιες ὕλες καὶ θέλουν νὰ τὰ καθαρίσουν, πρέπει νὰ κατασκευάσουν πυκνὸ μίγμα ἀπὸ ἄμυλο καὶ νὰ τὰ ἀλείψουν μ' αὐτό. Τὸ ἐπίστρωμα αὐτὸ θὰ τὸ ἀφήσουν νὰ ξεραθῇ, καὶ ἔπειτα πέσει μόνο του, τὸ ἀγάλμα θὰ παρουσιαστῇ ὁλοκάθαρο.

—ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ ΤΩΝ ΓΑΝΤΙΩΝ.

Γιὰ νὰ καθαρίζετε τὰ γάντια σας, πρέπει νὰ μεταχειρίζεστε μίγμα ἀπὸ σπόνγεμμα καὶ τριμμένο σαπούνι, διαλυμένο μέσα σ' αὐτό, στὸ ὁποῖο προσθέτετε καὶ λίγη ἀμμωνία. Ἀφοῦ φροῦσετε τὰ γάντια σας, βουτῆστε μέσα στὸ παραπάνω μίγμα ἕνα κομμάτι ἀπὸ ὕφασμα ἢ φανέλλα καὶ τρίψτε μ' αὐτὸ τοὺς λεκέδες. Κατόπιν, ἂν θέλετε, σκεπάζετε τὰ γάντια καὶ μὲ λίγα ξερὰ πίτουρα, μέχρις ὅτου στεγνώσουν ἐντελῶς.

— ΠΩΣ ΝΑ ΚΑΘΑΡΙΖΕΤΕ ΤΑ ΧΑΛΚΙΝΑ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ.

Ὅταν ἔχετε χάλκινα ἐπίχρυσα ἀντικείμενα καὶ θέλετε νὰ τὰ καθαρίσετε, βυθίστε τα μέσα σὲ ζεστὴ σαπουνάδα καὶ τρίψτε τα κατόπιν μὲ βούρτσα μαλακή. Περάστε τα ἔπειτα μὲ ζεστὸ νερὸ καὶ ξαναρίψτε τα μὲ τὴ βούρτσα, ὥς ὅτου νὰ βγοῦν ἐντελῶς τὰ στίγματα τοῦ σαπουνιοῦ. Ἔπειτα βγάλτε τα στὸν ἀέρα χωρὶς νὰ τὰ σφουγγίσετε κι' ὅταν στεγνώσουν καλὰ ὁλοκληρίαν τρίψτε τα ἐλαφρὰ μ' ἕνα κομμάτι ὑφάσματος.

—ΠΩΣ ΝΑ ΒΟΥΛΩΝΟΥΜΕ ΤΙΣ ΧΑΡΑΜΑΔΕΣ.

Τὸ καλύτερο μέσον γιὰ νὰ βουλώνουμε τὶς χαραμάδες τοῦ πατώματος εἶνε ἡ παραφίνη. Ἀλλ' ἂν δὲν μποροῦμε γιὰ τὸν ἕναν ἢ τὸν ἄλλο λόγο νὰ χρησιμοποιήσουμε παραφίνη, τότε ἀνακατεύουμε μὲ διαλυμένο ρετσίνι φιλὰ ρινίσματα ξύλου καὶ μὲ τὸ μίγμα αὐτὸ φράζουμε τὰ ἀνοίγματα ποὺ ὑπάρχουν μεταξὺ τῶν σανίδων.

ΛΑΪΚΗ ΣΟΦΙΑ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΓΙΑ Τ' ΑΦΕΝΤΙΚΑ

Τὸ καλὸ ἀφεντικὸ πέφτει πρῶτο τὸ βράδυ στὸ κρεββάτι καὶ πρῶτο βρίσκεται τὸ πρωῒ στὸ πόδι.

(Γερμανική)

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν μποροῦν νὰ εἶνε ἀφεντάδες.

(Ἀγγλική)

Ὅ,τι εἶνε ὁ ἀφέντης, τέτοια εἶνε κι', ἡ δουλειά του.

(Ἀγγλική)

Τὸν ἀφέντη κάλλιο νὰ τὸν φοβοῦται παρὰ νὰ τὸν περιγελοῦνε.

(Ὁλλανδική)

Πολλὰ ἀφεντικὰ εἶνε συχνὰ οἱ χειρότεροι δοῦλοι τοῦ σπιτιοῦ.

(Ἀγγλική)

Εἶνε κακὸ τὸ νάχῃς δούλους, μὰ πιὸ κακὸ ἀκόμα νάσαι ὁ ἴδιος δοῦλος.

(Πορτογαλική)

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ

Ἂν ἔχεις χίλιους φίλους, πάλι λίγοι εἶνε, μὰ ἂν ἔχεις ἕναν ἐχθρὸ εἶνε πολύ.

(Τουρκική)

Ὁ πιστὸς φίλος εἶνε τὸ πιὸ ἀσφαλὲς κεφάλαιο.

(Γερμανική)

Μάλωνε τὸ φίλο σου ὅταν εἴσαστε μόνοι οἱ δυό σας, μὰ νὰ τὸν ἐπαινῇς ὅταν βρισκόσαστε μπροστὰ σὲ ἄλλους.

(Ἀγγλική)

Ἕνας φίλος παληὸς εἶνε προτιμότερος ἀπὸ δυὸ καινούργιους.

(Ρωσσική)

Δὲν εἶνε φίλοι μας ὅλοι ὅσοι μᾶς γλυκομιλοῦνε.

(Γερμανική)

Ὁ φίλος ποὺ δὲν δοκίμασε ἀκόμα τὴ φιλία του, εἶνε σαν τὸ καρύδι ποὺ δὲν τὸ πάτησες ἀκόμα καὶ δὲν ξέρεις ἂν εἶνε γερὸ ἢ κούφιο.

(Ρωσσική)

Ἔχεις φίλο ποὺ τὸν ἀγάπασες μὲ δῶρα. Νὰ ξέρῃς ὅτι ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ τὸν ἀγοράσουν ἄλλοι ἀπὸ σένα.

(Ἰταλική)

Ὅποιος εἶνε φίλος ὁλόνων δὲν εἶνε φίλος κανενός.

(Ἱσπανική)

Τοὺς πραγματικούς σου φίλους δὲν θὰ τοὺς μάθῃς παρὰ μόνο ὅταν λάβεις τὴν ἀνάγκη τους.

(Δανική)

Τὸν φίλο τὸν ἐκτιμᾶμε κανενας πιὸ πολύ, ὅταν τὸν χάσει.

(Γερμανική)

Τοῦ φίλου τὰ ψεγάδια πρέπει νὰ τὰ ξέρῃς, μὰ νὰ μὴν τὰ καταγροῦς.

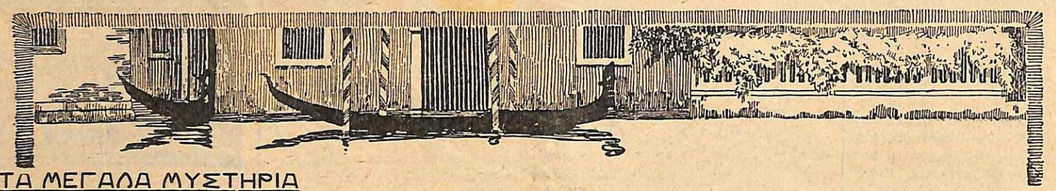
(Δανική)

Ὁ εὐκολώτερος τρόπος γιὰ νὰ χάσῃς ἕνα φίλο σου εἶνε νὰ τοῦ δώσῃς δανεικά.

(Σκωτσέζικη)

Ὅποιος ἔχει πολλοὺς φίλους, δὲν ἔχει κανένα.

(Ἀριστοτέλης)

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Μιὰ σκοτεινὴ ὑπόθεσις ποὺ ἀναστάτωσε τὸ Λονδῖνο. Ὁ τραπεζίτης Σμὶθ καὶ ἡ οἰκογενειακή του ζωή. Ἡ μυστηριώδεις ἐξαφανίσεις του. Ἡ ὑποψίες τῆς συζύγου του. Ὁ φτωχὸς σιδηρουργὸς τοῦ προαστείου. Πῶς τὸν ἔχασε ἡ οἰκογένειά του. Ἕνα πτῶμα στὸ δρόμο. Ὁ ἀδειανὸς τάφος. Μιὰ πολύκροτη δίκη, κτλ. κτλ.

Ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα μυστήρια ποὺ ἀπασχόλησαν κατὰ καιροὺς τοὺς ψυχιάτρους καὶ τοὺς ἐπιστήμονας εἶνε καὶ οἱ ἄνθρωποι μὲ τὴ διπλὴ προσωπικότητα, οἱ ἄνθρωποι δηλαδὴ ποὺ ζοῦν συγχρόνως δυὸ ζωές, τὴ μιὰ ἐντελῶς διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη, χωρὶς οὔτε οἱ ἴδιοι νὰ ὑποψιάζωνται αὐτό.

Εἶνε γνωστὴ ἡ ἱστορία κάποιου διασήμου Ἄγγλου γιατροῦ, ὁ ὁποῖος, ἐνῶ ἀπολάμβανε τῆς ἐκτιμήσεως ὅλης τῆς ἀνωτέρας ἀριστοκρατίας τοῦ Λονδίνου, ἦταν συγχρόνως, φοβερὸς κακοῦργος καὶ διέπραττε τὰ φρικιωδέστερα τῶν ἐγκλημάτων.

Τελευταῖα πάλι, ἐξακριβώθηκε στὴν Ἀγγλία κάποιο ἀνάλογο περιστατικό. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἐπρόκειτο περὶ κακούργου, ἀλλὰ καὶ πάλι τὸ πρᾶγμα ἦταν τόσο μυστηριῶδες κι' ἐκπληκτικό, ὥστε ἀξίζει νὰ σᾶς τὸ διηγηθοῦμε.

Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ ζοῦσε στὸ Λονδῖνο ὁ κύριος Σμίθ, ἕνας ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους τραπεζίτας τῆς πόλεως τὸν ὁποῖον ὅλοι ἐκτιμοῦσαν γιὰ τὴν τιμιότητά του καὶ τὴν εὐγένεια τῶν τρόπων του. Ἦταν ὡραῖος ἄνδρας, μ' ἐπιδεξιοτικὸ παρουσιαστικὸ καὶ σύχναζε σὰ πιὸ ἀριστοκρατικὰ σαλόνια τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης. Κατοικοῦσε σ' ἕνα μεγαλοπρεπέστατο μέγαρο, ὅπου ἔδινε κάθε τόσο δεῖπνα καὶ χορούς, τοὺς ὁποίους τιμοῦσαν συχνὰ καὶ μέλη τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας.

Ὁ Σμὶθ ἦταν παντρεμμένος κι' εἶχε τέσσερα χαριτωμένα παιδιά, τὰ ὁποῖα λάτρευε, ὅπως ἐπίσης λάτρευε καὶ τὴ σύζυγό του, ἡ ὁποία ἦταν μιὰ θαυμαστὴ κι' εὐγενεστάτη κυρία.

Ἔτσι ἡ ζωὴ περνοῦσε εὐτυχισμένη καὶ χαρούμενη γιὰ τὴν οἰκογένεια τοῦ τραπεζίτου.

Κι' ὅμως, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Σμίθ, παράδοξα καὶ μυστηριώδη πράγματα ἀπεκαλύφθησαν εἰς βάρος του.

Συχνά, ὁ πλούσιος αὐτὸς τραπεζίτης, χωρὶς νὰ προειδοποιήσῃ κανένα, ἐξαφανιζόταν ἀπ' τὸ σπίτι του ἐπὶ ἀρκετὸ διάστημα, πότε μιὰ ἑβδομάδα, πότε δεκαπέντε μέρες καί, συχνά, μῆνα ὁλόκληρο.

Ἡ κυρία Σμίθ, στὶς ἀρχὲς ἀνησυχοῦσε πολὺ γιὰ τὶς μυστηριώδεις αὐτὲς ἐξαφανίσεις τοῦ συζύγου της. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως, βλέποντας πὼς γύριζε σῶος καὶ ὑγιής, συνήθισε σ' αὐτό. Δὲν τοῦ ἔλεγε μάλιστα τίποτε σχετικῶς, γιατὶ ὑπέθετε ὅτι κάποια πολὺ ἐπιτακτικὴ αἰτία τὸν ἀνάγκαζε νὰ ἐξαφανίζεται ἔτσι μυστηριωδῶς, χωρὶς νὰ τῆς λέῃ τίποτε.

Ὑπέφερε ὅμως σιωπηλὰ κι' ὑποψιαζόταν ὅτι ὁ σύζυγός της θὰ εἶχε κάποιο μυστικὸ δεσμὸ μὲ ἄλλη γυναῖκα. Ὡστόσο δὲν ἔλεγε τίποτε σὲ κανένα γιὰ νὰ μὴ δημιουργηθῇ σκάνδαλο καί, πρὸς χάριν τῶν παιδιῶν της, σώπαινε.

Παρὰ τὶς μακρυνές του ἀπουσίες ὁ Σμίθ, ὅταν ξαναγύριζε σπίτι του, συνέχιζε, ὅπως πρίν, τὴν οἰκογενειακή του ζωὴ καὶ καταπιανόταν πάλι μὲ τὶς ὑποθέσεις του, ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ σημεῖο στὸ ὁποῖο τὶς εἶχε ἀφήσει.

Τὴν ἴδια ἐποχή, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ προάστεια τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης, ζοῦσε ἕνας φτωχὸς ἐργάτης, ἕνας σιδηρουργός, τίμιος καὶ ὑπομονητικός, ὁ ὁποῖος δούλευε ἀδιάκοπα, γιὰ νὰ συντηρήσῃ τὴν οἰκογένειά του, ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὴ γυναῖκα του, τὰ θυό του ἀγόρια καὶ τὰ τρία του κορίτσια.

Ἀλλὰ μὲ δυσκολία ὁ φτωχὸς σιδηρουργὸς κατώρθωνε νὰ ὀγάζῃ τὸ ψωμί του, μολονότι κουραζόταν πολύ, σκυμμένος ὅλη μέρα πάνω ἀπ' τὸ καμίνι του.

Κι' ὅμως, παρ' ὅλα αὐτά, ἡ κακὲς γλῶσσες ψιθύριζαν πολλὰ εἰς βάρος του.

Κι' αὐτό, γιατὶ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό, κατὰ κανονικὰ διαστήματα ὁ σιδηρουργὸς ἐξαφανιζόταν ἀπὸ τὸ χωριό του καὶ κανεὶς δὲν ἤξερε ποῦ πήγαινε.

Ἔτσι, ὅλοι οἱ γείτονές του καὶ πρὸ πάντων ἡ γειτόνισσες, τὸν κακολογοῦσαν καὶ λυπόνταν τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του ποὺ γρήγορα ἐξαντλοῦσαν τὶς οἰκονομίες τους κι' ἔμειναν ἀβοήθητοι μέσα στὴν πιὸ φριχτὴ δυστυχία.

Ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα ἐξακολούθησε αὐτὴ ἡ ζωὴ ὡς ὅτου ὁ πρωτότοκος γυιὸς τοῦ σιδηρουργοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε πειὰ ἐνηλικιωθεῖ, ἄρχισε ν' ἀντικαθιστᾶ τὸν πατέρα του στὸ σιδηρουργεῖο, ὅταν ἐκεῖνος ἀπουσίαζε.

Κάποτε ὅμως ἡ ἀπουσία τοῦ σιδηρουργοῦ παρατάθηκε πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὶς προηγούμενες φορές. Ἡ οἰκογένειά του ἀνησυχοῦσε τρομερὰ καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ ὑποθέσῃ, ὡς ὅτου τέλος ἔμαθαν ὅτι ὁ σιδηρουργὸς βρέθηκε νεκρὸς στὸ Λονδῖνο καὶ πὼς ἐνταφιάστηκε στὸ νεκροταφεῖο τῶν φτωχῶν.

Ἀφοῦ συνῆλθε κάπως ἀπὸ τὴ λύπη του, ὁ μεγαλείτερος γυιὸς τοῦ σιδηρουργοῦ, σχετίζοντας τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ πατέρα του μὲ τὶς συχνές του ἀπουσίες, θέλησε νὰ διαφωτίσῃ αὐτὸ τὸ μυστήριο καὶ νὰ μάθῃ ποιὰ ἀκριβῶς ἦταν ἡ ζωὴ ποὺ ἔκανε ὁ πατέρας του κατὰ τὶς ἀπουσίες του.

Ἐπῆγε λοιπὸν γιὰ τὸ Λονδῖνο. Ἐκεῖ ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦταν νὰ πάῃ στὸ νεκροταφεῖο, στὸν τάφο τοῦ πατέρα του. Ἐκεῖ ὅμως ἔμεινε κατάπληκτος, βλέποντας τὸν τάφο ἀνοιχτὸ καὶ... ἄδειο.

Ὁ δυστυχισμένος νέος ἀπελπίστηκε μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ νέο μυστήριο κι' ἐπειδὴ κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ ὡρισμένη πληροφορία, ἀποφάσισε νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ χωριό του.

Πρὶν φύγει, ἀγόρασε ἕνα εἰκονογραφημένο περιοδικό, γιὰ νὰ τὸ διαβάσῃ μέσα στὸ τραῖνο.

Μόλις ὅμως τὸ ἄνοιξε, εἶδε μὲ κατάπληξί του σὲ μιὰ σελίδα τὴν εἰκόνα τοῦ πατέρα του. Μὰ ὅταν θέλησε νὰ διαβάσῃ τὴ λεζάντα τῆς εἰκόνος, εἶδε πὼς ἔγραφε: «Ὁ τελευταῖος ἀθῶος ἄνθρωπος δὲν εἶνε ἄλλος ἀπὸ τὸν πατέρα μου. Χωρὶς ἄλλο θὰ ἔγινε κάποιο τυπογραφικὸ λάθος...

Μόλις ὁ νέος ἐπέστρεψε στὸ σπίτι του, ἡ πρώτη του φροντίδα ἦταν νὰ δείξῃ στοὺς δικούς του τὴν εἰκόνα τοῦ περιοδικοῦ καὶ ὅλοι πίστεψαν ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ καταπληκτικὴ ὁμοιότητα.

Ἀλλ' ὁ νέος δὲν ἠσύχασε καὶ ἀνέθεσε σὲ κάποιον ἰδιωτικὸ ἀστυνόμο νὰ διευκρινήσῃ τὸ μυστήριο.

Ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρό, ἐξακριβώθηκε ὅτι ὁ σιδηρουργὸς καὶ ὁ τραπεζίτης δὲν ἦταν παρὰ ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο.

Ὁ γυιὸς τοῦ σιδηρουργοῦ τότε ζήτησε δικαστικῶς μερίδιο ἀπὸ τὴν περιουσία τοῦ... τραπεζίτου.

Ἡ δίκη βάσταξε γιὰ πολὺν καιρὸ καὶ πιστοποιήθηκε καὶ σ' αὐτή, ἡ διπλὴ προσωπικότης τοῦ Σμίθ.

Τὸν ἔχαν βρεῖ νεκρὸ σ' ἕνα δρόμο τοῦ Λονδίνου μὲ ροῦχα ἐργάτου καὶ τὸν ἔθαψαν στὸ νεκροταφεῖο τῶν φτωχῶν, ἐπειδὴ κανεὶς δὲν παρουσιάστηκε νὰ ζητήσῃ τὸ πτῶμα του.

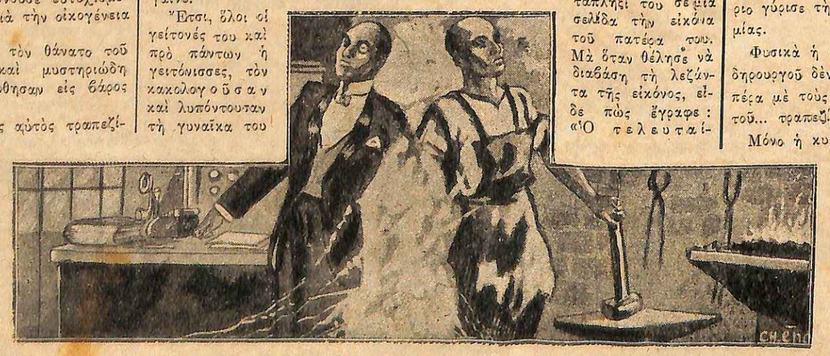
Ὅταν ὅμως ἡ ἐφημερίδες δημοσίευσαν τὴν εἰκόνα του, ἡ οἰκογένεια Σμίθ ἀναγνώρισε σ' αὐτὴ τὸν χαμένο τραπεζίτη. Πῆγαν λοιπὸν καὶ πῆραν τὸ πτῶμα του ἀπὸ τὸν φτωχικὸ τάφο, γιὰ νὰ τὸ θάψουν στὸ πλούσιο οἰκογενειακό τους μαυσωλεῖο.

Ἀλλὰ ἐπειδὴ οἱ νόμοι δὲν ἀναγωρίζουν τὸ ψυχικὸ φαινόμενο τῆς διπλῆς προσωπικότητος, τὸ δικαστήριο γύρισε τὴν δίκη σὲ ὑπόθεσι διγαμίας.

Φυσικὰ ἡ φτωχὴ γυναῖκα τοῦ σιδηρουργοῦ δὲν μπόρεσε νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μὲ τοὺς πλουσίους κληρονόμους τοῦ... τραπεζίτου.

Μόνο ἡ κυρία Σμίθ, ἐντελῶς προαιρετικά, ἔδωσε κάποιο χρηματικὸ ποσὸν στὰ παιδιὰ τοῦ σιδηρουργοῦ.

Κι' ἔτσι τελείωσε ἡ παράδοξη αὐτὴ ἱστορία γιὰ τὴν ὁποία μιλοῦν ἀκόμα οἱ πνευματισταὶ κι' οἱ ψυχίατροι τοῦ Λονδίνου.

Ὁ τραπεζίτης ἦταν συγχρόνως καὶ... σιδηρουργός!...

ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΑΡΧΙΔΕΣΜΟΦΥΛΑΚΟΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ ΣΙΓΚ-ΣΙΓΚ

Ἡ θανατικὲς ἐκτελέσεις στὴ φυλακὴ Σιγκ-Σίγκ. Τὸ πάθημα μιᾶς δημοσιογράφου. Ὅπου κι' ὁ ἀρχιδεσμοφύλαξ ὁ ἴδιος συγκινεῖται. Τὸ χαμένο περίστροφο τοῦ δεσμοφύλακος. Ἡ μυστηριώδης ἐπανεύρεσίς του. Ἡ ἀπέδρασις ἑνὸς καταδίκου. Ἡ τύχη τοῦ δεσμοφύλακος καὶ ἡ ἀτυχία τοῦ δραπέτου, κτλ. κτλ.

Γιὰ τὴν περίφημη ἀμερικανικὴ φυλακὴ Σιγκ-Σίγκ, ποὺ εἶνε ἡ μεγαλείτερη καὶ τελειότερη ἀπ' ὅλες τὶς φυλακὲς τῆς ὑφηλίου, ἔχουν γραφεῖ κατὰ καιροὺς πολλὰ κι' ἐνδιαφέροντα ἄρθρα στὸν παγκόσμιο τύπο.

Τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα ὅμως καὶ πιὸ περίεργα πράγματα τὰ ἔγραψε ὁ Ἀμερικανὸς ἀρχιδεσμοφύλαξ Λιούϊς Λάουὶς στὸ βιβλίο του ποὺ ἐξέδωκε τελευταῖα μὲ τὸν τίτλο *«Εἴκοσι χρόνια μέσ' στὴ φυλακὴ τοῦ Σίγκ»*. Στὴν ἀρχὴ τοῦ βιβλίου του, ὁ ἀρχιδεσμοφύλαξ Λάουις γράφει τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικά, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ κάνουν τοὺς ἀναγνώστας μας ν' ἀνατριχιάσουν.

«Κατὰ τὸ διάστημα τῶν εἴκοσι ἐτῶν ποὺ ὑπηρέτησα ὡς ἀρχιδεσμοφύλαξ στὸ Σίγκ-Σίγκ, τὰ καθήκοντά μου μ' ἀνάγκασαν νὰ σκοτώσω νομίμως ἑκατὸν πενῆντα ἄνδρες καὶ μιὰ γυναῖκα. Τόσα εἶνε τὰ ἀνθρώπινα πλάσματα ποὺ παρέλαβα ἀπ' τὸ κρεββάτι τους, τὰ ἔβγαλα ἀπ' τὸ κελλί τους, τὰ ὁδήγησα στὸ «Δωμάτιο τοῦ Θανάτου», τὰ ἐκάθησα στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα, τὰ ἔδεσα γερὰ σ' αὐτὴ καὶ παρατήθηκα κοντά τους ὡσότου ὁ ἀρχιηλεκτρολόγος τῆς φυλακῆς τοὺς ἔστειλε τὸν θάνατο μ' ἕνα στρίψιμο τοῦ μεγάλου διακόπτη.

»Καὶ σᾶς βεβαιώνω ὅτι τὸ νὰ ὁδηγήσῃ κανεὶς τόσα ἀνθρώπινα πλάσματα στὸ θάνατο, δὲν εἶνε οὔτε ἁπλό, οὔτε εὐχάριστο πρᾶγμα. Μολονότι πιστεύεται γενικῶς ὅτι ἡ θανάτωσις διὰ ἠλεκτρισμοῦ εἶνε ἡ πιὸ ἀνθρωπιστικὴ ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα εἴδη τοῦ θανάτου, ἐν τούτοις μπορῶ νὰ πῶ ὅτι ἀποτελεῖ ἕνα θέαμα φριχτὸ κι' ἀνατριχιαστικό, μπροστὰ στὸ ὁποῖο δύσκολο εἶνε κανεὶς νὰ μὴν συγκλονισθῇ.

»Σὲ κάθε θανατικὴ ἐκτέλεσι καταδίκου παρίστανται πάντοτε καμμιὰ εἰκοσιπενταριὰ δημοσιογράφοι ὡς μάρτυρες ἐκ μέρους τῆς κοινῆς γνώμης, ἐπειδὴ ὁ νόμος ὁρίζει ὅτι ἡ ἐκτέλεσις πρέπει νὰ γίνεται δημοσίᾳ. Καὶ ποτὲ δὲν εἶδα κανένα ἀπ' τοὺς δημοσιογράφους ποὺ παρευρεθήκανε στὶς διάφορες ἐκτελέσεις, νὰ μείνῃ ἀσυγκίνητος.

»Μιὰ φορὰ μάλιστα εἴχαμε μεταξὺ τῶν παρισταμένων καὶ μιὰ γυναῖκα. Ἦταν ἡ ξακουστὴ ρεπόρτερ Νέλλυ Μπλάϊ μιᾶς μεγάλης ἐφημερίδος τῆς Νέας Ὑόρκης, ἡ ὁποία φημιζόταν γιὰ τὸ θάρρος καὶ τὴν ψυχραιμία της. Καὶ ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν μπόρεσε γ' ἀνθέξῃ μέχρι τέλους στὸ φριχτὸ θέαμα. Λιποθύμησε καὶ χρειάστηκε νὰ τὴ μεταφέρουμε ἀναίσθητη, στὴ μέση τῆς ἐκτελέσεως, ἔξω ἀπ' τὸ «Δωμάτιο τοῦ Θανάτου».

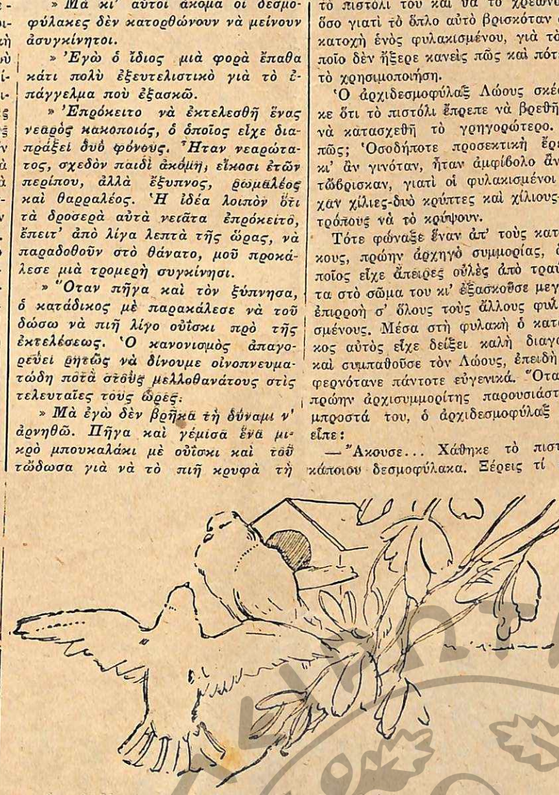
»Μὰ κι' αὐτοὶ ἀκόμα οἱ δεσμοφύλακες δὲν κατορθώνουν νὰ μείνουν ἀσυγκίνητοι.

»Ἐγὼ ὁ ἴδιος μιὰ φορὰ ἔπαθα κάτι πολὺ ἐξευτελιστικὸ γιὰ τὸ ἐπάγγελμα ποὺ ἔχω.

»Ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελεσθῇ ἕνας νεαρὸς κακοποιός, ὁ ὁποῖος εἶχε διαπράξει δυὸ φόνους. Ἦταν νεαρώτατος, σχεδὸν παιδί· ἀκόμη, εἴκοσι ἐτῶν περίπου, ἀλλὰ ἔξυπνος, ρωμαλέος καὶ θαρραλέος. Ἡ ἰδέα λοιπὸν ὅτι τὰ δροσερὰ αὐτὰ νειάτα ἐπρόκειτο, ἔπειτ' ἀπὸ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, νὰ παραδοθοῦν στὸ θάνατο, μοῦ προκάλεσε μιὰ τρομερὴ συγκίνησι.

»Ὅταν πῆγα καὶ τὸν ξύπνησα, ὁ καταδίκος μὲ παρακάλεσε νὰ τοῦ δώσω νὰ πιῇ λίγο οὐΐσκι πρὸ τῆς ἐκτελέσεως. Ὁ κανονισμὸς ἀπαγορεύει ρητῶς νὰ δίνουμε οἰνοπνευματώδη ποτὰ στοὺς μελλοθανάτους στὶς τελευταῖες τους ὧρες.

»Μὰ ἐγὼ δὲν βρῆκα τὴ δύναμι ν' ἀρνηθῶ. Πῆγα καὶ γέμισα ἕνα μικρὸ μπουκαλάκι μὲ οὐΐσκι καὶ τοῦ τὸ ἔδωσα γιὰ νὰ τὸ πιῇ κρυφὰ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ τὸν καθίζανε στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα.

»Μὰ ἡ συγκίνησί μου κατὰ τὴν ὥρα ποὺ τὸν ὁδηγούσαμε στὸ «Δωμάτιο τοῦ Θανάτου» ἦταν τρομερὴ καὶ φαίνεται ὅτι εἶχε ἀπειονισθεῖ στὸ πρόσωπό μου. Καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ἐπιρόκειτο νὰ τὸν δέσουμε στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα, ὁ μελλοθάνατος μοῦ ἔδωσε ἀπείραχτο τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸ οὐΐσκι, λέγοντάς μου μὲ μιὰ ἔκφρασι οἴκτου.

»— Πάρτο, ἀρχιδεσμοφύλακα, νὰ τὸ πιῇς ἐσύ. Σὲ σένα χρειάζεται περισσότερο ἀπὸ μένα!...

»Καὶ μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ ἠλεκτροβολήθηκε, μὲ κύτταζε μ' ἕνα χαμόγελο εἰρωνικοῦ οἴκτου».

* * *

Κάποτε ἕνας δεσμοφύλαξ, τελειώνοντας τὴν περιπολία του στὰ κελλιὰ τῆς φυλακῆς, εἶδε ὅτι τοῦλειπε τὸ περίστροφό του. Ἀμέσως, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι τοῦ τὸ εἶχε κλέψει κάποιος ἀπ' τοὺς καταδίκους, πῆγε κι' ἀνέφερε τὴν κλοπὴ στὸν προϊστάμενό του, τὸν ἀρχιδεσμοφύλακα Λάουις.

Τὸ πρᾶγμα ἦταν σπουδαῖο. Ὄχι τόσο γιατὶ ἕνας δεσμοφύλαξ εἶχε χάσει τὸ πιστόλι του καὶ θὰ τὸ χρεωνόταν, ὅσο γιατὶ τὸ ὅπλο αὐτὸ βρισκόταν στὴν κατοχὴ ἑνὸς φυλακισμένου, γιὰ τὸν ὁποῖο δὲν ἤξερε κανεὶς πῶς καὶ πότε θὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ.

Ὁ ἀρχιδεσμοφύλαξ Λάουις σκέφτηκε ὅτι τὸ πιστόλι ἔπρεπε νὰ βρεθῇ καὶ νὰ κατασχεθῇ τὸ γρηγορώτερο. Μὰ πῶς; Ὁσοδήποτε προσεκτικὴ ἔρευνα κι' ἂν γινόταν, ἦταν ἀμφίβολο ἂν θὰ τὸ βροῦσαν, γιατὶ οἱ φυλακισμένοι εἶχαν χίλιες-δυὸ κρύπτες καὶ χίλιους-δυὸ τρόπους νὰ τὸ κρύψουν.

Τότε φώναξε ἕναν ἀπ' τοὺς καταδίκους, πρώην ἀρχηγὸ συμμορίας, ὁ ὁποῖος εἶχε ἄπειρες ὀλλὲς ἀπὸ τραύματα στὸ σῶμα του κι' ἀξιοσκοῦσε μεγάλη ἐπιροὴ σ' ὅλους τοὺς ἄλλους φυλακισμένους. Μέσα στὴ φυλακὴ ὁ κατάδικος αὐτὸς εἶχε δείξει καλὴ διαγωγὴ καὶ συμπαθοῦσε τὸν Λάουις, ἐπειδὴ τοῦ φερνότανε πάντοτε εὐγενικά. "Οταν ὁ πρώην ἀρχισυμμορίτης παρουσιάστηκε μπροστά του, ὁ ἀρχιδεσμοφύλαξ τοῦ εἶπε:

—"Ακουσε... Χάθηκε τὸ πιστόλι κάποιου δεσμοφύλακα. Ξέρεις τί σημαίνει αὐτό;

—Λοιπόν;

—Λοιπόν, τὸ ὅπλο αὐτὸ τὸ χρειάζομαι! Τὸ θέλω!

Ὁ φυλακισμένος ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ σκεπτικός. Ἔπειτα ρώτησε:

—Δὲν μοῦ λές, ἀρχιδεσμοφύλακα, ἂν γίνει ἡ ἐπιθυμία σου, δὲν θἄχουμε ἀνακρίσεις; Δὲν θὰ ξητήσετε νὰ μάθετε ποιὸς καὶ ποῦ καὶ πότε τὸ πῆρε ἀπ' τὸν δεσμοφύλακα;

—Ὄχι. Δὲν θὰ γίνῃ καμμιὰ ἀνάκρισις καὶ καμμιὰ ἐρώτησις, ἀπάντησε ὁ Λάουις.

—"Ωλλ ράτ! ἔκανε ὁ πρώην ἀρχισυμμορίτης.

Καὶ χωρὶς νὰ πῇ τίποτ' ἄλλο, βγῆκε ἔξω.

Ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, τὸ χαμένο πιστόλι εἶχε τοποθετηθεῖ, μυστηριωδῶς, πάνω στὸ γραφεῖο τοῦ ἀρχιδεσμοφύλακος.

* * *

Παρ' ὅλη τὴν τελειότητα ὀργανώσεως καὶ ἐπιβλέψεως ποὺ βασιλεύει στὸ Σίγκ-Σίγκ, γίνονται κι' ἀπὸ κεῖ συχνὰ ἀποδράσεις φυλακισμένων.

Ὁσάκις δραπετεύσει κανένας ἀπ' τοὺς κρατουμένους, ὁ ἀρχιδεσμοφύλαξ εἶνε ὑποχρεωμένος ἀπ' τὸν κανονισμὸ νὰ βγῇ κι' ὁ ἴδιος νὰ κάνῃ ἔρευνες ὄξω κι' ἀριστερὰ ἔξω ἀπ' τὴ φυλακή, γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τοῦ δραπέτου.

Μιὰ νύχτα δραπέτευσε ἕνας νεαρὸς φυλακισμένος, ποὺ εἶχε καταδικαστεῖ σὲ εἰρκτὴ δέκα ἐτῶν γιὰ διπλὸ τραυματισμό. Μόλις ἀνηγγέλθη ἡ ἀπόδρασις, κινητοποιήθηκε ἡ ἐφεδρικὴ φρουρὰ τῆς φυλακῆς κι' εἰδοποιήθηκαν τηλεφωνικῶς ὅλοι οἱ ἀστυνομικοὶ σταθμοὶ τῶν γειτονικῶν πόλεων καὶ χωρίων.

Συγχρόνως, ὁ ἀρχιδεσμοφύλαξ Λάους ἀνέβηκε στὸ ἰδιόκτητο αὐτοκίνητό του καὶ ξεκίνησε πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ δραπέτου, ἀκολουθῶντας ἕνα ἐρημικὸ ἐξοχικὸ δρόμο.

Ξαφνικά, καθὼς προχωροῦσε, εἶδε μιὰ σκιὰ ὄρθια καταμεσῆς τοῦ δρόμου, ἡ ὁποία εἶχε ἁπλώσει τὰ χέρια κάνοντας σημεῖο νὰ σταματήσῃ τὸ αὐτοκίνητο. Ὁ Λάους σταμάτησε καὶ εἶδε τότε νὰ πλησιάζῃ ἕνας νέος, ὁ ὁποῖος ρώτησε:

—Κύριε μὲ τ' αὐτοκίνητο, μὲ παίρνεις καὶ μένα ἐπάνω;

—Εὐχαρίστως, ἀνέβα, ἀπάντησε ὁ ἀρχιδεσμοφύλαξ.

«Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, γράφει ὁ Λάους, *δὲν μ' ἀναγνώρισε καθὼς εἶχα σκημώνει τὸν γιακᾶ καὶ χαμηλωμένο τὸ καπέλλο μου. Ἐγὼ ὅμως τὸν ἀναγνώρισα ἀμέσως.*

» Φοροῦσε ροῦχα πολιτικά, χωρὶς κολλάρο, ἀνάμεσα ὅμως ἀπ' τὸν σκημένο γιακᾶ τοῦ σακκακιοῦ του, εἶδα τὸ ὕφασμα μὲ τὶς ραβδώσεις, ἀπ' τὸ ὁποῖο γίνονται ἡ στολὲς τῶν φυλακισμένων μας. Ἦταν ὁ νυχτερινὸς δραπέτης, τὸν ὁποῖον ἀναζητοῦσα.

» Φυσικὰ δὲν τοῦ εἶπα τίποτε, ἀλλὰ ξεκίνησα καὶ πάλι μόλις ἐκεῖνος κάθησε δίπλα μου. "Ἤξερα ὅτι ὁ φυλακισμένος αὐτὸς ποὺ ἦταν νεοφερμένος στὸ Σίγκ-Σίγκ, ἦταν ἀπὸ μιὰ μακρυνὴ κωμόπολι τῆς πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης. Συνεπῶς δὲν ἤξερε καλὰ τοὺς δικούς μας δρόμους.

» — Πᾶς μιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη; τὸν ρώτησα.

» — Μάλιστα, κύριε. Μήπως πᾶς καὶ σὺ γιὰ κεῖ;

» — Ἀκριβῶς.

» — Τόσο τὸ καλύτερο!

» Ἐγὼ ὅμως δὲν τράβηξα γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη. Ἀφοῦ ἔκανα μὲ τ' αὐτοκίνητό μου ἕνα μεγάλο γύρο, διαρκείας μιᾶς ὥρας, στὸ τέλος τὸ ὁδήγησα, χωρὶς ὁ συνεπιβάτης μου νὰ καταλάβῃ τίποτε, μπροστὰ στὸ φυλάκιο, στὸ ὁποῖο στρατωνίζεται ἡ ἐξωτερικὴ φρουρὰ τῆς φυλακῆς μας. Συγχρόνως ἐκορνάρισα.

» "Οταν ὁ δραπέτης εἶδε νὰ βγαίνουν μέσ' ἀπ' τὸ σπιτάκι ἐκεῖνο φρουροὶ ὁπλισμένοι καὶ νὰ μοῦ μιλᾶνε μὲ σεβασμό, κατάλαβε τὴν ἀλήθεια.

» — Ὁ Θεὸς κι' ὁ διάβολος μὲ καταράστηκαν, ἀφοῦ ἔπεσα στὰ χέρια σου! εἶπε.

» — Ἔτσι φαίνεται! τοῦ ἀπάντησα καὶ τὸν παρέδωσα στοὺς φρουροὺς».

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ EDMOND HARAUCOURT

ΤΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΚΑ

Ὁ Σὰρλ Μινούς, ἡ Κάολος, ἡ Μπασελιέ, πασίγνωστος στὰ ἀσυνόμικα τμήματα καὶ τακτικὸς πελάτης τῆς Εἰσαγγελίας, ξύπνησε κείνο τὸ πρωῒ μὲ κέφι ἐξαιρετικό... Ἡθέλησε ἀνάλαφρος ἀπ' τὸ σιδερένιο του κρεββάτι, ξυρίστηκε, πλύθηκε, ντύθηκε καί, κατεβαίνοντας γοργὰ τὰ σκαλοπάτια τῆς πολυκατοικίας, διάβηκε τὸ δρόμο καὶ τρύπωσε στὸ ἀντικρυνὸ καφενεῖο...

Παράγγειλε ἕναν καφέ, τὸν ρούφηξε γοργὰ ζεματιστὸν ἀκόμα καὶ ὅταν θέλησε νὰ τὸν πληρώσῃ, εἶδε μὲ δυσαρέσκεια πὼς τοῦμειναν στὴν τσέπη δέκα μονάχα φράγκα... Τράβηξε γιὰ τὸ τηλέφωνο, ζήτησε κάποιον ἀριθμὸ ἀπὸ τὸ κέντρο κι' ἄρχισε νὰ τηλεφωνῇ:

—Ἀλλό... Ἀλλό... Ντρίννν... Ντρίννν... Μὴ διακόπτετε, δεσποινίς. Ἀλλό... Ἐσὺ εἶσαι, Ἀντωνία;... Καλημέρα, πιτσουνάκι μου... Πῶς;... Ξέχασες κιόλας τὴ φωνή μου;... Τὴ φωνὴ τοῦ Κάρλο σου;... Εἶπα κι' ἐγώ, διάβολε!... Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε τώρα!... Χρυσό μου, μὴν τὰ ρωτᾶς... Ἔχω ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀπὸ μερικὰ φιλά... Ἔλα, μὴν εἶσαι γκρινιάρα... Λοιπόν, θέλω διακόσια... Μὰ μὴ διακόπτεις, σοῦ λέω... Θέλω... Ἀντωνία, ἐσὺ εἶσαι;... Ἀ... Θέλω διακόσια φράγκα μέχρι τὸ... Μὰ μὴ διακόπτεις, Κέντρον;... Ἄλλες φωνὲς ἀκούω πάλι νὰ μιλᾶν, ἐνῶ ἀκόμα δὲν τελείωσα ἐγὼ τὴ συνεννό...

Ξαφνικὰ σταμάτησε τὶς ἀγγορωνάρες του καὶ βούλωσε τὸ στόμα του... Κάποιο ὄνομα ποὺ ἄκουσε μέσα στὸ τηλέφωνο, τοῦ ζάρωσε τὰ φρύδια καὶ τὸν ἔκανε νὰ στηλώσῃ μὲ προσοχὴ τὸ αὐτί του... Ἄκουγε... Ναί... Δὲν γελάστηκε... Μιλοῦσε ὁ κ. Μαρτινέ, ὁ περίφημος ἀδαμαντοπώλης... Ἕνα παρατεταμένο «Μμμ!» βγῆκε ἀπ' τὴ μύτη τοῦ Κάρλο κι' ἔφερε γρήγορα - γρήγορα τὴ ἀκουστικὸ ἀπὸ τὸ δεξιό του αὐτὶ στὸ ἀριστερό, γιατὶ ἄκουγε καλύτερα μ' αὐτό... Ἐντωμεταξὺ ὁ διάλογος στὸ τηλέφωνο ἐξακολουθοῦσε:—...κι' ἐπειδή, κύριε Μαρτινέ, φοβᾶμαι νὰ σέρνω μαζύ μου, στὰ ταξεῖδια, τὰ χρυσαφικά μου, θὰ σᾶς παρακαλοῦσα νὰ κρατοῦσατε στὸ χρηματοκιβώτιό σας μιὰ κασετίνα μὲ τὰ κολλιέ μου καὶ μὲ κάτι ἄλλα μικροκοσμήματα... Καὶ στὸ σπίτι νὰ τ' ἀφήσω, ὅσο θὰ λείπω, πάλι δὲν θἄχω ἡσυχία... Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι, κυρία Ροβαρντύ, ἀπάντησε ὁ ἀδαμαντοπώλης. Ἡσυχάστε... Βύχαρίστως... Περνῶντας μὲ τὸ αὐτοκίνητό σας, ἀφίνετε τὴν κασετίνα στὸ καπάσιτρμά μου... Θἄχουμε κλείσει τόνε, εἴπατε;... Ἀ... Θὰ φύγετε μὲ τὸ νυχτερινὸ τραῖνο;... Μὴν ἐνοχλῆστε, σᾶς παρακαλῶ... Στέλνω τότε, τὸ ἀπόγευμα, ἕναν ὑπάλληλο τῆς ἐμπιστοσύνης μου καὶ τοῦ παραδίνετε τὴν κασετίνα... Ἔχει καλῶς. Τὰ σέβη μου, μαντάμ...

Ὁ Κάρλος δὲν μπόρεσε ν' ἀκούσῃ ἄλλα... Μὰ αὐτὰ τοῦ παραέφταναν. Λαχανιασμένος, μούσκεμμα στὸν ἱδρῶτα ἀπ' τὴ λαχτάρα, παράτησε τὸ ἀκουστικὸ καὶ μουρμούρισε ἀκατάπαυστα:

—Μεγαλεῖο!... Σωρὸς γιὰ ὅλα μου τὰ χρόνια!... Θὰ πάψω μιὰ γιὰ πάντα τὸ ψάρεμμα ψωροπροτοφολιῶν, κι' οὔτε τὸ σκῆπτρο τῆς φυλακῆς θὰ πλανιέται πειὰ διαρκῶς πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου... Μὲ μπάζα σίγουρη καὶ καλή, κολλιέ, διαμαντικὰ καὶ τὰ ρέστα τῆς κασετίνας—κοντὰ ἑκατομμύριο!... Ζήτω ἡ ζωή!...

Ἔβριξε τριγύρω του μιὰ προφυλακτική, κρυφὴ ματιὰ καὶ μὲ γέρια νευρικά, τρεμουλιασμένα, ξεφύλλισε τὸν κατάλογο τῶν συνδρομητῶν τοῦ τηλεφώνου, μουρμουρίζοντας καὶ πάλι:

—Μαρτινέ... Μαρτινές... Αὐτὸν τὸν ξέρουμε... Μὴ χάνουμε καιρό... Ἕνας εἶνε ὁ Μαρτινέ... Ἀδαμαντοπώλης... Ὁδὸς Ρουαγιάλ.... Ἡ ἄλλη ὅμως;... Ἡ μαντὰμ Ροβαρντύ... Διάβολε, κάπως ἔτσι εἶπαν τ' ὄνομά της... Ραβουρντύ;... Ἔχει γοῦστο νὰ τὴν ξεχάσουμε, καὶ εἶνε τὸ ψητό, αὐτή... Ἄ!... Ροβαρντύ... Ἄει στὴν εὐχή, τρεμούλιαξα... Λοιπόν... Ροβαρντὺ (χῆρα Δεόν), Βουλεβάρτον Μαλεζέρμπ No 7: Μὰ τί βλέπω; Ὑπάρχει κι' ἄλλη κ. Ροβαρντύ (Ἀλβέρτος καὶ Κα), ὁδὸς Ἀνρὺ Μαρτέν No 12: Ἄ... Φίνα... Δὲν ἔχει ἄλλο «Ροβαρντύ» ὁ κατάλογος... Μὰ ποιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ εἶνε; Μὴ χάνουμε καιρό. Μπρός, ἕνα ταξὶ καὶ δρόμο... Ὁ ὑπάλληλος τῆς ἐμπιστοσύνης θἄμαι ἐγώ... Ἡ κασετίνα στὰ χέρια μου, δρόμο μὲ ὅρος ἀξιόπρεπο, ὑποκλίσεις, «τὰ σέβη μου, μαντάμ», κατέβασμα ἀργὸ τῆς σκάλας καί... δρόμο... Θὰ τρυπώσουμε κάπου γιὰ κάνα μῆνα, νὰ πάψῃ τὸ σούσουρο κι' ὕστερα θὰ παρουσιαστοῦμε πάλι, θὰ πουλήσουμε τὸ κρλλιὲ καὶ θὰ ζήσουμε ζωὴ καὶ κόττα, ἀλλάζοντας ὄνομα... Ποιὸς θὰ μᾶς γνωρίσῃ;... Ποιὸς θὰ μᾶς ὑποψιαστῇ;... Θὰ εἶσαι καὶ σὺ ἕνας νεοκομμένος «ἐντιμότατος» ἀνάμεσα σὲ τόσους «ἐντιμοτάτους»!... Χόπ!... Χόπ!... Ταξί!... Βουλεβάρτο Μαλεζέρμπ, παρακαλῶ... Στὸ No 7 κάνε στὸπ καὶ περίμενε ἕνα λεπτὸ ἀντίκρυ του!...

Κι' ὁ Κάρλος μπῆκε, πηδηχτός, στὸ ταξὶ καὶ ξαπλώθηκε μὲ πόζα στὸ κάθισμά του, ἐνῶ τὰ μάτια του λαμποκοποῦσαν ἀπ' τὸν πυρετὸ τῆς ἀγωνίας... Βυθίστηκε λίγη ὥρα σὲ σκέψεις ροδαλόχρωμες καὶ τὰ χρονοπηδήματα τοῦ αὐτοκινήτου νανούριζαν τὸν εὐτυχισμένο ρεμβασμό του. Μὰ ξαφνικὰ τινάχτηκε ἀπ' τὴ συλλογή του, νοιώθοντας τὸ ταξὶ νὰ σταματᾷ ἀπότομα... Εἶχαν φτάσει κιόλας...

Ἔριξε τὴ ματιά του στὸ No 7, μὰ γρήγορα κατάλαβε πὼς τὸ παραμελημένο καὶ μισοερειπωμένο ἐκεῖνο σπίτι, δὲν ἦταν τὸ σπίτι τῶν ὀνείρων του, φώναξε στὸ σωφὲρ τὴ δεύτερη διεύθυνσι, παίρνοντας καὶ τὴ σχετικὴ προφύλαξι:

—Ὁδὸς Ἀνρὺ Μαρτέν, No 12, καὶ γρήγορα παρακαλῶ, σωφέρ. Βλέπω δῶ πέρα τὰ παραθυρόφυλλα κλειστά, κι' ὁ φίλος μου θὰ λείπῃ στὴν ἐπαρχία του ἀκόμα... Διπλὸ πουρμπουὰρ καὶ γρήγορα, σωφέρ...

Τὸ ταξὶ κατάπιε τὴν ἀπόστασι γοργὰ κι' ἄρειασε σὲ λίγο, μπροστὰ σὲ κάποιο μέγαρο πελώριο, τὸν χλωμιασμένο ἀπ' τὴ λαχτάρα του ἐπιβάτη... Τὸν Κάρλο... Ὁ σωφὲρ πληρώθηκε ἡγεμονικά, χαιρέτησε μὲ σπασμωδικὰ κουνήματα τοῦ κεφαλιοῦ του κι' ἔφυγε διαστικὸς ἀμέσως...

Ὁ Κάρλος πλησίασε τὴν πλούσια ἐξώθυρα... Ἕνας χρυσοστόλιστος θυρωρὸς τὴν ὑποδέχτηκε μὲ δύσπιστη ματιὰ καὶ τὸν ρώτησε τί θέλει.

—Τὴν κυρία Ροβαρντύ, παρακαλῶ...

—Δὲν δέχεται κανέναν σήμερα... εἶπε ξερὰ ὁ θυρωρός...

Τὰ μάτια τοῦ Κάρλο ἀστραψαν... Σιγούρεψε μὲ προσπάθεια τὴν τσαμουλιάρικη φωνή του κι' εἶπε μὲ ὕφος φυσικὸ καὶ κάπως ἀδιάφορο...

—Ναί... Ξέρω... Πρόκειται νὰ φύγῃ γιὰ ταξεῖδι σήμερα... Ἐμένα ὅμως θὰ μὲ δεχθῇ ἀσφαλῶς, γιατὶ τηλεφώνησε ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα στὸν προϊστάμενό μου κύριο Μαρτινέ... Εἰδοποιῆστε την, παρακαλῶ, πὼς εἶμαι ὁ ὑπάλληλός του...

Ὁ θυρωρὸς μπῆκε στὴν ὁλόκμψη λόζα του, ξεκρέμασε τὸ ἀκουστικὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ τηλεφώνου τοῦ μεγάρου καὶ μίλησε λίγες στιγμὲς μὲ κάποιον... Ἔπειτα παράτησε τὸ τηλέφωνο, βγῆκε στὸ γκῶλ τῆς ἐξώπορτας καὶ εἶπε στὸν ἐπισκέπτη:

—Ἡ κυρία σᾶς παρακαλεῖ ν' ἀνεβῆτε... Μιὰ στιγμή, νὰ σᾶς ὁδηγήσῃ ἡ καμαριέρα...

Τὸ ἀσανσὲρ κατέβηκε καὶ μιὰ καμαριέρα πεταχτὴ προσκάλεσε τὸν Κάρλο μέσα... Ἔτσι ὁ φιλαράκος μας βρέθηκε σὲ λίγο μπροστὰ στὴν πριγκηπικὴ καλλονὴ τῆς νεαρῆς ἀκόμα κυρίας Ροβαρντύ... Τὴν κύτταξε μὲ κάποιο θαυμασμὸ κρυφὸ στὰ μάτια του, ξεχάστηκε λιγάκι μπροστὰ στὴ γοητευτικὴ της σιλουέττα, κι' ἔπειτα κάνοντας μιὰ ὑπόκλισι καὶ μὲ φωνὴ ἀβέβαιη, ἀπὸ τὴ δίπλη του ταραχή, ψιθύρισε:

—Εἶμαι ὑπάλληλος τοῦ κ. Μαρτινέ... Μὲ στέλνει σύμφωνα μὲ τὸ τηλεφώνημά σας...

—Μὰ... ἂν δὲν γελιέμαι, εἶπε πὼς θὰ σᾶς ἔστελνε τὸ ἀπόγευμα... εἶπε μὲ δισταχτικὴ φωνὴ ἡ κυρία Ροβαρντύ...

—Δὲν μοῦπε τέτοιο πρᾶγμα, ψιθύρισε μὲ κάποια ἑτοιμότητα ὁ Κάρλο, ἐνῶ ἡ καρδιά του σφυροκοποῦσε μὲ ἀσυγκράτητη ἀγωνία... Ἴσως νἄλλαξε γνώμη, μαντάμ, ἐπειδὴ μὲ βρῆκε πρόχειρο ἐκείνη τὴ στιγμή... Εἶμαι, ἐρέτε, εἰσπράκτωρ τῆς ἐμπιστοσύνης του καὶ λείπω πρωῒ κι' ἀπόγευμα ἀπ' τὸ κατάστημα, γιὰ εἰσπράξεις καὶ γιὰ παραδόσεις κοσμημάτων στοὺς πελάτες μας... Ἤλπιζα τὴ στιγμὴ ποὺ τηλεφωνούσατε, καὶ ἔχοντας ὑπ' ὄψει του ὁ κ. Μαρτινέ, πὼς θὰ μ' ἔβλεπε μονάχα τὸ μεσημέρι, σᾶς εἶπε πὼς θὰ μ' ἔστελνε τὸ ἀπόγευμα... Μὰ μιὰ ποὺ τελείωσα τὶς δουλειές μου πιὸ νωρὶς καὶ ἤμουν εὐκαιρος, μ' ἔστειλε τώρα τὸ πρωῒ...

Ὁ Κάρλος ἦταν λωποδύτης δέβαια, μὰ εἶχε καὶ γοῦστα καλλιτεχνικά... Τοῦ ἄρεσε τὸ «ὡραῖον» καὶ τὸ θαύμαζε ἀνυπόκριτα, ὁπουδήποτε τὸ συναντοῦσε... Ἐνοχλημένη ἀπ' τὰ λαίμαργα ἐλέμματά του, ἡ κ. Ροβαρντύ, καὶ λίγο σκεπτικὴ ἀπ' τὶς φλύαρες καὶ κάπως κομπασμένες δικαιολογίες του, ἄφοιξε κάποιο συρτάρι τι' ἔβγαλε τὴν πολυπόθητη κασετίνα... Μὰ ἔννοιωσε κείνη τὴ στιγμὴ κάποιο κρυφὸ φόβο, γιατὶ τσάκωσε ξαφνικὰ τὴ ματιὰ τοῦ Κάρλο, νὰ καρφώνεται μὲ δίψα ἀνείπωτη στὴν κασετίνα καὶ νὰ πετᾷ φλόγες... Μιὰ φριχτὴ ὑποψία ἄρχισε νὰ περνᾷ ἀπ' τὸ μυαλό της:

—Σᾶς ἔδωσε ἀπόδειξι ἀνοιχτή, ὁ κύριος Μαρτινέ, τὸν ρώτησε μὲ τρεμάμενη φωνή, γιὰ νὰ τὴν συμπληρώσουμε μὲ τὰ κοσμήματα ποὺ θὰ σᾶς παραδώσω;

Ὁ Κάρλος χλώμιασε... Νόμιζε πὼς θὰ παραλάβῃ τὴν κασετίνα κλειδωμένη, καὶ ἡ περίπτωσι αὐτὴ τὸν βρῆκε ἀπροετοίμαστο... Κλονίστηκαν τὰ γόνατά του, καί, κάνοντας μιὰ σκληρὴ προσπάθεια, τρύλισε μὲ κόπο:

—Δὲν θὰ τὸ σκέφτηκε αὐτό, μαντάμ, διαστικὰ καθὼς μ' ἔστειλε. Μὰ ἔννοια σας... Θὰ σᾶς τὴ στείλωμε, ἀμέσως, μόλις φθάσω στὸ κατάστημα.

Ἡ κυρία Ροβαρντὺ ἔνγοιωσε κατάψυχρον ἱδρῶτα νὰ μουσκεύῃ τὸ μέτωπό της καὶ τὴ ράχι της... Ἦταν σίγουρη τώρα πὼς εἶχε νὰ κάνῃ μὲ κακοποιὸ στοιχεῖο καὶ ἡ ἄφθαστη θρασύτης του τῆς πάγωσε τὸ αἷμα. Θέλησε νὰ κερδίσῃ λίγο καιρὸ καὶ μουρμούρισε σιγά:

—Περίεργο μοῦ φαίνεται... Ξέρει ἀπὸ διατυπώσεις τέτοιες ὁ κ. Μαρτινὲ καὶ ἀπορῶ πῶς παρέλειψε αὐτή, ποὺ εἶνε ἡ κυριώτερη... Καθῆστε στὸ σαλόνι δυὸ λεπτά, νὰ ἑτοιμάσω τὰ κοσμήματά μου καὶ βασίζομαι στὸ λόγο σας, πὼς θὰ μοῦ στείλετε τὴν ἀπόδειξι ἀμέσως...

Μὰ ὁ Κάρλο δὲν ἔχαψε τὸ χάπι... Εἶδε τὰ τρομαγμένα μάτια της ποὺ στριφογύριζαν παντοῦ μὲ ἀγωνία, εἶδε τοῦ κορμιοῦ της τὴν τρεμοῦλα καὶ τὴ νεκρικὴ χλωμάδα τοῦ προσώπου της, καὶ μυρίστηκε τὸν κίνδυνο κοντά του... Πέταξαν φωτιὲς τὰ μάτια του καὶ χύθηκε μανιασμένος στὴν κυρία Ροβαρντὺ τὴν ὥρα, ποὺ ἐκείνη, ἁρπάζοντας τὸ μεταξωτὸ τοῦ κουδουνιοῦ κορδόνι, σήμαινε ἀπελπισπικὰ καὶ φώναζε σπαραχτικὰ «Βοήθεια»!...

Ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ πάλη, λίγων στιγμῶν, ἄγρια, ἡ κυρία Ροβαντὺ τοριάστηκε λιπόθυμη στὸ πάτωμα. Ὁ Κάρλος ἄρπαξε τὴν κασετίνα, βγῆκε σὰν τρελλὸς στὸ γκῶλλ, ἔκανε νὰ κατρακυλήσῃ ἀπ' τὴ σκάλα, μὰ δέκα χέρια τὸν ἁρπαξαν μονομιᾶς καὶ τὸν ἔδεσαν χεροπόδαρα...

. . . . . .

—Ὅταν βγῶ καὶ ξαναμπλέξω μὲ κασετίνες πάλι, θὰ κρατᾶω μαζύ μου πάντα ἀποδείξεις ἀνοιχτές...

Ἔτσι μουρμούριζε ὁ Κάρλο, ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, κυττώντας ἔξω θλιβερά, ἀπ' τὰ σίδερα τοῦ καλλιοῦ τῆς φυλακῆς!...

Ὥρμησε μανιασμένος ἐναντίον τῆς κ. Ροβαρντύ...

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΡΕΘΥΜΝΟΝ. — Πρὸ ἡμερῶν στὴν πλατεῖα Ἀβέρωφ συνηντήθησαν σὲ φιλικὸ ποδοσφαιρικὸ ἀγῶνα αἱ ὁμάδες «Πειραϊκὸς» καὶ «Ἀθλητικὸς Ὅμιλος Ρεθύμνης». Ὁ ἀγὼν ἔληξε μὲ 8—1 ὑπὲρ τοῦ «Πειραϊκοῦ». Ὁ διαιτητὴς ἀνεπαρκέστατος καὶ μεροληπτῶν.

Ἐπίσης συνηντήθησαν τὴν 19ην Ἰουνίου αἱ ὁμάδες «Ἀθλητικὸς Ὅμιλος Ρεθύμνης» καὶ «Ἀχιλλεύς». Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ πρώτη διὰ τερμάτων 4—2.

ΤΣΑΠΑΡΔΑΣ

* * *

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς τὸ γήπεδον τοῦ «Ὀρφέως» Κολωνοῦ συνηντήθησαν εἰς φιλικὸν ἀγῶνα αἱ δύο ἰσχυραὶ ὁμάδες «Κένταυρος» Γούβας καὶ «Ὀρφεὺς» Κολωνοῦ.

Κατόπιν σκληροῦ ἀγῶνος, νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ πρώτη ὁμὰς διὰ τερμάτων 4—3.

Τὰ τέρματα ἐσημείωσαν οἱ: Ροΐδης, Πάτροκλος καὶ Κουκουμετίης. Τὴν νικήτριαν ὁμάδα ἀπετέλουν οἱ κ.κ. Ε. Ζαπάρδας, Π. Ζουρίδης, Π. Μαρκάτος, Α.Ζαχαρίας, Α. Μαυρομάτης, Πάνος Βυθινός, Χρυσουλίδης, Ι. Ροΐδης, Πάτροκλος, Κουκουμπέτης καὶ Κόκκαλης.

ΖΑΜΟΡΑΣ

ΠΑΤΡΑΙ. — Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν στὸ γήπεδο τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ» συνηντήθησαν εἰς φιλικὸν ἀγῶνα αἱ ἰσχυραὶ ποδοσφαιρικαὶ ὁμάδες τῆς πόλεώς μας «Παναχαϊκὴ» καὶ «Ὀλυμπιακός».

Ὁ ἀγὼν ἄρχισε στὶς 6 μ.μ., ὑπὸ τὴν ἀμερόληπτον διαιτησίαν τοῦ κ. Γκέζα, ἐνώπιον πλήθους φιλάθλων θεατῶν. Εἰς τὸ α' ἡμίχρόνιον, ἐπὶ 20 περίπου λεπτά, τὸ παιχνίδι διεξήγετο πότε στὴν περιοχὴν τῆς μιᾶς καὶ πότε τῆς ἄλλης ὁμάδος. Περισσοτέρας ἐπιθέσεις ὅμως ἐσημείωσαν οἱ κύριοι τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ», οἱ ὁποῖοι μὲ ὡραίους συνδυασμοὺς προσεπάθουν νὰ ἐκπορθήσουν τὸ τέρμα τοῦ Βετσίλη, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπετύγχανον, διότι κάθε καλὴ προσπάθειά των ἐξουδετερώνετο ὑπὸ τῶν ἀρίστων ὀπισθοφυλάκων τῆς «Παναχαϊκῆς» Γκίκα καὶ Σπηλιωτοπούλου.

Εἰς τὸ 20ον λεπτὸ σημειώνεται νέα ὁρμητικὴ καθοδος τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ» καὶ μὲ τεχνικὸ σοῦτ οἱ παῖκται του ἐπετυγχάνουν τὸ πρῶτον καὶ τελευταῖον ὑπὲρ αὐτῶν τέρμα. Οἱ «Παναχαϊκοὶ» ὅμως δὲν ἀποθαρρύνονται, ἀλλ' ἀντιθέτως ἀναλαμβάνουν τὴν ὑπεροχὴν καὶ δι' ὡραίων συνδυασμῶν ἀπειλοῦν διαρκῶς τὸ τέρμα τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ».

Μὲ τὴν σειράν του καὶ ὁ «Ὀλυμπιακὸς» ἐπιχειρεῖ καθόδους πρὸς τὸ ἀντίπαλον τέρμα, προσπαθῶν νὰ ἐπιτύχῃ καὶ ἕτερον τέρμα. Ἡ ἄμυνα ὅμως τῆς ματοφύλαξ, τὰ μπὰκ καὶ τὰ χάφ.

ΣΤ. Ι. ΜΑΝΙΑΤΑΚΗΣ

ΑΠΓΙΝΑ. — Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν κατῆλθεν εἰς τὴν νῆσον μας ἡ ἰσχυρὰ ὁμὰς «Ἑλλὰς» Θησείου καὶ συνηντήθη εἰς φιλικὸν ἀγῶνα μὲ τὸν «Σαρωνικὸν» Αἰγίνης. Κατόπιν τεχνικοῦ καὶ ὡραίου ἀγῶνος, νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ πρώτη διὰ τερμάτων 4—2.

ΤΣΑΠΑΡΔΑΣ

* * *

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς τὸ γήπεδον τοῦ «Ὀρφέως» Κολωνοῦ συνηντήθησαν εἰς φιλικὸν ἀγῶνα αἱ δύο ἰσχυραὶ ὁμάδες «Κένταυρος» Γούβας καὶ «Ὀρφεὺς» Κολωνοῦ.

Κατόπιν σκληροῦ ἀγῶνος, νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ πρώτη ὁμὰς διὰ τερμάτων 4—3.

Τὰ τέρματα ἐσημείωσαν οἱ: Ροΐδης, Πάτροκλος καὶ Κουκουμετίης. Τὴν νικήτριαν ὁμάδα ἀπετέλουν οἱ κ.κ. Ε. Ζαπάρδας, Π. Ζουρίδης, Π. Μαρκάτος, Α.Ζαχαρίας, Α. Μαυρομάτης, Πάνος Βυθινός, Χρυσουλίδης, Ι. Ροΐδης, Πάτροκλος, Κουκουμπέτης καὶ Κόκκαλης.

ΖΑΜΟΡΑΣ

ΠΑΤΡΑΙ. — Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν στὸ γήπεδο τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ» συνηντήθησαν εἰς φιλικὸν ἀγῶνα αἱ ἰσχυραὶ ποδοσφαιρικαὶ ὁμάδες τῆς πόλεώς μας «Παναχαϊκὴ» καὶ «Ὀλυμπιακός».

Ὁ ἀγὼν ἄρχισε στὶς 6 μ.μ., ὑπὸ τὴν ἀμερόληπτον διαιτησίαν τοῦ κ. Γκέζα, ἐνώπιον πλήθους φιλάθλων θεατῶν. Εἰς τὸ α' ἡμίχρόνιον, ἐπὶ 20 περίπου λεπτά, τὸ παιχνίδι διεξήγετο πότε στὴν περιοχὴν τῆς μιᾶς καὶ πότε τῆς ἄλλης ὁμάδος. Περισσοτέρας ἐπιθέσεις ὅμως ἐσημείωσαν οἱ κύριοι τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ», οἱ ὁποῖοι μὲ ὡραίους συνδυασμοὺς προσεπάθουν νὰ ἐκπορθήσουν τὸ τέρμα τοῦ Βετσίλη, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπετύγχανον, διότι κάθε καλὴ προσπάθειά των ἐξουδετερώνετο ὑπὸ τῶν ἀρίστων ὀπισθοφυλάκων τῆς «Παναχαϊκῆς» Γκίκα καὶ Σπηλιωτοπούλου.

Εἰς τὸ 20ον λεπτὸ σημειώνεται νέα ὁρμητικὴ καθοδος τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ» καὶ μὲ τεχνικὸ σοῦτ οἱ παῖκται του ἐπετυγχάνουν τὸ πρῶτον καὶ τελευταῖον ὑπὲρ αὐτῶν τέρμα. Οἱ «Παναχαϊκοὶ» ὅμως δὲν ἀποθαρρύνονται, ἀλλ' ἀντιθέτως ἀναλαμβάνουν τὴν ὑπεροχὴν καὶ δι' ὡραίων συνδυασμῶν ἀπειλοῦν διαρκῶς τὸ τέρμα τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ».

Μὲ τὴν σειράν του καὶ ὁ «Ὀλυμπιακὸς» ἐπιχειρεῖ καθόδους πρὸς τὸ ἀντίπαλον τέρμα, προσπαθῶν νὰ ἐπιτύχῃ καὶ ἕτερον τέρμα. Ἡ ἄμυνα ὅμως τῆς «Παναχαϊκῆς» μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς Γκίκαν, Σπηλιωτόπουλον, Βετούλην καὶ τὸν νεαρὸν Παναγιωτόπουλον, ἐργάζεται ἀποτελεσματικὰ καὶ ματαιώνει τὰς ἐπιθέσεις του. Ἔτσι τὸ α' ἡμίχρόνιον ἔληξε μὲ 1—0 ὑπὲρ τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ».

Εἰς τὸ β' ἡμίχρόνιον ἡ ὁμὰς τῆς «Παναχαϊκῆς» κατέρχεται ἀποφασισμένη νὰ νικήσῃ. Μὲ ὡραίας πάσσες πολιορκεῖ τὸ τέρμα τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ», τὸ ὁποῖον προστατεύουν ἀποτελεσματικὰ οἱ Γεωργιάδης, Πασματζῆς καὶ Λαγός. Ἡ σφαῖρα μετ' ὀλίγον περιέρχεται στοὺς κυνηγοὺς τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ», οἱ ὁποῖοι πλησιάζουν τὸ τέρμα τῆς «Παναχαϊκῆς». Ἐνῶ ὅμως ἦτο ἕτοιμος ὁ μέσα δεξιὰ νὰ σουτάρῃ, ὁ Γκίκας, ἐπεμβαίνων, ἀνακόπτει αὐτόν, προλαβαίνοντας βέβαιον τέρμα. Κατὰ τὴν προσπάθειάν του ὅμως συγκρούεται μὲ τὸν ἐπιτιθέμενον κυνηγὸν τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ» καὶ τραυματίζεται.

Τὸ παιχνίδι συνεχίζεται καὶ τὴν θέσιν του καταλαμβάνει ὁ ὀπισθοφύλαξ τῆς β' ὁμάδος Καλιαμπάκος.

Εἰς τὸ 30ὸν λεπτὸν ὁ Μάρκος τῆς «Παναχαϊκῆς», κατόπιν πάσσας, ἐπιτυγχάνει τὴν ἰσοφάρισιν τοῦ ἀποτελέσματος. Αἱ δύο ὁμάδες συνεχίζουν τὸ παιχνίδι μὲ πεῖσμα διὰ νὰ ἐπιτύχουν τὸ τέρμα, τὸ ὁποῖον θὰ τοὺς ἔδιδε τὴν νίκην, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνουν, διότι ἡ ἄμυνα ἀμφοτέρων ἐργάζεται ἀποτελεσματικὰ καὶ οὔτω λήγει ὁ ἀγὼν μὲ ἰσοπάλους τὰς ὁμάδας.

Χ.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

Νοστράδαμον. Πάτρας. Δὲν ἔχετε δίκηο σ' ὅσα γράφετε. Δὲν μᾶς ἔτυχαν ὡς τώρα καλὰ κοιμάτια ἀναγνωστῶν καὶ γι' αὐτὸ δὲν τὰ δημοσιεύουμε. Τὸ ποίημά σας «Θεϊνόπωρο», μολονότι ἔχετε μετρήσει συλλαβὴ πρὸς συλλαβὴ τοὺς στίχους του, ἀνεπιτυχὲς μετρικῶς καὶ κοινὸ ὡς περιεχόμενο. Ἰδοὺ το:

— Τί ἔχεις ἀγέρι καὶ σὰν θλιμμένο
σφυρίζεις στὰ φύλλα σκοπό;
— Γιατί τρέχεις νεράκι στὰ χαλίκια
πάνω σὰν μολύβι χυτό;
— Κλαίγω τὰ φύλλα σαυτὰ τραγουδῶ
στὰ κίτρινα φύλλα τὸν θλιμμένο μου
(σκοπό.
— Στὰ χαλίκια βαρειὰ περπατῶ
γιατὶ φέρνω κοντά μου, τὰ φύλλα, τί
(κακό!
Τὸ φθινόπωρο σκλήρα τὰ θέρισε
πάει, μὲ τὸ κρύο του δορεπάνι,
ἡ ζωὴ τους τώρα, αὐτὸ φθάνει
ὁ χάρος προσκεφάλι θὰ τὰ κάνῃ.

Μασσάδιον, Ζάκυνθον. Τὰ πεζογραφήματά σας ἀνεπίτυχες. Δὲν εἶνε οὔτε διήγημα, οὔτε πρόζα... Τί εἶνε; Αὐτὸ θὰ μᾶς τὸ πῆτε σεῖς.

ΠΑΝΣΕΔΕΣ

ΡΗΤΑ ΚΑΙ ΑΞΙΩΜΑΤΑ Μ. ΑΝΔΡΩΝ

Ἐνῶ γιὰ νὰ ἐξιλεωθοῦν τὰ σφάλματά μας πρὸς τοὺς ἀνθρώπους χρειάζονται ποταμοὶ αἱμάτων, γιὰ νὰ ἐξιλεωθῇ ὁ Θεὸς ἀρκεῖ ἕνα δάκρυ.

Σατωμπριάν.

Ἡ καρδιὰ εἶνε τὸ πεδίον τῆς μάχης τῶν παθῶν.

Οὐγκώ.

Κάθε κακία προέρχεται ἀπὸ ἀδυναμία. Καὶ τὸ μικρὸ παιδὶ εἶνε κακὸ γιατὶ εἶνε ἀδύνατο.

Ρουσσώ.

Ἡ αὐτοκτονία εἶνε τὸ φρικτότερο ἀμάρτημα, γιατὶ δὲν χωρεῖ σ' αὐτὸ μετάνοια.

Σίλλερ.

Ὅ,τι φέρνει τὴν εὐδαιμονία στὸν ἄνθρωπο, γίνεται κάποτε καὶ πηγὴ τῆς δυστυχίας του.

Γκαῖτε.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η. Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Καθώς μας πληροφορούν τα τελευταία Παρισινά περιοδικά Μόδας, τα καπέλλα που θα επικρατήσουν μέχρι τού τέλους τής σαιζόν, είνε τα μπερέ από ψάθα, από παγιασόν, κι' από λιζερέ.

—Τα μπερέ αύτα γαρνίρονται μέ δυό ἄνθη από δέρμα ἀσορτί μέ τήν στάντα ἤ μέ μιά κονγκάρντα από κορδέλλα, ἤ μ' ένα φιόγκο σέ σχῆμα πεταλούδας.

—Ἡ κομψές Παρισινές μέ κοστούμια πούρ - τούτ - ἀλλές, καί σπόρ, φορούν καί μπερέ από φέτρ κάθε χρώματος, ἀσορτί μέ τό κοστούμι.

—Ἐκτός από τά μπερέ, θά φορεθούν πολύ ἐφέτος καί τά μικρά κλός, μέ τά κυματιστά μπόρ, τά ὁποῖα θά γίνουνται πότε από φέτρ, πότε από γκρό - γκραίν μεταξωτό ἤ βαμπακερό καί πότε από ψάθα. Θά γαρνίρουνται δέ συχνά μέ κορδέλλα γυαλιστερή.

—Πολύ σίκ είνε καί τά καπέλλα «καγκοτιέ» μέ στενά μπόρ, τά ὁποῖα πηγαίνουν τόσο μέ τά ταγιέρ καί τά ἀνσάμπλ.

—Τά καγκοτιέ θά φορεθούν καί κατά τήν ντεμί - σαιζόν. Θά γίνουνται πρό πάντων από γκοδρό παγιασόν, λακέ, τό ὁποῖο ἀντέχει στήν βροχή καί θά γαρνίρωνται μέ κορδέλλα γυαλιστερή.

—Τά νέα μεγάλα μαλακά καπέλλα θά ἔχουν καλόττα στρογγυλή καί μπόρ πολύ πλατειά στά πλάγια καί πίσω, ἐνῶ ἐμπρός δέν θά ἔχουν καθόλου μπόρ, ἤ θά ἔχουν ἕνα μπόρ πολύ στενό.

—Ἡ γαρνιτούρες από κορδέλλα, στά μεγάλα καί μέτρια καπέλλα, θά τοποθετοῦνται ὑψηλά στήν καλόττα, ἡ ὁποία θά εἶνε πιεστή ἤ γυραπέ.

—Θά ἰδοῦμε μέχρι τού τέλους τής σαιζόν καί μεγάλα καπέλλα μέ καλόττες, καμωμένες ὁλόκληρες από ἄνθη μέ μπόρ από λεπτή ἐξωτική ψάθα ἤ από κρέν - κρυστάλ, χρώματος παστέλ. Κορδέλλες βελούδινες συμπληρώνουν τήν γαρνιτούρα.

—Μέ μερικά δαντελλένια φορέματα, τό μεταξύ μεγέθους καπέλλο, σχεδίου «καπελίνο», θά εἶνε καμωμένο από τήν ἴδια δαντέλλα καί θά γαρνίρεται ὁλόγυρα στήν καλόττα, μέ κορδέλλα βελούδινη.

—Συχνά, τό μπόρ θά εἶνε κομμένο ἔτσι, ὥστε νά περνάη ἀνάμεσα ἡ κορδέλλα, ἡ ὁποία θά δένεται κοντά στόν κρόταφο κι' ἡ μακρυές της ἄκρες θά φτάνουν μέχρι τού ὤμου.

—Ἀφού ἡ Μόδα μᾶς ἐπιτρέπει ἐφέτος νά φορέσουμε καπέλλα από ὕφασμα, μποροῦμε, χωρίς πολλά ἔξοδα, νά ἔχουμε καπέλλα ταιριαστά μέ τις τουαλέττες μας.

—Ἔτσι, θά ἰδοῦμε διάφορα καπέλλα ἀσορτί μέ τά φορέματα καπέλλα από ταφτᾶ, ἀπό λινέ, γαρνιρισμένα μέ πυκνές δέλοντιές, καπέλλα ἴσια από ἀγγλικό ὕφασμα, ἄλλα, ἀπό λινό μπουγιονιέ, κι' ἄλλα ἀπό κρεπόν.

—Θά ἰδοῦμε ἀκόμα καί καπέλλα καμωμένα από χοντρό βαμβακερό τούλι.

—Τά καπέλλα, τά καμωμένα ἀπό ὕφασμα, θά γίνουνται σέ φόρμα καγκοτιέ καί καπελίνο.

—Τά καγκοτιέ ἀπό ὕφασμα θά ἔχουν συνήθως καλόττα τετράγωνη. Ὅταν τό καγκοτιέ θά εἶνε γαρνιρισμένο μέ βελονιές, τότε αὐτές θά σχηματίζουνε γύρω στήν καλόττα, μιά πλατειά ζώνη.

—Κάποτε τό καπέλλο θά εἶνε τού αὐτού χρώματος μέ τό φόρεμα, ἀλλ' ἀπό ὕφασμα διαφορετικό. Π. χ. ἕνα ταγιέρ ἀπό λιγό θαλασσί, θά συνοδεύεται ἀπό ἕνα καγκοτιέ καμωμένο ἀπό κρέπ - ντέ - σίν θαλασσί, γαρνιρισμένο μέ βελονιές ὁμοιόχρωμες καί μ' ἕνα μικρό φτερό, γαλάζιο, ζωηρό, τοποθετημένο χαμηλά στό μπόρ, δεξιά, ἔτσι, πού νά ξεπερνάη λίγο τήν πάσσα.

—Θά ἰδοῦμε ἐπίσης ἀρκετά καπέλλα γαρνιρισμένα μέ χρωματιστό φτερό πετεινοῦ.

—Μερικά ἀνοιχτόχρωμα καπέλλα θά γαρνίρωνται μ' ἐσάρπες ἀσορτί. Π. χ. ἕνα χαριτωμένο κλός, ἀπό κρέπ ρόζ, γαρνίρεται γύρω στήν καλόττα μέ μιά πλατειά ἐσάρπα ρεγέ, ρόζ καί ἄσπρη.

—Θά ἰδοῦμε ἀκόμα καί ἰδιόρρυθμα μικρά καπελλάκια καλοκαιρινά, ἀπό ἄσπρο βαμπακερό ὕφασμα, φανταζί, ἐργασμένα ὁλόκληρα μέ βελονιές χρωματιστές ἤ μέ δυό πομπόν στό πλάϊ, ἀπό χρωματιστό μετάξι.

—Μερικά καπέλλα θά εἶνε ἀσορτί μέ τίς πλεχτές δαντελλωτές μπλοῦζες μας.

—Εἶνε δύσκολο νά καθορίση κανείς τήν ἀκριβῆ φόρμα μερικῶν νέων καπέλλων.

—Ὑπάρχουν τόσων εἰδῶν σχέδια! Μερικά μάλιστα ἀπ' αὐτά εἶν' ἐντελῶς ἰδιόρρυθμα καί... ἀπερίγραπτα!...

—Μερικά καπελλάκια θυμίζουν πολύ τά κινέζικα καπέλλα, ἄλλα πάλι κάνουν τήν ἐντύπωσι μικρῶν μανδηλιῶν ἐφαρμοσμένων στό κεφάλι, κι' ἄλλα τέλος μοιάζουν μέ πιάτα...

—Θά ἰδοῦμε ἐπίσης καί καπελίνο σκιερές, σάν μικρές ὀμπρέλλες τῶν ὁποίων τά μπόρ ἀγγίζουν τούς ὤμους καί τό σβέρκο.

—Θά εἶνε νάν - βόγκαν, καί καπέλλα μέ μπόρ στηκωτά, γαρνιρισμένα μέ γιρλάντα από λουλούδια, ἀσορτί μέ τό χρῶμα τού κοστουμιοῦ.

—Πολλές κομψές Παρισινές φορούν ζιλέ σταυρωτό χωρίς μανίκια ἀσορτί μέ τήν γαρνιτούρα τού καπέλλου.

— Ἕνας ζιλές από κρέπ - ρομαίν, μέ πλατειές γραμμές ἄσπρες καί κόκκινες, πηγαίνει θαυμάσια μ' ἕνα καπελλάκι γαρνιρισμένο μέ κορδέλλα ἄσπρη καί κόκκινη ρεγέ.

—Ὅσες παραθερίζουν στήν ἀκρογιαλιά θά φορέσουν καί καπελλάκια μικρά «πολό», ἀπό μαλλί πολύχρωμο.

—Ἐφέτος, ἐκτός ἀπό τίς πλεχτές μπλοῦζες καί τά πλεχτά καπέλλα, θά φορέσουμε καί γάντια κοντά ἤ μακρυά, πλεχτά, ἀπό βαμπακερή κλωστή.

—Στίς παραθαλάσσιες εὐρωπαϊκές ἐξοχές καί στίς λουτροπόλεις, πολλές κυρίες ἄρχισαν κιόλας νά φορούν γάντια πλεχτά, ἀσορτί μέ τίς τουαλέττες τους.

—Τά γάντια αὐτά, μποροῦμε νά τά πλέξουμε μόνες μας, μ' ἕνα πολύ λεπτό κρσσέ.

—Θά ἰδοῦμε καί μπλοῦζες μέ κοντά μανίκια, πλεχτές, από ἄσπρη βαμπακερή κλωστή.

—Ἄσπρα φορέματα θά γαρνίρωνται καί μέ κεντήματα χρωματιστά.

Η. ΠΑΡΙΣΙΝΗ

Κλός από μουσελίνα ἄσπρη, κεντημένη μέ βοῦλες πράσινες.

Μπλούζα από κρέπ-ρομαίν μέ ἄνισο γιακᾶ καί μέ ἄζούρ.

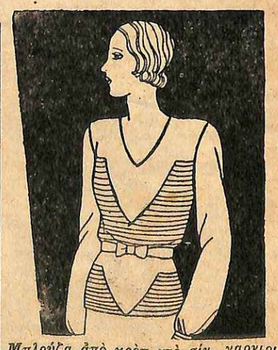
Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΑΠΟΨΕ ΠΕΘΑΝΕ Η ΓΙΑΓΙΑ

(Μπαλάντα λυπημένη)

'Απόψε πέθανε ἡ γιαγιά στό ἀντικρυ-
(νό τό σπίτι
Ἕνα κερί θαμπό - θαμπό στό τζάμι
(σιγοτρέμει
Κλαίει μέ πικρό παράπονο σέ μιά γω-
(νιά ἡ ἀνέμη...
Θά πέταξε ἡ ψυχούλα της πρός τόν
('Αποσπερίτη...
'Απόψε πέθανε ἡ γιαγιά στό ἀντικρυ-
(νό τό σπίτι...
Κοιμήθηκε! πόσο ἀπαλά κοιμᾶται ὅ-
(ποιος πεθαίνει!
"Ολα βουβάθηκαν μέ μιᾶς καί ντύθη-
(καν στά μαῦρα
Μιά σκιά πρός τά μεσάνυχτα φτερού-
(γισε στήν αὐρα.
Μήν ἤτανε ἡ ψυχούλα τῆς ἡ παραπο-
(νεμένη;
Κοιμήθηκε! πόσο ἀπαλά κοιμᾶται ὅ-
(ποιος πεθαίνει!
Τήν ὑστερνή της τήν πνοή τήν ἄρ-
(παξε τό ἀγέρι
"Ολα τά μῦρα κι' ἡ δροσιές ὁλόγυρά
(της ἤσαν
Κι' ἤρθαν ἀγάλια οἱ "Αγγελοι καί τή
(γλυκοφιλῆσαν...
Σάν κῦμα, μόνο τά παιδιά ψυχομαχοῦν
(—καί οἱ γέροι
Τήν ὑστερνή της τήν πνοή τήν ἄρ-
(παξε τό ἀγέρι...
"Ασπρες ψυχές τῶν συντριμμιῶν καί
(τῶν παιδιῶν—ποῦ πᾶτε;
Μέ τή γιαγιά ὁλομόναχα τήν ἀποκοι-
(μισμένη
πῶς φέγγει τό φτωχό κερί καί τρέμει
(κι' ἀνασαίνει!
'Αναπηδιτζάζει τό φτωχό κερί σάν νά
(φοβᾶται...
"Ασπρες ψυχές τῶν συντριμμιῶν καί
(τῶν παιδιῶν—ποῦ πᾶτε;

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

Μπλούζα από κρέπ ντέ σίν, γαρνιρισμένη μέ νεφρύδι, ὅπως καί τό ἀμπιεσμάν τῆς φούστας.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

'Ο μόνος τρόπος γιά νά περνᾶτε εὐχάριστα τις βραδειές, εἶνε νά προμηθευθῆτε τά βιβλία τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου». Εἶνε ὁ πιό εὐχάριστος καί διασκεδαστικός σύντροφος.

Εἰς τήν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται ἔργα τῆς Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, ἀριστουργηματικά, τά ὁποῖα ἔχουν μεταφρασθεῖ εἰς ὅλας τάς γλώσσας τοῦ κόσμου καί ἔχουν κυκλοφορήσει εἰς ἑκατομμύρια ἀντιτύπων καί ποῦ μένει τό ὄνομα τῶν συγγραφέων των ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περί τῆς ἀξίας των.

'Ιδοὺ ὁ λεπτομερής κατάλογος τῆς «Βιβλιοθηκης τοῦ Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ
Τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ
(Σελίδες μεγ. σχήμ. 640. Τιμή ἐσωτ. δρ. 60, ἐξωτ. δρ. 80).
'Ο «Καπετάν Φάντασμα», ἔργον μυστηριωδες, αἰσθηματικώτατον, περιπαθέστατον, πλήρες δραματικῶν καί τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐξελίσσεται εἰς τήν 'Ιοπανίαν κατά τήν ἐποχήν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, περί τόν πύργον ἑνός εὐγενοῦς, ἐπί τοῦ ὁποίου βαρύνει ἡ σκληροτέρα μοῖρα.

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ
Τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ
(Σελίδες 424. Τιμή ἐσωτ. δρ. 30, ἐξωτ. δρ. 40).
Διά τόν «Καπετάν Βρυκόλακα» δέν χρειάζεται ἄλλη σύστασις εἰς ὅσους δέν τό ἔχουν διαβάσει, παρά νά ἐρωτήσουν ἕναν ποῦ νά τόν ἐδιάβασεν ὅταν ἐδημοσιεύθη εἰς τό «Μπουκέτο». Διά τόν «Καπετάν Βρυκόλακα» μποροῦμε νά ποῦμε ὅτι ἐσημείωσε τήν μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν ἐξ ὅσων μυθιστορημάτων ἐδημοσιεύθη σαν ὡς τώρα στήν 'Ελλάδα.

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ
Τοῦ ΕΝΤΓΚΑΡ ΠΟΕ
(Δύο τόμοι. "Εκαστος τόμος ἐσωτ. δρ. 15 ἐξωτ. δρ. 20).
"Ενα ἀπό τά ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶνε καί αἱ «Περιπέτειαι τοῦ Πύμ». αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθεῖ εἰς ὅλας τάς γλώσσας τοῦ κόσμου. "Ενα τραγικό ταξείδι στόν Νότιον Πόλον, πρό τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ ὁποίου ταλαίπωρα σκληρόν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρωμάντζου, γραμμένου ἀπό ἕναν τῶν μεγαλειτέρων τοιητῶν τοῦ κόσμου.

Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ
Τοῦ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ
(Σελίδες 250. Τιμή ἐσωτ. δρ. 20, ἐξωτ. δρ. 30).
Μέσα στίς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρδιάς» περιγράφεται ἕνα τρυφερώτατον εἰδύλλιον μεταξύ μιᾶς κόρης καί τοῦ ἐξαδέλφου της μέ βασανιστήν τῶν δύο αὐτῶν ἀγνῶν ἐρασμῶν τόν σκληρόν καί ἀφαντάστως φιλάργυρον πατέρα τῆς κόρης.

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ
Τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
(Σελίδες 250. Τιμή ἐσωτ. δρ. 20, ἐξωτ. δρ. 30).
'Η «Σφίγξ τῶν Πάγων» εἶνε τό ἀριστούργημα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξειδίων 'Ιουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομακτικόν, πολύπλοκον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τό ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.

Η ΣΟΝΙΑ
Τῆς ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ
(Σελίδες 150. Τιμή ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ δρ. 20).
Αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένο ἀπό τήν τρυφερήν Γκρεβίλ, ἐκτυλίσσεται μέσα στούς κύκλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσσίας, τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικήν λεπτότητα περιγράφει τάς ζωάς καί τά ἤθιμα.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ
Τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ
(Σελίδες 120. Τιμή ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. δρ. 20).
Περιεργότατον καί τρομακτικώτατον μυθιστόρημα, τό ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνιαν τόν ἀναγνώστην μέ τήν δραματικήν πλοκήν του καί τό μυστήριόν του, τό ὁποῖον μόνον εἰς τό τέλος διαφωτίζεται.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ
Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ
(Σελίδες 100. Τιμή ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. δρ. 20).
'Η Λάγκερλεφ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα συγγραφεύς τοῦ αἰῶνος μας καί ἔχει βραβευθεῖ μέ τό Παγκόσμιον Βραβεῖον Νομπέλ. Αὐτό μόνον δύναται νά ἐγγυηθῆ διά τήν «Κόρην τοῦ Μεγάλου Βάλτου», ἡ ὁποία εἶνε ἀληθές ἀριστούργημα.

Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ
Τοῦ ΜΥΡΖΗ
(Σελίδες 188. Τιμή ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ δρ. 20).
'Η «Μονμάρτρη» εἶνε τό ἀριστούργημα τῆ ρωμαντικῆς τέχνης, γραμμένο ἀπό τον ἀθάνατ συγγραφέα τῶν «Μποέμ». 'Η ζωή τῶν φοιτη τῶν στο Παρισι, οἱ ἐρωτές των, ἡ φτώχειες των, περιγράφονται μέ δραματικότητα εἰς τάς σελίδας τῆς «Μονμάρτρης».

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ
(Σελίδες 136. Τιμή ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. δρ. 20).
"Ενα μικρό 'Αθηναϊκό μυθιστόρημα, γραμμένο μ' ἐξαιρετική τέχνη καί χάρι, γεμάτο αἴσθημα καί ἐνδιαφέρον.

ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ
Τοῦ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ
(Σελίδες 48. Τιμή ἐσωτ. δρ. 5, ἐξωτ. δρ. 8).
Σπαραχτικό μυθιστόρημα τοῦ ἀποθανόντος 'Ελληνος λογοτέχνου, τό ὁποῖον διακρίνει ἡ ποιητική του περιγραφή, ἡ εὐχάριστη πλοκή του καί τό βαθύ του αἴσθημα.

'Εκτος τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης, ὑπάρχουν καί πωλοῦνται εἰς τά Γραφεῖα μας οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οἱ ὁποῖοι τόμοι πωλοῦνται ὁ μέν πρώτος πρός δραχμάς 1000, οἱ δέ λοιποί πρός δραχμάς 350 διά τό 'Εσωτερικόν καί μία λίρα 'Αγγλίας διά τό 'Εξωτερικόν.

'Εκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶνε ὁλοκληρος βιβλιοθηκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶνε ἐξαιρετική. Εἰς ἕκαστον τόμον περιέχονται ὑπερπεντακόσια διηγήματα καί ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδότων, κωμωδιῶν, ποικίλων, περιέργων καί ὑπερχίλιαι εἰκόνες, χρωματιστοι καί μή.

Εἰς τόν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τά μυθιστορήματα «'Η γυναίκα τοῦ ἄλλου», «'Η διαβολογυναίκα», «Τό 'Ημερολόγιο τῆς Εὔας», «Δυό καρδιές ποῦ ἀγαπήθηκαν» καί τό δράμα τοῦ Μαιτερλιγκ «'Η πριγκήπισσα Μαλλαίνη».

Εἰς τόν δεύτερον τόμον «'Ο Καπετάν Βρυκόλακας», «'Η δελφονημένη», «'Η ἀγάπη καί ὁ θάνατος», ἡ ἀρχή τοῦ «'Εξαδέλφου τοῦ Διαβόλου» καί τῆς «Μούμιας ποῦ ζωντάνεψε».

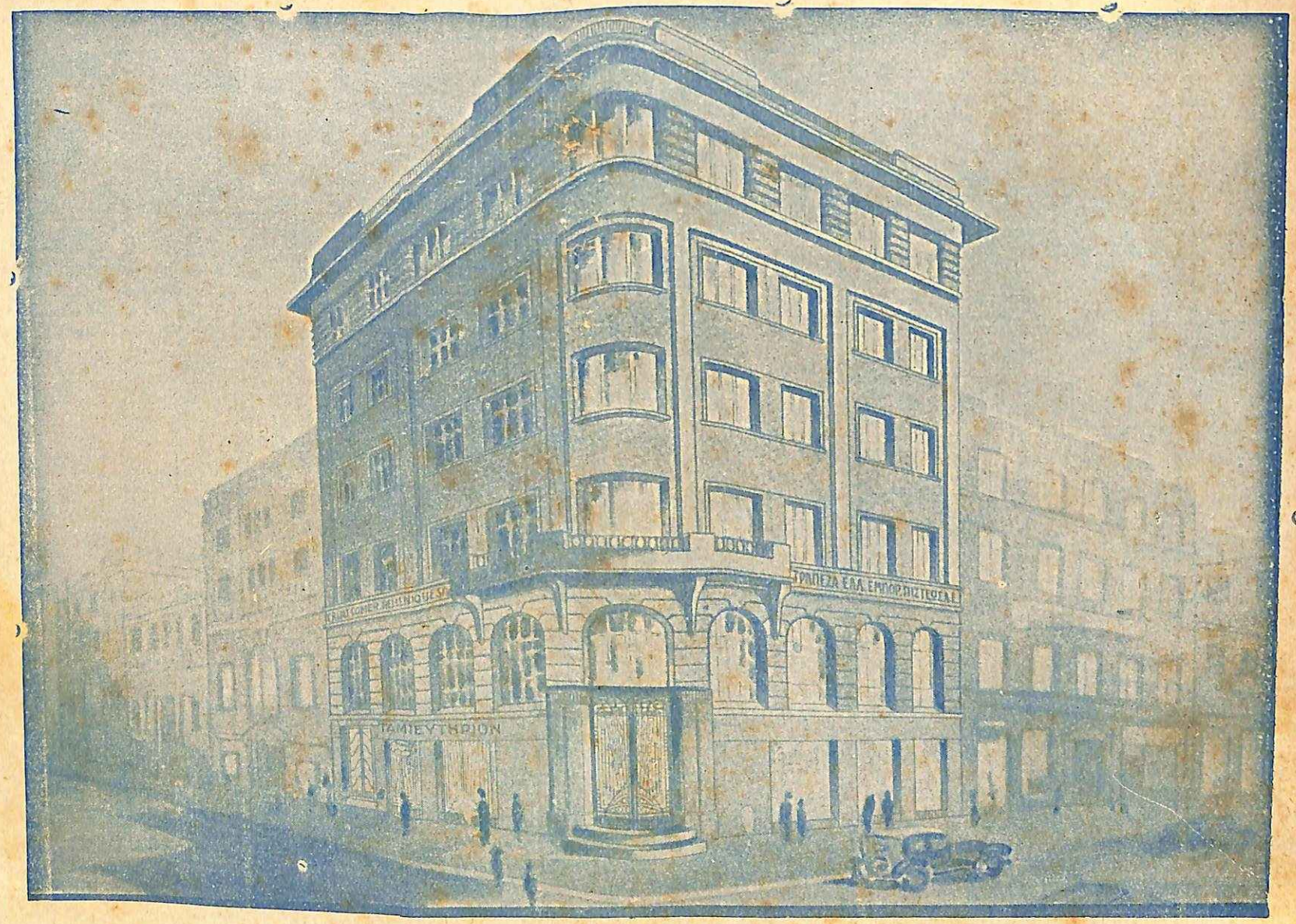
Εἰς τόν τρίτον ἡ συνέχεια τοῦ «'Εξαδέλφου τοῦ Διαβόλου» καί τῆς «Μούμιας ποῦ ζωντάνεψε». «'Η καινούργια ἀγάπη καί παλιά», «Τά 'Απομνημονεύματα τοῦ Γαβριηλίδη». «Τά 'Ανέκδοτα ἐξεχέντων 'Ελλήνων» καί τό μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου «Πιστή στόν "Ερωτα».

Εἰς τόν τέταρτον τόμον «Μπαλασό», «'Η τελευταίες ἐπιστολές τοῦ 'Ιακώβου "Ορτις», «Μέσα στά βάθη τῆς νύχτας» καί «Τά φιλολογικά 'Απομνημονεύματα τοῦ Παύλου Νιρβάνα».

'Επίσης πωλοῦνται εἰς τά Γραφεῖα μας τά περίφημα 'Ημερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926. 1927, 1928, 1929, 1930, 1931 καί 1932 πρός δραχμάς 25 ἕκαστον, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. "Οσοι θέλουν ὁλόκληρον τήν σειράν τῶν 'Ημερολογίων τοις γίνεται ἔκπτωσις 30 ο)ο.

'Οπωσδήποτε εἰς τά Γραφεῖα μας πωλοῦνται καί οἱ ποσηνούμενοι τόμοι τοῦ περιοδικοῦ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μέν Α' τόμος ἀντί δραχ. 400, οἱ δέ λοιποί πρός δραχ. 350 ἕκαστος. Διά τό 'Εξωτερικόν μία λίρα 'Αγγλίας ἕκαστος.

"Ολαι αἱ ἀνωτέρω ἐκδόσεις μας εὑρίσκονται παρά τῷ Γεν. 'Αντιπροσώπω μας Αἰγύπτου—Σουδάν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ (Γραφεῖον μας 'Αλεξανδρείας 12, ὁδός Σὲξ Σολιμὰν Πασᾶ) καί πωλοῦνται εἰς τάς ἀναφερομένας τιμάς. 'Αποστέλλονται δέ εἰς ὅλας τάς πόλεις τῆς Αἰγύπτου καί Σουδάν πλέον ταχυδρομικῶν ἐξόδων ἐναντι πληρωμῆς κατά τήν παραλαβήν.

ΤΡΑΠΕΖΑ
ΕΛΛ. ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ Α. Ε.

ΤΡΑΠΕΖΑ
ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
1879

ΤΡΑΠΕΖΑ
ΚΑΛΑΜΩΝ
1918

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΤΡΙΠΟΛΙΣ
ΣΠΑΡΤΗ
ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΣ
ΜΟΛΑΟΙ

ΚΑΛΑΜΑΙ
ΜΕΣΣΗΝΗ
ΜΕΛΙΓΑΛΑΣ
ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΟΙ
ΚΡΕΣΤΑΙΝΑ

ΤΗΛ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ "ΠΙΣΤΟΤΡΑΠ,,

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΚΕΝΤΡΟ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΝ